MELANIE HURST

Profesorul de schi

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CECILIAIONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Am un loc! Este cineva?

Felicia înălţă capul si privi în faţă la bărbatul tânăr ce-şi agita un băţ în aer. In acea clipă el strigă din nou.

- Oare nu este nici un celibatar?

- Aici! răspunse ea. Sosesc.

Fără să aştepte răspuns, ieşi din rând si începu să depăşească perechile care aşteptau la telescaun. Nimeni nu spuse o vorbă. Scaunele erau duble şi era normal ca schiorii să urce câte doi.

Văzând-o venind, tânărul bărbat zâmbi larg.

- Iată de ce îmi place să schiez singur! trâmbiţă spre vecinii săi. Ai parte de întâlniri mai interesante.

Felicia continuă să înainteze, prefăcându-se că n-a auzit. In acest loc, zăpada era brăzdată adânc de o mulţime de urme şi fu atentă să-şi direcţioneze schiurile, evitând astfel să răspundă la subînţelesul neelegant.

In timp ce mergea spre capătul şirului lung, unele priviri şi câteva fluierături admirative o făcură să se simtă stânjenită. Deşi chipul îi era înroşit de frigul dimineţii, găsi posibilitatea să mai roşească puţin. Observaţia pe care o făcu necunoscutul când ajunse să se aşeze alături de el, îi spori şi mai mult stânjeneala.

- Aţi văzut? strigă el. Cu siguranţă, este cea mai frumoasă femeie tânără blondă ce se poate afla în „Valea Soarelui“.

Vocea sa ajunse departe şi se auziră râsete. Felicia se simţi cuprinsă de o furie rece. Drept ce-o lua? Pentru a se prezenta, vorbi aproape în şoaptă, sperând ca pe această cale să-l facă să înţeleagă că nu era necesar să strige.

- Mă numesc Felicia Hollingsworth, îi spuse. Vă mulţumesc pentru că m-aţi făcut să câştig timp. Am întârziat în dimineaţa aceasta şi doream să schiez cât mai repede.

- Eu sunt Joe Posten, cel mai bun schior din Idaho! Sper că sunteţi celibatară.

Vorbea din nou pentru cei care-i înconjurau, judecând cu coada ochiului efectul. Un tânăr drăguţ, dar mai curând vulgar, se gândi Felicia şi înaintă ignorând întrebarea ascunsă. Cuplul care îi preceda îşi luase zborul cu telescaunul şi asta însemna că, în curând, va fi rândul lor. Acolo cel puţin, va fi singura care să asculte discursurile prosteşti ale acestui bărbat tânăr.

întorcând uşor capul, tânăra femeie văzu scaunul gol care sosea spre ei, după o curbă provocată de roata

enormă care antrena cablul. Făcu un pas într-o parte pentru a se aşeza pe urmele predecesorilor şi-şi strânse beţele în mâna dreaptă. Era mult timp de când Felicia nu mai schiase şi simţea brusc un intens sentiment de entuziasm. O bucurie pură care o cuprindea întotdeauna în clipa în care se avânta pe piste. Când simţi atingerea scaunului, se lăsă instinctiv în spate şi imediat se află în aer, greutatea încălţămintei şi a schiurilor lăsându-se imediat pe picioare.

- Mă intrigaţi, declară deodată Joe.

Acum erau singuri şi scaunul trecea exact pe deasupra Wood River-ului, râul îngust, îngheţat.

- De ce? întrebă ea din vârful buzelor.

- Echipamentul vă este complet nou, ca cel al unei începătoare, dar daţi impresia că ştiţi să vă descurcaţi.

- Am avut ocazia să schiez mult.

- De ce aveţi toate lucrurile noi? încălţămintea este ultimul model şi a costat probabil o avere. Trebuie să fiţi foarte bogată.

Această remarcă o făcu pe Felicia să râdă.

- Din nefericire, nu! Dacă ar fi trebuit să-mi cumpăr echipamentul, aş fi schiat în blugi. Tot ce port este nou, neapărut încă în comerţ. Lucrez la un magazin de articole de sport şi mi s-a cerut să le încerc.

- Aşa deci! Sunteţi exact femeia care îmi trebuie. Şi eu lucrez într-un magazin de sport, la Boise. Probabil avem multe lucruri în comun.

Felicia îşi reţinu o clipă respiraţia, apoi expiră încet. Suflă cu putere spre frunte, aruncând spre spate o

şuviţă blondă rebelă. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, Joe ar fi ştiut că, la ea, asta însemna începutul unei oarecare enervări. Felicia se stăpâni totuşi era tânăr şi nu voia să-l pedepsească. In loc să-l pună la locul său, se hotărî mai curând să scape de el cât mai repede.

- Spuneţi-mi, reluă tânărul bărbat, fără să-şi dea seama de nimic, pentru că suntem pe cale să devenim prieteni, aţi putea să-mi răspundeţi la întrebare. Sunteţi celibatară? Am observat că nu purtaţi verighetă.

Felicia nu se putu stăpâni să nu zâmbească.

- Ei bine, se poate spune că sunteţi perspicace.

- Trebuie. Cum vreţi să am succes, dacă mă înşel în legătură cu prada?

Pradă! Felicia nu dorea cu nici un preţ să fie aşa ceva. Brusc, avu o idee.

- Ajungem pe culmea River Run. Veţi schia aici, sau intenţionaţi să urcaţi mai sus?

Joe întoarse capul, interesat.

- Şi dumneavoastră? o întrebă el.

- Eu am pus întrebarea prima.

Felicia îşi reproşă puţin că-l păcăleşte pe acest tânăr fără experienţă, dar nu era dispusă să-l suporte mai mult timp, nici pe el, nici pe vreun altul. Nu venise în „Valea Soarelui“ pentru a avea o aventură şi cu cât mai repede se va îndepărta această persoană supărătoare, cu atât va fi mai bine.

Scaunul se apropia acum de o colină acoperită cu zăpadă bătătorită, oprirea intermediară ce ducea spre

pârtia de pe River Run. Curând, schiurile le vor atinge pământul şi trebuia să ia o hotărâre. Fără să vrea, Joe o ajută.

- Spuneţi că aţi mai schiat deja. Să vedem dacă este adevărat. Să coborâm împreună River Run, într-o întrecere adevărată, cel ce pierde oferă un pahar învingătorului.

„Iată şansa mea“, se gândi Felicia, uşurată.

- Luaţi-o înainte, îi propuse ea.

Spunând asta, îi adresă cel mai frumos zâmbet. „Cel mai bun schior din Idaho“ nu aşteptă să i se spună de două ori. Infigând beţele în zăpadă, împinse cu toată puterea şi se avântă pe pantă fără să se întoarcă, sigur că Felicia se afla în urmă. Era atât de dornic să arate că este cel mai tare, încât nu se gândise o clipă că ea se putea să nu-l urmeze. Şi totuşi, asta se întâmplă. Tânăra femeie porni grăbită în direcţia opusă şi ajunse în staţie, unde aşteptă un loc pentru a urca mai sus.

Următorul său însoţitor era de cu totul alt gen. Un bărbat bătrân, îmbrăcat ca un alpinist de la începutul secolului, cu încălţăminte înaltă, strânsă în şireturi, pantaloni bufanţi din postav, mănuşi cu un deget şi şapcă din lână. Un bărbat tăcut, căruia, ca şi Feliciei, i se părea că-i făcea plăcere să admire peisajul. Amândoi începură să observe pârtia ce şerpuia pe sub scaun, bătrânul fluierând, Felicia puţin încordată. După toţi aceşti ani, încă recunoştea cel mai mic viraj, cel mai mic copac, parcursul îi era la fel de familiar ca odinioară.

- Aţi mai venit în „Valea Soarelui“? întrebă pe

neaşteptate vecinul său.

- Aici am învăţat să schiez, cu mama mea, când eram mică.

Felicia zâmbi la amintirea primului său contact cu zăpada.

In acea perioadă, lua lecţii lângă cabană şi pentru copila care era, munţii nu reprezentau decât un element de peisaj. Pe atunci întrezărea doar Mont Baldy, spre care se îndrepta acum. In fiecare după-amiază, după lecţii, fetiţa se grăbea spre piscina hotelului pentru a-i povesti mamei faptele de vitejie din timpul zilei, întocmeau planuri pentru seara, deoarece amândurora le plăcea enorm să iasă.

Mai târziu, Felicia se întorsese în „Valea Soarelui“. De data aceasta, în calitate de membră a unei echipe de schi, pentru a se pregăti pentru Jocurile Olimpice şi a încerca să se califice. Zi după zi, se antrenase pe pârtiile din Mont Baldy, sub comanda unui instructor sever. Uneori, când ajungea în josul pantei, era deja noapte.

Bărbatul care era aşezat alături scoase brusc un strigăt de admiraţie. Felicia ieşi din visurile sale pentru a urmări din ochi un schior pe care vecinul său i-l arăta cu degetul. O siluetă neagră, care cobora pe pârtie zburând din denivelare în denivelare de teren, fără a renunţa la elasticitate şi la o rapiditate fabuloase.

Bătrânul scoase un fluierat lung.

- N-am văzut niciodată pe cineva atât de sigur, nici atât de elegant! exclamă el.

- Nici eu, mărturisi Felicia. Priviţi numărul de oameni care s-au oprit să-l vadă trecând. Şi totuşi, în acel loc, nu sunt decât schiori foarte buni.

Felicia îşi ţinu respiraţia. Nu era posibil! Necunoscutul reuşea să rezolve cu brio toate capcanele întinse de această pistă infernală. Exhibition Run era presărată cu denivelări primejdioase pe care bărbatul de jos le lua aparent fără dificultate.

- Cu siguranţă, mi-ar plăcea să schiez astfel într-o zi, bombăni bătrânul. Se spune mereu că antrenamentul îmbunătăţeşte performanţele. Eu mă antrenez de ani de zile şi nu reuşesc deloc. Priviţi cum coboară el această pârtie!

Felicia făcuse această coborâre de nenumărate ori, asumându-şi toate riscurile pentru a câştiga câteva secunde.
Uneori îşi urma antrenorul, cel mai adesea, el era cel care o urma, dându-i sfaturi. Incercase să-l imite, să-i copieze stilul desăvârşit, fără să reuşească aşa cum şi-ar fi dorit.

- Era o vreme...

Felicia tăcu. La ce bun să răscolească aceste amintiri? Nu-i plăcea să revină asupra trecutului. Singurul mijloc de a se acomoda cu prezentul era să-l considere ca diferit de acea altă perioadă din viaţă. Numai viitorul era important.

Intorcându-se, tânăra femeie mai putu urmări câteva clipe acea săgeată neagră care gonea spre vale. Când nu-l mai văzu, oftă. Ce spectacol! I se părea că-l

mai văzuse deja pe acest schior. Recunoştea acest stil agil, ştia dinainte în ce moment va ocoli, va încetini, va accelera. Avu deodată certitudinea că l-ar fi putut urma şi rămâne pe urmele sale fără efort, din instinct.

Şi acest echipament negru! Acesta i se părea de asemenea dintotdeauna cunoscut. Grant purta întotdeauna negru. In acea perioadă, era unul dintre cei puţini. Pretindea că această culoare îi permitea echipei să-l urmărească mai bine, să remarce micile amănunte care îmbunătăţeau viteza.

Felicia oftă. Cât de departe erau toate acestea!

- Iată Casa Rotundă, reluă vecinul său.

Era aproape timpul să coboare.

- Dumnezeule, mor de dorinţa unei cafele calde!

Bătrânul scoase un adevărat strigăt de plăcere, care o făcu
pe Felicia să râdă. El se întoarse.

- Şi dumneavoastră, nu vă este frig?

- Eu n-am schiat încă astăzi, trebui ea să mărturisească. Mi-ar fi ruşine să fac deja o pauză, cât timp am întârziat atât de mult.

- Veţi coborî Exhibition? o întrebă bătrânul domn, eliberându-se din scaun cu un aer mirat.

Felicia îl urmă încet până la platforma care se afla la plecarea pe pârtii, înaintea terasei restaurantului.

- N-am mai schiat de un an, îi răspunse ea. Cred că ar trebui să încep prin a mă încălzi pe un parcurs mai puţin dur. Pe curând!

In timp ce însoţitorul său se îndrepta spre o masă, tânăra femeie îşi puse ochelarii. Ochii săi, de un

albastru foarte deschis, erau sensibili la reflexia soarelui pe zăpadă. Impingându-se în beţe, se avântă pe o coborâre anexă, Lower College.

Muşchii îi fremătau, ca şi când ar fi ştiut ce-i aşteaptă. Răspunseră imediat la prima solicitare. Stilul Feliciei fusese întotdeauna simplu şi uşor. De-a lungul anilor pierduse puţin din această dezinvoltură, era mai prudent să meargă drept, ceva mai puţin repede. Foarte rapid, regăsi senzaţii pe care le credea uitate.

Traversând depresiunea muntoasă, Felicia închise ochii. Simţea pista, schiurile se modelau după sinuozităţi ca altădată. Ele îi indicau ce trebuie să facă, în ce clipă să schimbe direcţia, să încetinească, să împingă spre înainte. Ajunse jos fără să gâfâie, deşi puţin obosită.

Când se întorcea spre plecarea telescaunului, un strigăt o făcu să ridice capul. Pe scaunul care tocmai se ridicase în aer, Joe îi făcea semna largi!

- Felicia! V-am pierdut. Unde ne vom întâlni?

Ce ghinion! Pentru că începuse să mintă, Felicia se hotărî pe loc să continue. Punând mâinile în portavoce, îşi strigă răspunsul.

- Pe culme!

Dacă o aştepta, în acest timp va putea face Exhibition absolut liniştită!

La telescaun era foarte puţină lume, de-abia câteva persoane. Scaunele plecau în mare parte golea Felicia nu avu de aşteptat decât câteva minute înainte de-a porni spre pârtia la care se gândea de atât de mult timp. De data aceasta călători singură, ceea ce-i făcu

bine. Iubea prea mult muntele pentru ca un guraliv să-i strice plăcerea. Stâncoşii scânteiau în soare; întorcându-se, zări în depărtare câmpia. Totul era frumos şi liniştit.

Deodată, ochii îi fură atraşi de-o pată neagră, departe în urma ei. Strângând din ochi, tânăra femeie încercă să vadă dacă nu era vorba despre schiorul pe care-l observase coborând pârtia. Din nefericire, o pereche de oameni tineri o împiedicau să distingă bine. Era un bărbat îmbrăcat în negru, dar nu-i putea întrezări trăsăturile. Totuşi avu sentimentul că, la rândul său, el încerca s-o cerceteze.

Ajunsă la Casa Rotundă, Felicia trecu fără să se oprească în faţa restaurantului şi se duse la plecarea pe pârtie. Acolo făcu o pauză. In faţa ei, pârtia se adâncea aproape vertical în vale. O cuprinse o uşoară nervozitate, ca în perioada când participa la competiţii. Piciorul stâng o făcu subit să sufere. O mică înţepătură scurtă, tocmai suficientă pentru a-i aminti un vechi accident.

Felicia simţea în spate prezenţa altor schiori, care aşteptau să se avânte pe această pantă vertiginioasă, aproape verticală. O veche amintire îi reveni în memorie: vocea celui care dădea plecarea. O clipă, se simţi întoarsă în anii din urmă. In faţa ei vidul, de unde urca zgomotul de voci al mulţimii; la stânga, o prezenţă confuză, starterul. I se părea că-l aude din nou numărând secundele: „Zece, nouă, opt, şapte...“. Detestase întotdeauna această clipă, momentul

adevărului, în care era gata să rişte totul şi acum era în aceeaşi stare. Nu reuşea să-şi impună să pornească.

- Urmează-mă, îi strigă o voce la ureche.

O siluetă întunecată trecu pe lângă ea ca o săgeată şi se aruncă spre prăpastie. Bărbatul pusese în tonul cu care dăduse acest ordin atâta autoritate, încât Felicia nu mai ezită. Fără să stea pe gânduri, porni în urmărirea sa.

Cu genunchii îndoiţi, beţele la subsuori, în perfectă poziţie de căutare a vitezei; tânăra femeie luase urma necunoscutului. Acesta menţinea un ritm rapid pe care Felicia n-avu nici o greutate să-l urmeze. Era puţin ca şi când îl urma pe Grant. Când bărbatul vira de-o parte sau de alta a văii, printr-un miracol pe care nu şi-l explica, Felicia ghicea cu o secundă înainte ca el să execute gestul şi anticipa cu uşurinţă schimbarea direcţiei.

La jumătatea pantei, însoţitorul său făcu o greşeală şi se lăsă aruncat peste o ridicătură de teren pe care o apreciase greşit. Zbură brusc, asemenea unei imense păsări negre şi nu se îndreptă decât tocmai după o sută de metri mai jos. Felicia văzuse obstacolul şi-l evită.

Ca odinioară cu Grant, învăţa profitând chiar de greşelile celui care-i deschidea calea.

In această viteză, fură curând în josul pantei. Acolo, necunoscutul în negru încetini şi se îndreptă în toată înălţimea sa. Pe moment, Felicia avu impresia că s-a întors cu mult timp în urmă. Nu era posibil, nu putea să fie el! Işi scoase ochelarii de schi şi observă silueta

înaltă. Nu, avea probabil halucinaţii. Timp de o secundă, crezuse că schia din nou cu Grant Mitchell, antrenorul echipei feminine de schi a Statelor Unite, antrenorul său, acela care-şi petrecea zilele pe pârtie cu ea şi cu care împărţea în egală măsură viaţa.

Bărbatul îşi scoase casca şi-şi trecu o mână prin părul negru şi des. Felicia tresări. Cum semăna cu Grant! Niciodată, după cinci ani de despărţire, nu întâlnise pe cineva atât de asemănător! Se apropie, căutând un detaliu care să-i dovedească faptul că se înşela.

- Felicia, schiezi încă la fel de bine, exclamă Grant întorcându-se pentru a-i sta în faţă.

Tânăra femeie rămase nemişcată, prea surprinsă ca să răspundă. Pentru a-i vorbi, Grant luase o voce atât de normală, complet lipsită de mirare, încât i se păru că tocmai făcuse un salt în trecut. Clipi din ochi pentru a verifica dacă nu visează. Coborârea cu acel bărbat în negru, descoperirea a ceea ce pentru o clipă bănuise, fără să-şi mărturisească, totul contribuia la a o face să creadă că era pe cale să-şi piardă minţile.

Şi totuşi, el era acolo şi vocea sa fusese cea de care ascultase avântându-se pe pârtie.

- Dumnezeule, Grant, tu eşti! Cum m-ai recunoscut?

Privirea întunecată a lui Grant nu-i părăsea chipul. El zâmbi
scurt.

- Ti-am recunoscut mai întâi vocea, când i-ai răspuns acelui tânăr de pe telescaun. Am înţeles imediat că îl minţeai şi te-am urmărit pentru a vedea ce

se întâmplă. Minţi încă la fel de bine.

O privea cu o asemenea intensitate, încât Felicia se înfiora. încetând să mai zâmbească, el reluă:

- Mi-a fost întotdeauna foarte greu să recunosc momentele în care minţeai, sau în care spuneai adevărul.

- Nu este prea drăguţ să-mi spui un asemenea lucru.

- Este prima dată când am ocazia să te fac să ştii, în faţă, ceea ce gândesc despre comportarea ta. Nu mă poţi totuşi condamna că-mi iau această greutate de pe suflet?

Ridicase sprâncenele cu un aer sarcastic şi ochii îi lansară brusc fulgere care o făcură pe Felicia să nu se simtă în largul ei. Fără să-şi dea seama, îşi strânse hanoracul la piept. I se făcuse subit frig. Amintirea clipelor petrecute împreună, despărţirea, timpul în care fusese atât de nefericită, o asaltară brusc. De ce revenise oare astfel în viaţa sa? De ce trebuia ca rănile zilelor rele să se deschidă din nou? îl privi la rândul ei cu atenţie, ochii trădându-i aceste întrebări mute.

- Nu pari foarte fericită că mă vezi, aruncă el cu o înfăţişare răutăcioasă.

- Ar trebui? îi răspunse cu un ton acru.

- Ei bine, nu sta acolo nemişcată. Vei înţepeni de frig. Să luăm telescaunul şi să mergem la Casa Rotundă să prânzim.

Fără să aştepte răspuns, se îndreptă spre plecarea telescaunului. Tonul autoritar presupunea că nu putea

decât să-l asculte.

Felicia, stupefiată, îl văzu îndepărtându-se în grabă. Pe teren plat, adaptase mersul unui alergător de fond, apăsând pe fiecare dintre schiuri şi ajutându-se cu băţul opus. Privirea tinerei femei se opri asupra picioarelor musculoase. Grant probabil nu încetase niciodată să se antreneze. Observându-l doar o clipă, se putea spune că era un atlet în perfectă formă.

Oftând, Felicia se avântă pe urmele lui. Se temea de această discuţie în doi pe care o evitase atât de mult timp, dar nu se putea împiedica să nu fie puţin tulburată de această prezenţă dinamică.

Ea venise în „Valea Soarelui“ în vacanţă, o vacanţă de care avea foarte mare nevoie. Spera să găsească aici singurătatea propice pentru a rezolva problemele de care se lovea. Cu siguranţă, nu făcuse această deplasare pentru a-şi întâlni fostul soţ. Era ultimul om din lume pe care dorea să-l vadă în acest moment al vieţii sale. Prezenţa sa puternică nu putea decât să reaprind' vechi pasiuni, de care se credea vindecată. In sfârşit, acum era prea târziu pentru a da înapoi.

Inarmându-se cu curaj, Felicia acceleră pentru a-l ajunge din urmă.

Capitolul 2

In timp ce-l urma pe Grant, Felicia nu se putu împiedica să nu remarce privirile invidioase pe care i le aruncau unele femei. Acestea păreau geloase că avea un partener atât de frumos pentru a schia. De fapt, dacă ele ar fi ştiut! In clipa aceea, Felicia ar fi preferat să se afle la celălalt capăt al lumii, în singurătate, departe de acest bărbat foarte frumos, foarte sigur de el.

Stătură la rând în tăcere. N-aveau nimic să-şi spună, nimic ce putea auzi un străin. Fuseseră căsătoriţi puţin timp şi anii trecuseră. De atunci, fiecare îşi trăise viaţa. Acum erau unul lângă celălalt, examinându-şi trecutul, motivele de reproş, în mijlocul mulţimii.

Când fură în sfârşit singuri, suspendaţi în scaunul care survola un peisaj de zăpadă şi păduri, Felicia simţi că Grant o privea cu atenţie.

- Nu te-ai schimbat, îi spuse el brusc.

La sunetul acelei voci aspre, pe care o cunoştea atât de bine, se înfioră.

- Sunt totuşi cinci ani. Sunt sigură că trebuie să mă schimbat foarte mult.

- Nu, deloc. Chiar prin grosimea vestei matlasate se poate constata că eşti încă la fel de în formă şi musculoasă.

Era acelaşi bărbat! Cel care nu-i vedea pe ceilalţi decât prin muşchii lor şi prin capacitatea de-a câştiga câteva secunde. Un bărbat obsedat de sport. Uitase, cu siguranţă, perioada în care trupul Feliciei nu era numai

un automat ce învingea, când, întorşi la cabană, petreceau nopţi nebuneşti iubindu-se. Tânăra femeie păli. Un val de emoţie o copleşi. Era mult timp de când nu se mai gândise la acea perioadă, la fericirea de altădată. Ii trebuiseră luni de zile pentru a uita, pentru a nu mai suferi de singurătate. Dar el nu se schimbase, nu vedea în ea decât un mijloc de-a obţine medalii.

Grant continua s-o cerceteze. Privirea i se opri mult timp asupra echipamentului nou.

- Văd după ceea ce porţi, că-ţi merge bine. S-ar spune că ai
o viaţă uşoară.

- Banii nu sunt o problemă, dacă asta vrei să insinuezi.

Incă o minciună, una dintre cele pe care le ura atât de
mult, dar nu se punea problema să-i dezvăluie adevărul.

- Aş fi vrut să-mi ceri mai mult, când ai plecat. La urma urmei, erau şi banii tăi, am muncit amândoi din greu pentru a-i câştiga.

- Nu voiam nimic... Eu... bâigui ea.

- Ştiu, erai prea grăbită pentru asta. Trebuia să rezolvi repede, pentru a te recăsători. Tot ceea ce voiai, era un divorţ discret şi rapid. Contul meu din bancă probabil că n-a atârnat prea greu în balanţă. Te-ai mulţumit să-mi iei mândria. In sfârşit, sper că eşti fericită, că ai obţinut ceea ce-ţi doreai.

Felicia nu-şi revenea. După atât de mult timp, Grant părea la fel de dur ca în ziua plecării sale. Ii făcuse oare atâta rău, încât n-o putuse ierta încă?

- Şi tu? îl întrebă ea, încercând să-şi controleze vocea. Nici tu nu te-ai schimbat.

Cum el nu răspundea, Felicia începu să privească mai jos, peste pantele unde se agitau începători stângaci. Văzându-i aşa de nefireşti, îi veni în minte coborârea pe care tocmai o făcuse cu Grant. Rămăsese acelaşi, nu luase în greutate şi se ţinea încă pe schiuri cu aceeaşi eleganţă. Avea încă silueta unui tânăr atlet, în ciuda celor treizeci şi cinci de ani. Zece ani între ei, diferenţa perfectă, şi totuşi...

Un impuls subit o făcu să se întoarcă spre el. Cu un gest ce
i se păru firesc, Felicia scoase ochelarii care ascundeau o mare parte din chipul lui Grant. Primi un şoc. Acolo, se schimbase enorm, era un alt bărbat, mai matur. Osatura feţei era aceeaşi, dar pielea nu mai era la fel. O mulţime de riduri mici, imperceptibile la prima vedere, îi înconjurau pleoapele şi gura. Ele îi dădeau lui Grant o înfăţişare mai umană, chiar mai blândă, ca şi când timpul venise de hac trufiei şi aroganţei sale. Părul ca smoala îşi îmblânzise de asemenea culoarea. Era presărat cu fire argintii, ţesând o urzeală deasă până la tâmple.

Era, dacă era posibil, chiar mai frumos decât în amintirile Feliciei. Ochii păreau să mărturisească ceea ce trăise, bucurii, frământări şi să accentueze de asemenea acea impresie de schimbare.

- De ce mă priveşti în felul acesta? o întrebă el.

In timp ce-i punea întrebarea, îşi trecu cu familiaritate braţul în jurul umerilor Feliciei, ca şi când acesta era lucrul cel mai firesc din lume. Felicia făcu un

gest de a se da înapoi. Tocmai îşi dăduse seama că Grant se gândea că dorea să se lase îmbrăţişată. Fără îndoială, îi interpretase greşit curiozitatea. înainte să poată protesta, el pusese stăpânire pe buzele sale şi lumea se oprise. Telescaunul părea că nu mai înainta, vântul nu mai şuiera printre cabluri, nu mai avea importanţă să ştie că aveau martori. Doar clipa conta şi amintirile pe care acest sărut le făcea să apară.

La început, Felicia nu se împotrivi, pentru a vedea, a înţelege mai bine. Corpul său era de ani de zile, rece şi indiferent. Ajunsese să creadă că nimic nu-l va mai putea trezi. în tot acest timp, nici un bărbat nu reuşise s-o emoţioneze, să producă asupra ei efectul pe care-l avusese Grant. Credea în mod sincer că simţurile îi muriseră. Spre marea sa surpriză, tânăra femeie descoperea acum că nu era deloc aşa, că în ea ardea încă o flacără. Acest foc mocnit nu cerea decât să fie aţâţat, dar nu de oricine: de Grant. Asta răspundea la toate întrebările pe care şi le punea.

Dumnezeule, ce se va întâmpla cu ea? Nu trebuia... Inima care îi bătea cu putere, aproape se opri în loc, atât de mult o stupefiase această descoperire. în aceeaşi clipă, Grant se îndepărtă cu bruscheţe. Soseau la staţia intermediară a telescaunului.

- Atenţie la schiuri! strigă supraveghetorul din cabină.

Bărbatul striga, dar în acelaşi timp zâmbea. Era un bărbat bătrân, cu faţa ridată, care probabil văzuse sute de îndrăgostiţi. Dacă Felicia şi Grant n-ar fi reuşit să se aşeze pe poziţii, ar fi fost suficient să apese pe un buton şi să oprească astfel cablul până în vale. Ar fi urmat

apoi o scurtă vociferare la adresa celor care nu fac decât după bunul lor plac şi blochează din nepăsare pe cei asemenea lor. Felicia nu voia asta cu nici un preţ, nici să fie luată drept o îndrăgostită, mai ales de Grant.

- Eşti gata?

- Da, da, este în ordine, răspunse ea grăbindu-se, îngrozitor de jenată.

Cu aceeaşi mişcare, amândoi se desprinseră de telescaune, dar Felicia se simţi ridicată şi dezechilibrată. Unul dintre beţele sale se prinseseră în scaun. Roşie de ruşine, tânăra femeie încercă să se echilibreze, căutând să nu-şi piardă echilibrul. Cu coada ochiului, îl văzu pe Grant care-i venea în ajutor, dar era prea târziu. Plecase pe spate, antrenându-l cu ea. Ca doi începători, coborâră o bună sută de metri într-un mare zornăit de schiuri, sub privirile amuzate a circa zece schiori.

Când în sfârşit se opriră, prima grijă fu să se dea deoparte, pentru a le permite celorlalţi să treacă. O făcură aproape târâş şi reuşiră, acoperiţi de zăpadă şi râzând în hohote. Grant se afla lângă ea şi avea un aer atât de bucuros, încât Felicia crezu că se înşelase găsindu-i o înfăţişare preocupată.

Perechile care coborau din telescaun luau cu asalt panta, oprindu-se un timp pentru a observa mai bine cele două persoane care se zbăteau în zăpadă şi asta nu făcea decât să le accentueze ilaritatea. Grant se lăsă dus spre spate, cu lacrimi în ochi.

- Asta îmi aminteşte de data când ni s-a întâmplat acelaşi lucru la Park City, îi spuse el printre două hohote de râs.

- Şi Mammoth? Iţi aminteşti de Mammoth?

Supraveghetorul a oprit cablul şi n-a mai putut fi făcut niciodată să plece. Timp de o săptămână, toţi cei care au rămas blocaţi pe scaunele lor nu ne-au mai vorbit!

Felicia nu mai râsese astfel, din toată inima, de luni de zile. O mulţime de povestioare amuzante îi reveniră în memorie. O clipă, fu gata să uite că Grant şi ea erau despărţiţi. Ceea ce urmă, o obligă să revină la realitate.

- Ce fericire că nu ne-a surprins soţul tău, adăugă el.

Deveniră serioşi.

- Poftim?

- Ce-ar fi crezut dacă te-ar fi surprins în timp ce-ţi săruta-i fostul soţ? Nu este aici?

- Nu, n-a putut veni.

Felicia se ridicase şi-şi bătea pantalonii pentru a-i scutura de zăpadă. Aplecându-se, găsi ochelarii lui Grant şi i-i întinse.

- Ei bine, pentru că iată-te singură şi abandonată, nu pot face altceva decât să te invit la prânz la Casa Rotundă.

- Dar n-am făcut decât două coborâri!

- Numai? Probabil ai început foarte târziu.

- A trebuit să las pe cineva la şcoala de schi şi să aştept să înceapă lecţia.

- Ce importanţă are? Nu mai faci competiţii, nu mai ai motiv să te grăbeşti. Mi s-a spus că mai servesc încă acel chili cu carne, care-ţi plăcea la nebunie.

Din nou fără s-o aştepte, Grant se ridică şi porni să schieze cu nonşalanţă spre restaurant

Grant avusese dreptate, chili era la fel de delicios ca în amintirile Feliciei. Se aşezară afară, la soare, la

adăpost de vânt. Era o vreme splendidă, o zi perfectă pentru a fi la munte. Era atât de frumos, încât îşi putură scoate hanoracele.

Felicia mâncă repede. Avea o dorinţă nebună să refacă Exhibition în urma lui Grant. Trebuia să se grăbească dacă voia să mai schieze înainte de-a fi obligată să se întoarcă la cabană. Din nefericire, Grant nu era grăbit. Şi, printre înghiţituri, îi explica ce făcea.

- Nu mă mai ocup de antrenamente. Sunt ani de zile de când n-am mai dat lecţii. Am devenit expert în amenajarea staţiunilor. Sunt consultat din toate părţile. Iţi aminteşti de sejurul nostru la Saint Moritz? Am investit într-un proiect exact la sud de locul în care am stat.

- Trebuie să fii cea mai mare parte a timpului în Europa?

- Da, dar acum fac un turneu prin Statele Unite. Vizitez locuri, stabilesc nişte contacte. Iţi aminteşti de Eriksen? Se ocupă de un nou proiect în Utah. Tocmai de la el sosesc.

Felicia se lăsă nepăsătoare pe scaun şi începu să-l observe pe Grant în timp ce vorbea. Era evident că ducea în continuare o viaţă uşoară, aşa cum îi plăcuse întotdeauna. Călătorea, cutreiera lumea în lung şi lat, trăia în locurile cele mai elegante. Ca şi înainte, se culca probabil foarte târziu, uita să mănânce, lucra prea mult şi se trezea în zori. Deodată i se păru obosit, plictisit; totuşi, Felicia ştia că era o viaţă care-i convenea de minune. De altfel, el o alesese. Erau mai mult de cinci ani de când îl părăsise, dar practic nu se schimbase.

In cele din urmă, cu siguranţă sătul de discursul său,

Grant se lăsă şi el pe scaun şi-şi întinse picioarele lungi.

- Sunt mulţumit că te-am văzut, Felicia. Am încercat să aflu cum te descurcai, dar fratele tău n-a vrut să-mi spună niciodată.

De un timp, Felicia se aştepta la această întrebare. Niciodată fratele său, Phil, nu-i suflase un cuvânt. De altfel, era greşeala sa; ea îl făcuse să jure că nu va mai rosti niciodată numele lui Grant. Tânăra femeie întoarse capul. Nu dorea să răspundă la acest interogatoriu, să vorbească despre ea. Trecutul era îngrozitor.

- Vei fi aici toată săptămâna? întrebă el brusc, ridicându-se.

- Da, dar tu?

- Probabil. In cazul în care nu sunt chemat în Europa. Ne vom mai întâlni, cu siguranţă. Trebuie să plec, i-am promis unui prieten să-i încerc schiurile. Pe curând.

Felicia îl privi îndepărtându-se în grabă, cu acel mers atât de tipic, pe care-l cunoştea încă. Oriunde se ducea, Grant părea mereu grăbit, chiar dacă se mişca într-un mod nonşalant.

După plecarea sa, Felicia rămase mult timp nemişcată, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi mintea plină de amintiri. Trebui să facă un efort să revină la clipa prezentă şi să-şi dea seama că o părăsise într-un mod absolut jignitor. Deodată se înfurie. O coborâre pe Exhibition şi un bol cu chili cu carne! Era tot ce merita după toţi aceşti ani în timpul cărora se întrebase adesea cum ar arăta întâlnirea lor. Acum, va mai petrece numeroase luni, amintindu-şi de această zi în „Valea Soarelui“, de căderea lor, de râsetele şi de sărutul furat între cer şi zăpadă. Şi în tot acest timp, se va felicita că-

l părăsise pe Grant.

Când în sfârşit se ridică, o făcu pentru a se îndrepta spre Exhibition. Tocmai hotărâse că n-avea nevoie de Grant pentru a coborî. Va coborî singură, pentru a-şi dovedi că era capabilă încă s-o facă. Din nefericire, inima nu-i era în stare. Felicia tocmai îşi întâlnise trecutul şi-i era greu să se concentreze. Făcând calentoarsă, se îndrepta spre River Run, pe care coborî cu viteză mică. Ajunsă jos, aşteptă autobuzul care făcea naveta până la staţiune. Acolo, îl reîntâlni pe bătrânul domn, însoţitorul său de dimineaţă.

- V-aţi oprit foarte devreme, remarcă el.

- Fetiţa mea ia astăzi prima lecţie. Imi doresc la nebunie să merg s-o văd cum se descurcă.

- Aţi ales bine. Aici este una din cele mai bune şcoli din lume. Poate că, în câţiva ani, va schia la fel de bine ca bărbatul în negru de azi dimineaţă. N-am admirat niciodată un asemenea spectacol. Bătrânul nu-şi revenise încă. Scoase un mic fluierat admirativ, care o făcu pe Felicia să zâmbească.

- L-aş fi putut privi schiind toată ziua, murmură ea.

Revedea picioarele lungi ale lui Grant dejucând capcanele
coborârii.

- Acel bărbat este cel mai bun schior pe care l-am văzut vreodată, adăugă cu sinceritate.

Bătrânul o privi atent o clipă cu un aer ironic.

- Nu sunt întru totul de acord, replică el. Adineaori, am avut ocazia să privesc o schioare blondă coborând Exhibition şi care cel puţin îl egala. Aveţi un talent

excepţional, o adevărată profesionistă.

- Am participat doi ani la circuitul Cupei Mondiale.

- Este ceea ce credeam şi eu. Se simte că aţi făcut performanţă. Presupun că acum s-a terminat şi că vă ocupaţi mai mult de copil şi de căminul dumneavoastră decât de schi?

N-o întrebase din pură curiozitate. Felicia simţi că amabilul domn era profund uman şi purta un enorm interes viitorului său. Ii fu recunoscătoare şi-i vorbi puţin despre ea, fără reţinerea obişnuită.

- Intr-adevăr, consacru foarte mult timp fetiţei mele. Restul timpului, lucrez într-un magazin de sport, ceea ce-mi permite să rămân în contact cu lumea schiului. In fiecare iarnă, însoţesc grupuri şi fac demonstraţii.

- Ce bine este! Ah, iată, pe mâine, sper. Eu mă opresc aici. Când îi voi spune soţiei că am făcut cunoştinţă cu o campioană încântătoare, nu-i va veni să creadă!

Coborî din autobuz, agitând mâna.

Indreptându-se spre zona începătorilor, tânăra femeie încercă să-şi amintească ceea ce simţise în acea perioadă minunată, când era o vedetă a echipei. Avea un soţ şi antrenor pe care-l adora şi călătoreau în locurile cele mai frumoase.

Dacă n-ar fi fost căderea aceea nenorocită la Aspen, din ultima cursă a sezonului! Deşi, vara, urmase trupa, pentru a continua antrenamentele, în ciuda curajului său, nu reuşise să se adapteze şedinţelor pe care le efectuau ceilalţi. In august, când debarcaseră la Portilla,

în Chile, Felicia era epuizată. Atunci, acolo, îi ordonase Grant să înceteze competiţia.

Perioada care urmase, fusese tristă. Schiul era viaţa ei şi descoperise deodată că nu era doar atât şi că nu era pregătită să facă altceva. Singurătatea o îndemnase să vadă totul în negru, să-şi exagereze reproşurile.

Amintirile acelei perioade reveneau în număr atât de mare în memorie încât Felicia îşi prinse capul în mâini. Voia să uite, trebuia neapărat. Şi totuşi, cum să şteargă acea zi oribilă, în care totul se prăbuşise? Mai întâi, doctorul, atât de bun, atât de zâmbitor, apoi acea comunicare telefonică pe are o surprinsese din camera de hotel. Sfârşitul fericirii ei. Fusese apoi scrisoarea pe care o pusese în valiza lui Grant, în clipa plecării sale în Germania, cu toată echipa. Ii promitea să li se alăture mai târziu. Evident, n-o făcuse şi nu-l mai revăzuse până în această zi.

Pentru ea se deschidea brusc o viaţă minunată şi nu trebuia să lase norocul să treacă. Anii trecuseră, mai puţin încântători, mai duri decât crezuse, dar în ceea ce-o privea, aducându-i noi cunoştinţe. Fără regrete, n-o interesa decât viitorul!

- Mamă, mamă! Iată-te în sfârşit! De ce n-ai venit mai devreme? M-ai fi putut vedea schiind. Să ştii că voi ajunge exact ca tine.

Sally sosea în fugă, cu obrajii îmbujoraţi, nebună de fericire, trăgând micile schiuri în urma ei. Fetiţa era acoperită de zăpadă de la picioare, până la ciucurele căciulii din lână.

- Dumnezeule, Sally, semeni cu un om de zăpadă

gata să se topească. Vino, ai să răceşti. Vom intra şi vom bea o ciocolată caldă.

- Dar, mamă, când ai să mă vezi schiind?

- Mâine dimineaţă. Cred chiar că voi rămâne cu tine. Vreau să aflu ce-ai învăţat.

- Vezi, mamă, piciorul acesta este dulceaţa de fragi, stângul, de prune. Aşa le numeşte profesorul. Apoi ne strigă: „Pune greutatea pe fragi“, sau „Ridică greutatea de pe prune“. Ce vrea să însemne „să pui greutatea“?

Felicia izbucni în râs. Această poveste cu dulceaţa, îi provocă bună dispoziţie. Era un mijloc foarte amuzant de a-i face pe copii să-şi amintească de piciorul drept şi de cel stâng.

- Iţi voi arăta toate acesta mâine, draga mea. Vom face dulceaţa împreună.

La întoarcerea la cabană, Felicia o dezbrăcă pe Sally şi-i făcu o baie. In timp ce copila se juca în apă, ea începu să-şi scoată echipamentul. Telefonul care sună o făcu să tresară.

- Felicia? Aici Grant. Imi pare rău că te-am părăsit atât de repede, adineauri. Eşti liberă pentru cină?

Felicia rămase o clipă fără să răspundă, incapabilă să rostească un cuvânt, atât de mare era surpriza. Acest apel o făcea nervoasă, nu-i spunea nimic bun. Grant părea mirat de mutismul ei şi-şi reînnoi oferta.

- Mi-ai spus că soţul tău nu este aici şi am să-ţi vorbesc despre afaceri, aşa că m-am gândit că am putea mânca împreună.

- Nu ştiu, Grant.

Instinctul o sfătuia să nu se ducă. Nu trebuia să-l

mai vadă, cu nici un preţ, mai ales dacă voia să uite trecutul.

- Din cauza soţului tău? Ti-e teamă că nu este de acord? Poţi să-l liniştească, nu vom merge decât la restaurant, nimic mai mult.

- Nu este asta. Este din cauza fetiţei mele. N-am pe nimeni care s-o supravegheze şi nu ştiu...

Nu putu merge mai departe. La celălalt capăt al firului, Grant era la fel de tăcut. Orice, mai degrabă decât tăcerea. Felicia reluă:

- Cred că ar fi prea târziu să găsesc pe cineva pentru această seară.

Când Grant vorbi din nou, o făcu cu o voce rece, impersonală. Nu-i plăcuse niciodată organizarea, planificarea. Pentru el, copila Feliciei nu putea fi decât o piedică greu de suportat.

- Administratorul cabanelor îmi este prieten, îi spuse Grant. Ii voi cere să-ţi trimită pe cineva pe la ora şapte. Mă găseşti la recepţie.

Inchise, fără să aştepte ca ea să accepte sau nu. Felicia oftă. Grant trebuie să fie foarte surprins de descoperirea sa. Toată viaţa o considerase ca pe-o adolescentă şi acum o regăsea mamă.

Când se ciocăni la uşă, la ora prevăzută, Sally tocmai îşi termina cina. Dormea deja în picioare şi nu reuşea să-şi termine desertul. Mary, tânăra care se ocupa de copii, era o angajată a staţiunii care găsise acest mijloc de a-şi împlini plăcerile ce şi le oferea doar la salariu, o fată tânără şi fermecătoare, care abia ieşise

din colegiu.

- Este moartă de oboseală, declară Felicia. O voi culca înainte să plec.

- Unde te duci, mamă? întrebă Sally căscând.

- Să cinez la restaurant, nu va dura mult.

- Ieşi singură?

- Nu draga mea, cu cineva.

- O prietenă? întrebă Sally.

- Un bărbat pe care l-am cunoscut de mult, sunt ani de atunci, înainte de naşterea ta.

- Este drăguţ?

- Da.

- Voi putea să-l văd?

- Poate.

Sally, aţipită deja pe jumătate, îi aruncă deodată o privire nemulţumită mamei sale.

- De ce spui mereu „poate“, când vrei să spui „nu“?

Felicia zâmbi:

- Cred că toate mamele fac la fel.

- Petrecere frumoasă, mamă dragă, murmură fetiţa.

Ochii i se închiseră aproape imediat şi Felicia, după ce o
înveli cu tandreţe, închise uşa fără zgomot.

„Sally, scumpa mea, dacă cel puţin ţi-aş fi putut spune. Cât de bine ar fi fost să te sărut ştiind că pricepi că voi cina cu tatăl tău. Dar nu vreau să ştii că Grant îţi este tată şi mai ales, nu trebuie ca el să afle asta. Niciodată!“

Capitolul 3

Felicia îmbrăcă un pulover din caşmir alb, care era, într-un anumit fel, cadoul de Crăciun de la mama sa. De fapt, aceasta îi trimisese un somptuos platou din argint aurit, imaginându-şi cu siguranţă că fiica sa avea timp să dea serate elegante. Tânăra femeie îl trimisese înapoi şi, cu banii astfel obţinuţi, putuse să cumpere două rochii lui Sally, să plătească o lună la creşă şi să achiziţioneze acest pulover dintr-un magazin care lichida. Nu era foarte bogată şi cecul magazinului foarte elegant, de unde îşi făcea mama sa cumpărăturile, fusese binevenit.

In clipa când să iasă, îmbrăcă o haină uşoară şi călduroasă mov, pe care patronul, Dan Fowler, i-o împrumutase. Privindu-se în oglindă, Felicia se strâmbă. Culoarea era prea vie şi gulerul din blană vopsită era puţin prea ţipător, după gustul ei. In plus, această haină nu se potrivea deloc cu blugii din catifea bej. Se hotărî s-o îmbrace totuşi, pentru că era elegantă şi pentru că voia ca Grant Mitchell să creadă că avea tot ce-i trebuie, sau măcar că era mulţumită.

Fostul său soţ o aştepta, după cum se înţeleseseră, la recepţie, nervos, nerăbdător.

- In sfârşit, iată-te! Ce te-a reţinut? Ai probleme?

- Nu, dar ştii cum sunt copiii. Au mereu ceva de făcut în ultimul moment.

De fapt, Felicia întârziase din vina sa. Işi petrecuse mult timp periindu-şi părul blond, bogat.

- Dacă este atât de grav, întoarce-te lângă ea, vom cina mai târziu, în timpul serii. Pot încă anula rezervarea.

- Ce rezervare?

- Am reţinut o masă la „Tril Creak Cabin“ şi vehiculul care face naveta pleacă în câteva minute.

- Ah, da! Trail Creek.

Işi amintea perfect locul, unul dintre preferatele ei şi vocea îi deveni entuziastă.

- Nu te nelinişti, acum totul este în ordine, putem pleca. Cred că ar trebui să ne grăbim.

Porni repede spre uşă, ca un copil ce iese în recreaţie în curte. Nu mai fusese într-un loc elegant de o veşnicie şi această seară îi făcea în cele din urmă o plăcere imensă. Era o mică revenire în urmă, la vremea când totul era uşor, în care bogăţia se producea fără efort.

Ajunsă afară, Feicia începu să alerge spre locul unde aştepta o sanie mare, trasă de doi cai.

- Fii atentă, îi recomandă Grant, este polei. De altfel, cel care conduce ne-a văzut.

Pentru că-i ignoră sfatul, el luă tonul unui adult care dojeneşte o fetiţă neatentă.

- Felicia, ai să cazi!

In clipa în care Grant striga această recomandare, tânăra femeie puse piciorul pe o bucată de gheaţă şi plecă în faţă, cu mâinile întinse, pentru a amortiza căderea. Numai datorită rapidităţii însoţitorului său, nu se întinsese cât era de lungă. Dintr-o săritură, acesta fusese lângă ea şi o prinsese de umeri.

- Acum totul este bine, poţi să-mi dai drumul, murmură ea.

Era o minciună nevinovată, una în plus, deoarece toată atitudinea sa îi contrazicea vorbele. Trupul i se

făcuse greu în braţele lui Grant. Îi plăcea acest contact, această căldură. Felicia trăise prea mult timp singură, trebuise să-şi asume responsabilităţile vieţii fără nici un ajutor, aşa că aprecia să se simtă protejată de cineva puternic. Era bine să nu ai responsabilităţi, chiar pentru o perioadă scurtă de timp. Totuşi, se eliberă.

- Să mergem, spuse ea râzând, ultimul sosit plăteşte masa.

Inainte ca Grant să aibă răgazul de a face un gest, Felicia
ajunsese la sanie şi, prinzând mâna vizitiului, se cocoţă pe margine. Intorcându-se, avu surpriza să vadă că Grant n-o urmase. Rămăsese nemişcat, acolo unde o ţinuse în braţe. Crezu că vede în privirea sa o licărire care o făcu să se înfioare. Brusc, năvăliră amintirile.

O voce stridentă o scoase din visare.

- Dar este prietena mea de pe pârtii. Cea care nu încetează să se piardă. Bună ziua, Felicia, vino şi ia loc lângă Joe. Mai am un braţ liber.

Joe Posten, „cel mai bun schior din Idaho“, era instalat leneş pe banchetă, cu braţul trecut în jurul umerilor unei mici tinere, roşcată şi încântătoare. Bătu cu mâna muşamaua scaunului într-un gest de invitaţie pe care-l credea probabil irezistibil. Când îl zări pe Grant, care-l depăşea cu cel puţin un cap, zâmbetul său deveni forţat. Când acesta se aşeză lângă
Felicia şi-i luă mâinile cu un aer foarte natural, tânărul bărbat preferă să se ocupe din nou de frumoasa sa însoţitoare.

Vizitiul urcă pe scaunul său şi pocni din bici pentru

a-şi avertiza caii. Se produse un şoc uşor şi sania începu să alunece în linişte pe zăpadă, afundându-se fără zgomot în întuneric. Mai întâi, nu se auziră decât clopoţeii care împodobeau hamurile, apoi cineva începu să cânte, urmat de ceilalţi. Atmosfera era veselă. Brusc, Felicia se simţi fericită.

Nu pentru mult timp, deoarece Joe, vrând să atragă admiraţia prietenei sale, reveni la atac:

- Ce-ai spune de puţin vin roşu? o întrebă el, arătându-i o ploscă din piele pe care o purta în jurul gâtului. Aşa se serveşte din ea.

Imbinând gestul cu cuvântul, o îndepărtă la lungimea braţului şi făcu să ţâşnească un fir de lichid pe care-l înghiţi cu lăcomie, trecu apoi plosca tinerei femei, zâmbind, convins că se va păta sau şi-o va vărsa pe faţă. Felicia se descurcă fără stricăciuni, dar lunând precauţia de a nu îndepărta prea mult sacul din piele de gură. Ii trecu apoi obiectul lui Grant.

- Nu eşti un jucător foarte corect, îi spuse el râzând, trebuie să-ţi asumi riscul.

Dând capul pe spate, ridică braţele foarte sus şi lăsă să curgă un firicel subţire direct în gât. Când îi înapoie recipientul lui Joe, Felicia observă că acesta din urmă îi mulţumi din vârful buzelor. Abia sosiţi, avu grijă să se îndrepte în direcţia opusă celei pe care o luară tânărul bărbat şi prietena sa.

Grant rezervase o masă aproape de focul din lemne cu luciri roşiatice dintr-un enorm şemineu. Işi scoase haina din piele căptuşită şi apoi o ajută pe Felicia să şi-o scoată pe a sa.

- Nu ţi se potriveşte deloc, îi declară el cu un aer dezgustat, punând-o pe un scaun.

- Nu eu sunt cea care a ales-o, aşa că nu mă jigneşti. Este un cadou.

- Soţul tău are probabil gusturi proaste.

- Bietul meu prieten, într-adevăr n-ai noroc. Nu el este cel care mi-a oferit-o.

- Accepţi cadouri de la alţii?

Cum să nu răspundă nimic, la o asemenea insultă? Felicia ieşi din rezervă. Mai curând sau mai târziu va trebui să elimine din povestea vieţii sale, ceea cei fusese destinat lui Grant, acel bărbat misterios.

- Soţul meu şi cu mine, nu mai trăim împreună.

- Cum? Nu pot să cred. Aşadar, cea mai frumoasă aventură din lume, n-a rezistat?

Nu era o butadă, Grant părea cu adevărat şocat.

- Dumnezeule, Felicia, asta înseamnă că ai eşuat de două ori în viaţă. Cu mine a fost un fiasco, la fel cu celălalt. De fapt, cine a părăsit pe cine? Oare ce ai tu, de nimic nu durează?

- Se spune că pentru o căsătorie, fie reuşită sau nu, trebuie să fie doi. Să spunem că nu sunt singura răspunzătoare. Cred de asemenea, că nu sunt făcută să suport o legătură durabilă. Ar fi trebuit să rămân celibatară.

Felicia avea un aer sincer, dar nu îndrăznea să-l privească în faţă, de teamă ca el să nu observe tremurul uşor care-i făcea privirea nesigură.

- Şi copilul tău?

- N-aş putea trăi fără ea, dar apreciez independenţa.

Nu-mi place să primesc ordine, nu le mai suport.

El râse scurt, fără bună dispoziţie.

- Sper că încasezi o pensie decentă, că nu te-a lăsat fără resurse petru fetiţă.

- Nu te nelinişti. Din această parte, totul este în ordine.

Cât de greu era să joace pe tânăra zăpăcită, fără griji!

Privirile li se încrucişară şi Felicia se înfioră. Această întâlnire, după cinci ani de despărţire, era extrem de greu de suportat. Grant tocmai deschisese gura pentru a vorbi, când sosi chelneriţa. Comandă imediat.

- Pentru doamna, o bucată de carne de vită, nici prea friptă nici prea crudă, pentru mine un păstrăv cu migdale. Mai vrem şi două salate cu brânză rocfort şi o sticlă de Zinfadel de California. Vă rog să aduceţi vinul imediat.

- Ce memorie! Vinul şi salata mea preferate! Cum faci de-ţi aminteşti atât de bine toate aceste lucruri?

Felicia era sincer mirată. Masa pe care Grant abia o comandase, era copie exactă a celei pe care o luaseră împreună în acelaşi loc, cu şapte ani mai devreme, exact după prima întâlnire.

- N-am uitat nimic din anii petrecuţi împreună, Felicia. Mi-a plăcut acea viaţă. Dumnezeule, cât de prost am putut fi! N-am observat nimic, n-am văzut sosind lovitura care urma să mă rănească.

Se aplecă, privind-o cu intensitate, ochii strălucind de-o mânie pe care nu încerca să şi-o ascundă. Ochii

aceia negri şi frumoşi pe care Felicia îi iubise atât de mult...

- Credeam că te fac fericită, reluă el. In fiecare dimineaţă te trezeai cu zâmbetul pe buze, dar acum ştiu că asta era pentru că te gândeai la altul!

Felicia ridică uşor din umeri.

- Te înşeli, întotdeauna te-ai înşelat în legătură cu acest subiect. De fapt, duceam o viaţă imposibilă şi erai conştient că nu va putea dura. Nu eram un cuplu, ci două persoane care străbăteau lumea în lung şi-n lat, unul lângă celălalt.

- Eu apreciam asta.

- Ştiu. Asta era ceea ce voiai, ceea ce alesesei. Eu, îmi doream mai mult.

- De ce nu mi-ai spus nimic? Inainte de a nu fi prea târziu, înainte să sosească acest bărbat.

- Oh, Grant, trebuie într-adevăr să vorbim despre toate acestea?

Felicia nu se putu stăpâni să nu ridice tonul în desperarea sa şi observă că Grant tresări, uimit de vehemenţa ei. Se întoarse spre foc şi tăcu, incapabilă să continue.

Când Grant vorbi, o făcu cu o voce atât de blândă, atât de prevenitoare, încât fu tulburată.

- Spune-mi un lucru. Este pentru că am pretins prea mult de la tine? Aminteşte-ţi, în ziua în care te-ai rănit, înainte de cursă, te-am lăsat să alegi dacă alergi sau nu.

- Competiţia n-are nimic de-a face cu toate acestea. Uită întrecerile, muşchii şi antrenamentele. Această

problemă, ca multe altele pe care le-am întâmpinat, nu priveau decât două fiinţe care nu se mai iubeau. Este cât se poate de simplu.

- Unul dintre ei iubea încă!

- Ah, da?

Felicia simţi subit o mânie surdă în ea. Cu dinţii strânşi şi o voce practic de neauzit, atât îi era de greu să-şi păstreze sângele rece, ripostă:

- Mi-ar plăcea să încetezi să mă condamni pentru ceea ce s-a întâmplat. Am motive întemeiate să cred că dragostea noastră murise în vara aceea. Nu vreau să mai discut şi refuz să joc rolul acuzatei, al vinovatei. Mă duc să mă pudrez şi nu mă voi întoarce decât dacă promiţi să nu mai vorbeşti despre această poveste nefericită şi să nu mai pozezi în victimă.

- De acord. De altfel, trebuie să discutăm afaceri. Intoarce-te repede, consimţi el.

Când reveni, Felicia reuşise să abordeze un zâmbet prefăcut şi superficial, menit să-l înşele pe Grant. După cum dorea, acesta se lăsă păcălit. Calmul său aparent părea că-l uimeşte.

La celălalt capăt al sălii se instalase o orchestră mică şi foarte repede pista de dans se umplu până la refuz. Felicia, cu mintea în altă parte, privea dansatorii fără să-i vadă.

- Vrei să dansăm? Ar fi totuşi mai bine decât să ne certăm. Am observat că niciodată nu eram atât de fericiţi ca atunci când făceam ceva pozitiv, fără să stăm de vorbă.

Felicia acceptă, cu un semn din cap. Pentru început,

se ţinu cât mai departe posibil de Grant, dar foarte repede şi fără să-şi dea seama de asta, îl lăsă s-o apropie şi s-o strângă în braţe. Fără îndoială, puterea obişnuinţei, se gândi ea.

Când fură obraz lângă obraz, îl auzi râzând. Genele ei îi atinseseră uşor bărbia şi asta îl amuza. Cu ani urmă, când încă erau căsătoriţi, el obişnuia să numească asta „sărutul fluturaşului“. Felicia se dădu puţin înapoi pentru ca să nu se mai întâmple. Nu voia nici să-l încurajeze, nici să-l lase să vadă cât o tulbura încă acest contact. Pentru a nu fi copleşită de tot felul de amintiri şi a nu fi şi mai tristă, tânăra femeie se concentră cu toate puterile asupra melodiei.

Câteva culpluri părăsiseră deja pista şi Grant simţise probabil dorinţa ce-o chinuia pe partenera sa, de-a face acelaşi lucru. O strânse mai puternic, parcă pentru a o împiedica să se gândească la asta. Acest gest stângaci, venind mai ales, de la un bărbat pe care-l cunoscuse întotdeauna sigur de el, îi făcu rău Feliciei. Până în această seară, nu-şi dăduse niciodată seama atât de clar de schimbările care surveniseră în viaţa lor. Era gata să se lase purtată spre el dar se reţinu la timp. Cea mai mică slăbiciune din partea sa îi va distruge viaţa pentru totdeauna şi în plus şi pe cea a lui Sally.

Pentru a-şi ascunde emoţia, se desprinse brusc şi ajunse la masă. Grant o urmă cu un aer posac.

- Nu credeam că nu-ţi mai place să dansezi. Ce s-a întâmplat cu bucuria ta de a trăi? o întrebă el trist.

In nici un caz nu trebuia să-l lase să ghicească faptul că-şi dorea la nebunie să fie în braţele sale! Felicia luă

tonul cel mai rece.

- Propun un toast, îi spuse ea. Pentru această întâlnire neprevăzută cu trecutul! Pentru ca el să rămână unde este, departe de noi şi de existenţa noastră prezentă.

- Cred că este cel mai bun lucru de făcut, oftă Grant.

Umplu paharele şi îi întinse unul zâmbind strâmb. Nu mai
aveau nimic să-şi spună şi o tăcere grea de subînţelesuri se instală între ei. Sosirea mâncării destinse până la urmă puţin atmosfera, dar prea puţin pentru ca această seară să fie o reuşită. Grant o invită de mai multe ori la dans, dar Felicia îl refuză de fiecare dată, pretextând oboseala acelei prime zile de vacanţă.

In timp ce mâncau, tânăra femeie începu să se gândească la săptămâna ce va veni. Dacă Grant nu era chemat brusc în altă parte şi va rămâne în „Valea Soarelui“, va trebui să-l descurajeze neapărat, să evite orice nou contact între ei. Din nefericire, Felicia ştia că-l va întâlni în oraş, sau pe pârtii şi de data aceea va fi cu fiica sa.

Incepu să facă socoteli, adunând luni şi ani. Când îl părăsise pe Grant, era însărcinată în două luni. Sally avea acum patru ani şi jumătate şi când era întrebată de vârsta sa, fetiţa ridica mândră patru degete. Din fericire, era o copilă care ţinea cont de prezent, fără să adauge lunile la ani.

Văzând-o atât de puţin interesată de ceea ce se petrecea pe pistă şi la masă, Grant interveni brusc.

- Vrei să plecăm? Ai aerul de-a te plictisi de moarte.

- Vreau, într-adevăr. De fapt suport greu tot acest zgomot. Cred că sunt mai obosită decât am prevăzut.

- Cu fiica ta, eşti probabil obligată să fii în picioare foarte devreme.

Iată-ne aici, gândi Felicia. Luă un ton degajat, pentru a-i răspunde.

- Oh, Sally nu mai este un bebeluş. Are patru ani. Dar ai dreptate, se trezeşte încă foarte devreme.

De ce trebuia să mintă mereu? Oare fericirea nu putea fi atinsă, cu alt preţ?

- Sally are patru ani! exclamă Grant şocat.

Incetase să-şi încheie haina şi o măsură cu expresie ostilă, ascunsă prost.

- Ei bine, reluă el, se poate spune că n-aţi pierdut timpul.

- Voiam să întemeiem o familie. N-aveam interesul să aşteptăm.

- Intr-adevăr! Cerneala actelor de divorţ era de-abia uscată când v-aţi înhămat deja la această treabă.

- Şi ce te priveşte asta pe tine? Nu trebuie nici să mă justific, nici să-ţi furnizez explicaţii.

- Atunci cui? Eu sunt cel care a suferit prejudicii.

- Ce prejudicii? Sunt sigură că mult timp înainte de a mă recăsători, te aflai deja în Europa, în măsură să te amuzi cu schioarele unei alte echipe.

- De unde ţi-a venit o asemenea idee?

- Priveşte lucrurile în faţă, Grant. Căsătoria noastră a fost un dezastru. Nu exista încredere, nimic...

- Nici măcar dragoste? Nu m-ai făcut niciodată să

cred asta!

Felicia se ridică, prinsă de-o indispoziţie. Această discuţie o
dezgusta. Trecutul era îngropat de prea mult timp şi nu era bine pentru nimeni să-l vadă reapărând. Nu era timpul socotelilor, ci al uitării.

Vizitiul saniei fu foarte surprins să-i vadă sosind. Incepu prin a refuza foarte categoric să plece, argumentând că trebuia să aştepte şi alţi clienţi. Grant îi strecură în mână o bancnotă care avu darul să-l calmeze imediat. Pocni din bici şi îşi avântă echipajul pe drumul acoperit de polei.

Bărbatul se ţinea foarte drept, evitând să privească în spatele lui, convins că avea de-a face cu un cuplu de îndrăgostiţi. De fapt, această înapoiere se făcu în cea mai profundă linişte. Fiecare se aşezase la capătul unei banchete şi evita privirea celuilalt.

Sania îi lăsă într-o piaţă mică, înconjurată de cabane acoperite cu zăpadă. In cu totul alt moment, Felicia ar fi considerat acest loc sărbătoresc, de basm. Dar acum, nu vedea nimic, prea conştientă de acea prezenţă de lângă ea, care o tulbura. Grant îşi lovea mâinile una de alta, în efortul de a le încălzi.

- Iţi spusesem că voiam să-ţi vorbesc de afaceri. Să mergem să ne aşezăm la adăpost şi să încheiem cu asta.

Scoase un oftat care arăta că nu era mai puţin îngrijorat decât ea, să vadă această seară prelungindu-se. Părea limpede că la fel ca Felicia, gândea că orice prietenie era pe viitor imposibilă între ei. Tânăra femeie

îl simţea nerăbdătoare să termine ceea ce avea să-i spună. Apoi va putea pleca din nou departe şi să continue să ducă acea viaţă lipsită de griji care-i plăcea atât de mult. Ea îi trezea probabil prea mult amintiri neplăcute.

- N-am putut bea o cafea la „Trail Creek“, continuă Grant şi asta îmi lipseşte. Vrei să mă însoţeşti, nu va dura mult...

Se aflau în faţa unui bar mic de unde se auzeau râsete şi o muzică plăcută.

Indată ce fură instalaţi într-un separeu situat puţin mai departe de public, Grant comandă două cafelele irlandeze. Işi scoaseră hainele şi se aşezară faţă în faţă. Iţi aminteşti de casa noastră?

Felicia tresări şi exclamă:

- Ce înţelegi prin „casa noastră“? N-am trăit niciodată decât la hotel, noapte după noapte, lună după lună! Nu-mi amintesc să fi petrecut vreodată o noapte într-o locuinţă pe care am fi putu-o considera casa noastră.

- Iţi aminteşti totuşi de planurile noastre, de vila pe care ne-o doream, insistă Grant. Ştii când am cumpărat acea cabană de vânătoare în Sierra. Dumnezeu ştie cât timp am petrecut făcând planuri!

- Ah, da, este adevărat, acceptă ea. Cabana era la poalele unui munte splendid şi voiai să faci acolo un mic refugiu pentru schiori.

- Şi ar fi trebuit să construim ceva original chiar pe coastă. Nimic decât ferestre cu geamuri dând spre pante. Trebuia să fie căminul nostru.

- Aproape uitasem, murmură ea.

- Ei bine, cabana aceea este acum a ta, declară Grant.

- A mea?

- Da. Cât de prost este fratele tău! Când s-a ocupat de divorţ, n-a cerut pensie pentru tine. Avocatul meu l-a obligat practic să ceară jumătate din ceea ce aveam în comun, dar n-a vrut să ştie. A consimţit totuşi să accepte casa şi terenul pe care este construită.

Chelneriţa veni să le aducă băuturile şi ei tăcură o clipă. Grant îşi luă paharul şi-l bău dintr-o înghiţitură. Il lăsă şi continuă:

- Trebuia să fi fost atât de grăbită să te căsătoreşti cu un bărbat bogat, încât nu te interesa deloc ceea ce-ţi puteam da eu.

Pentru a spune adevărul, Felicia îi ordonase fratelui său să nu ceară nimic. Nu voia să-i datoreze nimic lui Grant şi, mai ales, dorea ca el să nu ştie unde se afla şi ce făcea. In ciuda sfaturilor lui Philip, insistase să nu pretindă nimic. Era tânără şi convinsă că-şi va face un drum al ei, fără ajutor. Cât de naivă fusese! Ca urmare, trebuise să simtă că viaţa era mai grea decât îşi imaginase. Trebuise chiar să-şi dea fiica la o doică pentru a-şi lua un serviciu.

- Te asigur că uitasem complet de toate astea. Probabil Philip are actele pe undeva, el este cel care administrează aceste lucruri pentru mine.

- Eu n-am uitat. Am continuat să supraveghez acolo. Dacă îţi aminteşti, exista o problemă cu dispozitivul cu cablu pentru transportarea schiorilor în susul pantei. Am

un dosar enorm, în legătură cu acest subiect. Acum două sau trei luni, am primit în sfârşit toate aprobările.

- Vrei să spui că se poate face până la urmă acolo o staţiune de schi? întrebă ea curioasă.

- Exact. In prezent posezi un teren care valorează o avere, Felicia.

- Presupui că aş putea să-l vând şi să scot un preţ bun?

Asta însemna poate sfârşitul necazurilor sale.

- Nu, nu imediat, este prea curând. Ar fi o greşeală grosolană să scapi de el acum. Suntem singurii care cunoaştem potenţialul acestui munte. Dacă vinzi, cumpărătorul va face o excelentă afacere, nu tu.

- Cu siguranţă, ai dreptate.

- Aminteşte-ţi, era cadoul meu de Crăciun pentru tine.

- Da, încă un motiv pentru a păstra locul, făcu ea cu ironie.

- Vei deveni sentimentală?

Felicia îşi reveni la timp şi schiţă un zâmbet şters.

- Nu, nu mai mult ca înainte. Mă gândesc la viitor. Nu mă prea aştept ca cineva să-mi poată finanţa staţiunea.

- Modul în care îndrăgeşti trecutul îmi încălzeşte inima! exclamă Grant, sarcastic.

- Trebuie să mă gândesc la fiica mea. Ea este cea care contează şi nu mă pot lăsa dusă de sentimente când este în joc viitorul ei.

- Credeam că soţul tău ţi-a lăsat din ce să trăieşti cu

uşurinţă.

- Nu acesta este motivul! Sally este la vârsta de a merge în curând la şcoală şi eu muncesc.

- Munceşti? întrebă el surprins.

Grant luase un ton scandalizat, ca pentru a-şi arăta dezaprobarea.

- Ei, da! Nu este nici o ruşine în asta. Numele meu reprezintă încă ceva în lumea schiului. Sunt consilier într-un magazin de articole sportive.

- Vinzi încălţăminte şi pulovere? Le recomanzi de asemenea să poarte scurte impermeabile cu glugă, mov?

Felicia se hotărî să ignore ironia lui Grant.

- Este modul mea de a trăi şi îmi convine perfect, ripostă, silindu-se să fie calmă.

- Şi copilul tău? Ce efect are asupra ei să fie despărţită de mamă? O fetiţă ar trebui să trăiască mereu cu mama sa.

Puţin câte puţin, Felicia se simţi copleşită de mânie. Va exploda dintr-un minut în altul, va renunţa la orice prudenţă şi-i va spune acestui greiere că era mândră să fie furnică. Dar oare va înţelege? Preferă să se prefacă jignită, era un teren mai sigur.

- Nu mai eşti nimic pentru mine, Grant, nici antrenor, nici soţ şi n-ai nici un drept să mă judeci.

Nemaiputând suporta această atmosferă, furioasă la culme şi dezgustată, tânăra femeie se ridică brusc şi ieşi în grabă din cafenea. Cum îndrăznea să-i reproşeze modul în care îşi creştea fiica? Fiica lor!

Spre marea sa surpriză, Grant o urmă. O prinse fără

menajamente de braţ şi o ajută să traverseze strada acoperită cu polei.

- Lasă-mă cel puţin să te conduc până la cabană. Eşti prea distrată ca să te las să mergi singură pe o asemenea vreme.

Făcură câţiva paşi în tăcere.

- Vezi, murmură el deodată, dacă am părut prea curios, chiar critic, este pentru că nu reuşesc să-mi fac o părere despre tine. Nu ştiu ce să cred.

Se oprise şi îşi pusese mâinile pe umerii ei.

- Intotdeauna am avut aceeaşi problemă cu tine. Când te privesc în ochi, ochii aceştia mari, albaştri şi inocenţi, cred tot ce-mi spui. Am crezut chiar că mă iubeai. Mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că minţeai.

Scena avea ceva ireal. Intunericul era aproape total, doar câteva ferestre luminate permiteau să se distingă nişte contururi. Totul era în abastru: cerul albastru întunecat, zăpada albă-albăstruie şi chipurile lor, ca într-un vis. Ochii lui Grant luceau uşor în întuneric, privire de felină. Se aşezase pe un zid scund şi o privea în tăcere. Fuma o ţigară şi trase un fum lung. Era frig şi domnea o linişte absolută, zăpada absorbea sunetele, redându-le pe cele mai ascuţite, ca prin vată, nesemnificative.

Felicia aştepta. Nu îndrăznea nici să se mişte, nici să vorbească. De un timp, o rodea un sentiment de vinovăţie. Işi reproşa că provocase nefericirea acestui bărbat fără griji, sau probleme. Din cauza ei, cunoscuse tristeţea, poate desperarea. Un personaj asemenea lui, nu putea admite cu uşurinţă să fie părăsit, să-şi vadă

soţia alegând un alt bărbat. Privind în urmă, Felicia îşi dădu seama mai bine de ceea ce făcuse, de ceea ce fusese obligată să facă. Brusc, fu sigură că probabil o ura pentru că-l făcuse să se îndoiască de el însuşi.

Deodată, el se ridică şi aruncă restul ţigării departe.

- Ştiu că nu vei înţelege, Felicia, dar mai este încă un lucru pe care trebuie să-l fac. Trebuie să fii răbdătoare cu mine, ca în zilele când erai soţia mea iubită şi nefericită. Cea care-şi făcea datoria, în ciuda vieţii mizerabile pe care o făceam s-o ducă.

Felicia ştiuse, încă din clipa în care se oprise din mers, c-o va săruta. Dacă fu surprinsă, fu mai degrabă de brutalitatea sa. O luă în braţe cu violenţă şi o sărută cu o asemenea bruscheţe, încât fu revoltată. Ii făcea rău dinadins, un fel de pedeapsă pe care nu s-ar fi gândit niciodată s-o sufere din partea lui.

Tânăra femeie încerca în zadar să se elibereze, pentru că n-avea puterea să lupte cu acest uriaş furios.

Pentru a-l descuraja, nu se mai zbătu, nu se mai încordă. Preferă să rămână de marmură. Cunoscându-l, Felicia ştia că nu va suporta mult timp să fie dispreţuit astfel. Intr-adevăr, furios pe indiferenţa sa, Grant nu întârzie să-i dea drumul.

- Ţi-a devenit prea greu să te prefaci, murmură el printre dinţi. Odinioară reuşeai mai bine asta. Inţeleg în sfârşit că n-am contat niciodată pentru tine, că m-ai urât întotdeauna. Trebuia să fiu sigur, de asta te-am sărutat. Modul tău de-a răspunde acestui sărut echivalează cu toate discursurile din lume.

In sfârşit liberă, Felicia se dădu un pas înapoi, apoi încă unul şi o luă la fugă. Niciodată nu fusese astfel

tratată. Niciodată! Se simţea mânjită, umilită!

După cinci ani lungi, Grant Mitchell avusese în sfârşit ocazia de a-şi lua rămas-bun.

Capitolul 4

- Micul dejun are gust mai bun aici, decât acasă. De ce, mamă?

- Ce spui, iubito?

- Nu mă asculţi, se plânse Sally. Spuneam că ador „Valea Soarelui“ şi că micul dejun...

- ... se va răci. Grăbeşte-te să-l termini.

Felicia nu reuşea să urmărească sporovăiala fiicei sale, avea mintea în altă parte.

- De ce te strâmbi, mamă?

- Pentru că sucul de grepfrut este amar şi-mi strânge gura, minţi ea.

Totuşi nu-i putea povesti lui Sally chinul suferit seara trecută. Răul pe care i-l produsese atitudinea lui Grant. Işi trecu încet degetele peste buzele pe care fostul ei soţ le strivise cu atâta cruzime noaptea precedentă şi se înfioră. Ce brută! Spera să nu-l mai întâlnească, pentru a fi în sfârşit eliberată de arţagul şi dispreţul lui!

- Am terminat, mamă. Este timpul să mergem să schiem!

Fetiţa era foarte agitată şi era greu s-o ţină în loc. Prima zi
pe zăpadă o încântase şi aştepta cu nerăbdare această dimineaţă însorită. Avea stofă de campioană.

- Vino aici să-ţi pun căciula, ordonă Felicia.

Copila ascultă imediat, atât de grăbită să se afle pe coborâşuri. Purta un combinezon roşu, copie în miniatură al acelui pe care trebuia să-l încerce Felicia în acea zi.

Când mama ei începu s-o pieptene, fetiţa se agita. Asemenea unui drăcuşor, nu înceta să sară şi să se mişte în toate părţile. Deşi părul îi era brun deschis, era copia celui al Feliciei. Chiar şi şuviţa rebelă de pe frunte era acolo! De când era foarte mică, Sally insistase întotdeauna să fie pieptănată ca mama sa. Aceasta, după o ultimă finisare, îi puse căciula şi o sărută pe vârful nasului.

Sally se grăbi spre uşă.

- Vino! Vom pierde autobuzul.

Felicia îşi înghiţi în grabă cafeaua şi se ridică la rândul său de la masă. Dormise prost şi nu simţea nici o dorinţă de a schia. Işi urmă totuşi fiica râzând.

- Astăzi tu vei fi profesorul meu, nu-i aşa, mamă? o întrebă Sally. Crezi că voi face progrese?

Afară era frig şi Felicia se învioră. Tinerei femei îi plăcuseră întotdeauna aceste plecări matinale. Se îndreptă spre staţia de autobuz în pas rapid, cu Sally pe urmele sale.

Felicia nu făcuse o sută de metri, că se află pe neaşteptate în faţa lui Grant. Stătea înţepenit în mijlocul trotoarului şi văzându-l prea târziu, nu-l putu evita.

- Bună ziua, doamnelor, le spuse el cu un zâmbet.

Se schimbase mult din ajun. In faţa Feliciei nu se mai afla soţul batjocoritor, ci un frumos străin zâmbitor. Cu schiurile pe umăr şi pe fundalul munţilor, semăna atât de bine, încât îl puteai confunda, cu o reclamă pentru sporturile de iarnă. Părea că-şi uitase reproşurile

şi se comporta ca un prieten întâmplător.

- Mergem să schiem. Dacă binevoieşti să ne scuzi, suntem grăbite.

- O duci pe fiica ta la şcoală?

- Nu, mama îmi va da o lecţie. Este campioană la coborâre. Are panglici şi medalii acasă. Vreţi să le vedeţi într-o zi?

Grant se aplecă asupra fetiţei.

- Cunosc bine succesul mamei tale. Eram acolo când le-a câştigat.

- Este vechiul tău prieten, mamă? Cel cu care ai cinat aseară?

- Sunt vechiul său prieten şi...

Felicia îl întrerupse brusc.

- Domnul Mitchell era antrenorul echipei noastre.

Se întrebă dacă Grant fusese pe punctul de a-i mărturisi lui Sally că fusese soţul mamei sale. Nu, n-ar fi făcut asta, nu era bărbatul care să se răzbune pe o copilă.

- Sunteţi antrenor? Mai daţi încă lecţii?

Sally îl privea acum pe Grant cu un aer complet diferit. Părea foarte impresionată de titlul său şi lăsă să se vadă asta.

- Acum nu, îi răspunse el. Sunt mult prea ocupat cu afacerile. Ii vorbise ca unei persoane mari şi Sally se îmbujoră de
plăcere.

- Imi veţi da într-o zi o lecţie, domnule, cum aţi făcut cu mama? Mi-ar plăcea mult să câştig şi eu medalii.

In faţa inocenţei sale, Grant şi Felicia nu se putură stăpâni să nu râdă.

- Nu schiezi încă destul de bine pentru asta, declară Felicia, prefăcându-se severă. Trebuie mai întâi să înveţi bine la şcoală. Vino, vom întârzia.

Copila o urmă cu regret. Mergea urmărindu-l pe Grant, care pornise după ele. Acesta le ajunse repede şi începu să vorbească în şoaptă cu Felicia.

- Pot să-ţi dau o sugestie? Ştii perfect că un părinte este un profesor prost pentru copilul său. Este puţin ca şi când un bărbat încearcă să-şi înveţe soţia să conducă. In acest caz, lipseşte răbdarea şi se ajunge la descurajarea începătorului. Este ceea ce se poate întâmpla cu Sally.

Felicia se oprise. Ştia că Grant avea dreptate. El aştepta să reacţioneze, zâmbind. Un zâmbet ciudat, aproape umil. Hotărât lucru, Grant se schimbase foarte mult de la divorţul lor. Cum Felicia nu spunea nimic, reluă:

- Nu crezi că ar trebui să asculţi vocea înţelepciunii? Lasă-mă să-i dau eu lecţia lui Sally, o doreşte la nebunie.

- Vrei într-adevăr să te ocupi de ea? întrebă Felicia, neîncrezătoare.

Sally auzise întrebarea şi imediat începu să gesticuleze şi să strige de bucurie.

- Oh, mamă, mă va învăţa domnul? Voi deveni campioană, ca tine?

Felicia şi-ar fi dorit enorm să refuze, dar era prea târziu. Fiica sa îi auzise şi entuziasmul său era uşor de

transmis. Bucuria lui Sally îi făcu plăcere. Acceptă cu un semn din cap.

Fetiţa se îndepărtă imediat, cu mâna în cea a lui Grant.

- Ce-ai învăţat ieri? o întrebă acesta.

- Să urc pe telescaun, răspunse Sally.

- Ei bine, când vei şti să cobori, vei fi mai tare ca mama ta!

Porniră amândoi într-un mare hohot de râs, deja complici.

Felicia nu mai exista pentru ei. Tânăra femeie se întoarse la cabană, cu intenţia de a bea o altă cafea. Niciodată nu simţise aşa de mult această nevoie. Era pentru prima dată când tatăl şi fiica se aflau împreună şi doar Dumnezeu ştia la ce putea duce această întâlnire.

La ora două după-amiază, Felicia se afla pe terasa cafenelei mici ce-i întâmpina pe începători la baza pantei blânde pe care exersau. Ţinea în mână o ceaşcă de ciocolată rece şi scruta împrejurimile cu îngrijorare. O clipă mai înainte îi zărise pe Grant şi pe Sally în susul pantei, dar îi pierduse imediat din vedere. Era prea multă lume, nu mai era un munte, ci un talmeş-balmeş de schiuri şi corpuri amestecate.

De un timp, tânăra femeie se simţea prost dispusă. Grant credea că Sally n-avea decât patru ani şi se putea s-o felicite că este atât de bună pentru vârsta sa. Dacă fetiţa va avea fantezia de a-i dezvălui că are aproape cinci ani, asta ar fi sfârşitul minciunilor şi al liniştii. Din

fericire, Sally nu ştia să spună încă lunile anului în ordine! Pentru ea, martie urma după Crăciun şi se putea ca Grant să nu înţeleagă nimic din ceea ce-i explica. Nu mai trebuia să-i lase împreună, era prea riscant.

Felicia se consola gândindu-se că fostului său soţ nu-i plăcuseră niciodată copiii. Această zi cu Sally va fi probabil maximum pe care l-ar putea suporta. Ce-ar spune el, care nu voise niciodată copii, dacă ar şti că tocmai schiază cu fiica lui!

Dacă acceptase să-i dea această lecţie, era cu siguranţă în speranţa de a descoperi o scânteie de talent, de a o compara pe Sally cu mama ei.

Felicia oftă. Grant Mitchell nu putea bănui nimic. In aceeaşi clipă, îi zări drept în faţa ei, la jumătatea pantei. Grant înainta atât de încet, încât la fiecare viraj părea că-şi va pierde echilibrul. In urma lui, un foarte mic punct roşu avansa cu viteză mică, încercând să-l imite din toate punctele de vedere. Felicia zâmbi. Nu crezuse niciodată că acest om putea fi atât de blând şi răbdător. Se auzi râzând.

Când fură mai aproape, tânăra femeie îi putu observa mai uşor. Grant vorbea fără încetare, sfătuind, dojenind, încurajând. Sally îi urma sfaturile cu zel, prea absorbită pentru a avea timp să discute sau să-i fie teamă. Amândoi erau zâmbitori şi păreau că se înţeleg de minune.

Felicia comandă o ciocolată caldă pentru fiica ei, privindu-i venind spre ea. Işi implântaseră schiurile în zăpadă şi înaintau spre cabană glumind. Sally trebuia să facă patru paşi, în timp ce Grant nu făcea decât unul. In

cele din urmă, acesta o luă pe umeri, spre marea bucurie a copilei. Chipurile le erau foarte aproape şi Felicia începu să le cerceteze cu atenţie.

Părul lui Sally era puţin mai deschis la culoare decât a tatălui său, pielea roz şi albă contrasta puternic cu cea a lui Grant, bronzată şi tăbăcită de soare şi vânt. Dar expresia le era aceeaşi şi amănuntele structurii feţei, identice. Buza superioară a lui Sally, pereţii laterali ai nărilor, gropiţa aceea din barbă, toate acestea purtau marca lui Grant. Felicia se înfioră. Oare cum putea el să nu observe?

Orice femeie era mândră să găsească la copilul său amprenta bărbatului pe care-l iubea. Felicia nu făcea parte dintre ele. Işi puse ceaşca pe masă. Tremura în aşa măsură, că altfel ar fi riscat s-o verse. Brusc nu mai putu suporta să-i vadă împreună. Nu se gândise niciodată că l-ar revedea pe Grant, aşa încât nu-i trecuse prin minte că Sally l-ar putea întâlni. Acum, acest lucru se întâmplase şi, curios, asta îi făcea rău mai ales pentru ei. Pentru Sally, care nu ştia şi nu va şti niciodată cine este Grant. Pentru el de asemenea, deşi caracterul i s-o fi schimbat poate, nu va şti c-o avea pe Sally.

Felicia era gata să izbucnească în plâns. De ce nu fusese Grant altfel? Această întrebare şi-o punea de ani de zile. Aceleaşi gânduri care o asaltaseră cu cinci ani în urmă, reveniseră s-o chinuie, exact ca în timpul acelei veri îngrozitoare, în care tânăra femeie îşi adunase lucrurile într-o valiză, pentru a nu mai reveni niciodată.

In acea perioadă, Sally nu era decât ceva minuscul,

acolo, în pântecul ei. Dar prezenţa sa avusese atunci tot atâta influenţă cât avea astăzi. Felicia hotărâse acea plecare pentru că cele două fiinţe nu puteau decât să se ciocnească. Hotărârea fusese foarte greu de luat, dar nu ezitase o clipă. Mai întâi copilul şi cu atât mai rău pentru egoismul lui Grant! Şi iată că, acum, printr-o întâmplare necruţătoare, fiica şi tatăl s-au întâlnit...

Cinci zile, o veşnicie. Măcar dacă Grant ar fi chemat în Europa! se ruga ea cu fervoare.

- Ne-ai văzut, mamă? Mergeam repede, nu-i aşa?

Zărind-o, Sally venea în fugă şi Felicia avu exact timpul de
a-şi schimba expresia.

- Era perfect, draga mea. Vino repede şi bea-ţi ciocolata, probabil mori de frig.

- Trebuie să fii mândră de fiica ta. Iţi moşteneşte clasa. Este o câştigătoare. Dacă perseverează, într-o zi va fi campioană.

Felicia păli. Modul în care vorbea Grant, îi trezea amintiri prea neplăcute. Nu Sally era cea care-l interesa, ci potenţialul de muşchi pe care-l va prezenta într-o zi.

- Ai ţinut-o prea mult timp pe zăpadă. Priveşte cât este de obosită.

Grant era gata să se mânie, ca în zilele cele mai frumoase, dar se stăpâni.

- Nu sunt obişnuit cu copiii bombăni el, dar pare a se simţi bine.

- La vârsta ei, prevăzusem o zi de adaptare, protestă Felicia. In tot cazul, nu apreciez modul în care te-ai amestecat în viaţa noastră.

Grant înaintă, foarte mirat de această mânie pe care Felicia nu încerca măcar s-o ascundă.

- Haide, calmează-te. De ce această furie? Oricum, nu este doar greşeala mea!

Ii vorbea ca altădată, cu un amestec de ironie şi superioritate, care o enervase întotdeauna în cel mai înalt grad pe Felicia.

- Voiam să schiez cu fiica mea! Dar a trebuit să vii tu să mi-o iei, fără să-mi dai măcar timp să protestez. Iată de ce sunt nemulţumită.

Sally veni şi se aşeză lângă mama sa. Ea nu-şi dădea seama de nimic şi era în culmea fericirii.

- Asta este ciocolata mea, mamă?

Cum Felicia nu răspunse, ridică din umeri şi luă ceaşca în mâini. Acest gest avu darul de a o face pe Felicia şi mai furioasă. Işi descărcă nervii asupra lui Grant.

- Cum ţi-ai putut imagina o clipă măcar, că am putea fi din nou prieteni? Şi această idee de a încerca să fii cu Sally!

Grant oftă profund.

- Nu credeam că asta te va necăji atât de mult. Am impresia că orice aş face, nu vei fi niciodată mulţumită!

- Este exact! Tu nu te gândeşti niciodată la ceilalţi. Intotdeauna trebuie ca totul să se petreacă după bunul tău plac. Eşti pretenţios, arogant şi...

Reacţia lui Grant la acest atac fu identică aceleia pe care o avusese întotdeauna într-un asemenea caz. Vocea îi rămase calmă şi înceată, dar ochii începură să-i strălucească de furie. Era la fel de impulsiv ca Felicia, dar ştia să-şi controleze mai bine sentimentele.

- Hotărât lucru, nu te-ai schimbat, îi declară el pe un ton rece, încă la fel de frumoasă şi colerică. Speram că anii te vor face mai înţeleaptă, că te vor învăţa să te stăpâneşti mai bine. Văd că nu este nimic de făcut.

Brusc, Felicia îşi dădu seama că probabil îl rănise. Incercă să dea înapoi.

- Imi pare rău, voiam doar...

- Ar trebui să faci un efort să-ţi ţii gura, să te comporţi ca un adult. De fapt, am invitat-o pe fiica ta în această seară la cină.

- Ce?

- I-am promis că o duc la „Ram“ pentru a degusta o mâncare din brânză topită în vin alb, dacă reuşea să-şi lase greutatea pe schiuri în jos şi, cum a reuşit, trebuie să mă execut.

- Nu trebuia să faci promisiuni. Sally este prea tânără pentru a ieşi şi, în plus, trebuie să ne vedem cu nişte prieteni în seara aceasta.

- Oameni mai intersanţi decât un fost soţ? întrebă el sarcastic.

O privi o clipă, apoi se întoarse spre copilă.

- La revedere, Sally. Pe mâine.

- Imi veţi da o nouă lecţie? întrebă Sally cu speranţă.

Grant, gata să accepte, îi aruncă o privire Feliciei care-l
observa cu buzele strânse şi îngenunche lângă fetiţă.

- N-ai nevoie de lecţiile mele, Sally. Continuă să te antrenezi cu mama ta şi îţi promit că în curând vom cina împreună.

- De acord. Mamă, mai pot avea o ciocolată?

Grant îi întinse o monedă.

- Ţine, o meriţi din plin. Du-te repede şi mai ia-ţi una.

Sally, încântată, se grăbi în cabană.

- Este minunată, făcu Grant, urmărind-o din ochi. Nu mi-am dat niciodată seama în ce măsură poate fi un copil de interesant. Este într-adevăr păcat că tatăl său nu este aici s-o vadă. Astăzi, ar fi avut de ce să fie mândru.

Felicia îşi simţi inima bătând nebuneşte.

- O vede adesea. De ce acest interes brusc?

- Nu asta voiam să spun. Desigur, o vede, dar a privit-o vreodată schiind? Despre asta vorbeam. De fapt, când responsabilul telescaunului i-a cerut numele, Sally a spus că se numeşte Hollingsworth.

- Da?

Felicia nu pricepu bine semnificaţia privirii sale întrebătoare.

- Acesta este numele ei? Este numele tău de domnişoară, nu-i aşa?

Oare cum să-i explice? Tânăra femeie se avântă într-o explicaţie menită să-l înşele.

- Din cauză că aveam un nume cunoscut în lumea schiorilor şi că am găsit de lucru într-un magazin de articole sportive. Iată de ce nu folosesc numele de femeie măritată.

In fond, acesta era adevărul. Ideea că măcar o dată nu minţea, înşelându-l, îi dădu dorinţa să râdă.

- Asta ştiam deja, dar de ce nu poartă Sally numele tatălui său.

- Era prea complicat. Ar fi trebuit să explic asta la şcoală, la cămin, unor oameni pe care nu-i privea. Am considerat că era mai simplu să i-l dau pe al meu.

- Inţeleg...

Nu, nu înţelegea. N-avusese niciodată probleme cu numele, deoarece Sally se născuse după divorţ, când Felicia reluase numele Hollingsworth. Şi nu avusese niciodată un alt soţ. Acel bărbat, de care Grant părea să aibă oroare, nu era decât produsul imaginaţiei Feliciei, singurul mijloc pe care-l găsise pentru a se feri de curiozitatea fostului soţ.

Acesta îşi aţinti îndelung privirea asupra ei, fără să spună nimic, deschise gura pentru a vorbi, dar n-o făcu. Ochii săi arătau că nu credea decât pe jumătate ceea ce povestise Felicia. Intr-un anumit fel, această născocire

părea să-l şocheze. In cele din urmă îşi luă rămas bun.

- Trebuie să plec, am de dat nişte telefoane urgente.

- Grant?

- Da.

- Mulţumesc pentru că i-ai dat această lecţie lui Sally. Işi va aminti mult timp de ea.

- Sper! Va fi o foarte bună schioare într-o zi, poate la fel de bună pe cât a fost mama ei.

Felicia îl privi plecând în tăcere. Tocmai se hotărâse că nu-l va mai vedea. Grant nu ştia încă nimic, dar ea spera că fusese ultima oară când se întâlniseră.

In timpul conversaţiei, luase o hotărâre pe care nimeni şi nimic nu i-o va putea schimba. Trebuia să părăsească imediat „Valea Soarelui“, chiar dacă asta însemna că vacanţa lor se va scurta. Feliciei îi era prea teamă de prezenţa lui Grant, pentru fiica sa evident, dar şi pentru ea. Oare ce se putea întâmpla la viitoarea lor întâlnire, dacă rămânea?

Când Sally se întoarse, cu o ceaşcă aburindă în mână, Felicia îi anunţă vestea cu precauţie.

- Ţi-ar plăcea să vizitezi Disneyland?

- Este imposibil, mamă. Este la noi în California şi suntem la munte.

- Ei bine, este suficient să ne întoarcem în California.

- Astăzi?

- Poate. Indată ce voi avea bilete. Grăbeşte-te să-ţi termini ceaşca. Trebuie să ne întoarcem la cabană.

***

Lunea următoare, când Felicia se prezentă la uşa magazinului „Fun sport“, în care lucra, fu întâmpinată

de prietena sa, Nadine.

- De unde vii, o întrebă aceasta, din vacanţă, sau din închisoare? Nu te-am văzut niciodată atât de posomorâtă.

- Nimic n-a mers cum doream. Dan este aici?

- Nu încă. Vrei un corn?

- Dumnezeule, ce bine miroase. Tu le-ai făcut?

- Da, abia le-am scos din cuptor. Am şi cafea şi se pare că ai mare nevoie de ea. Cât mi-ar plăcea să mă întorc de la munte atât de subţire ca tine! Nu te-au hrănit acolo?

Felicia îşi trecu braţul în jurul umerilor prietenei sale.

- Dacă ai şti cât de mulţumită sunt că te văd!

Nadine zâmbi.

- Şi eu la fel. Haide, povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat.

In clipa în care Felicia se pregătea să se execute, auzi zgomotul motorului maşinii sport a directorului magazinului.

- Este o istorie lungă şi nu mai am timp să ţi-o povestesc acum. Vino să cinezi la mine în seara aceasta şi vom vorbi despre asta.

- Asta este! Vă voi pregăti un gulaş. Este mult timp de când îmi doresc aşa ceva.

Felicia izbucni în râs.

- Cum vrei oare să-ţi păstrezi silueta? Nu te gândeşti decât la mâncare!

Uşa se deschise şi intră Dan Fowler, directorul.

- Bună ziua! Aşadar, în sfârşit te-ai întors, Felicia? Nu

ţi-am lipsit prea mult?

- Bună ziua, Dan.

Felicia încercă să fie amabilă, să nu riposteze. Avea prea multă nevoie de această slujbă pentru a se revolta la mojiciile lui Dan. Acesta se întoarse spre Nadine şi o apostrofă tăios.

- Ei bine! N-ai nimic mai bun de făcut decât să rămâi acolo bălăbănindu-ţi braţele? Du-te mai bine şi te ocupă de registrele dumitale contabile.

Când aceasta se făcu nevăzută, el îi smulse din mână ultimul corn şi-l mâncă dintr-o înghiţitură.

- Felicia, dă-mi o cafea, îi ordonă.

Imediat ce uşa se închise, încercă s-o imobilizeze pe Felicia lângă masă, cu un zâmbet neplăcut pe buze.

- Dan! Incetează, mă faci să răstorn totul.

- Ce importanţă are? Vino, îţi voi da un mic sărut, asta ca să-ţi aminteşti că, în sfârşit, te-ai întors.

- Ţine, ia-ţi ceaşca şi bea! Pari să ai nevoie de o băutură întăritoare.

Dan arăta mai mult decât vârsta sa. Era ridat de timpuriu şi ochii erau subliniaţi de cearcăne violete, amintirea prea multor nopţi petrecute bând. Luă ceaşca în mâna ce-i tremura uşor şi oftă.

- Cum să nu! Am petrecut una din acele duminici!

Felicia ridică din umeri şi preferă să vorbească despre
serviciu.

- Toată această marfă a sosit în timpul absenţei mele? Trebuie s-o înregistrez.

- Ai timp, mai întâi sărutul meu, insistă el.

Felicia se dădu înapoi. N-ar fi trebuit să se lase adusă în această încăpere, mai ales singură, fără compania Nadinei. Şi Dan, care se credea irezistibil! Inconjurând biroul, reuşi să bată în retragere. Nu era momentul să se afle în şomaj, acest Don Juan nu va întârzia să se calmeze.

- Treaba poate să aştepte! strigă Dan furios. Obţin întotdeauna ceea ce vreau de la femei!

Felicia se duse să se refugieze în biroul Nadinei. De când Dan devenise directorul magazinului, atitudinea sa se înrăutăţise şi tinerei femei îi era mai mult decât suficient. Se aplecă peste prietena sa, care consulta un registru.

- Nu cred că-l pot suporta pe acest bărbat mai mult timp, murmură ea, plictisită.

- Ştiu, dar este singurul mijloc cinstit pe care-l avem pentru a trăi, răspunse Nadine strâmbându-se. Nu trebuie uitat că asta ne permite plata chiriei.

- Este prea nedrept, trebuie să existe o altă soluţie pentru a ne câştiga existenţa.

- Cu toate problemele de serviciu? dacă găseşti o alta, anunţă-mă.

Ziua părea interminabilă. Felicia lucră numai ca să evite asalturile lui Dan. In sfârşit, era timpul să se închidă magazinul. In timp ce Felicia lăsa obloanele, Nadine întârzie în birou, preocupată să evite ca prietena sa să se afle singură cu acea brută dezagreabilă.

- Bună seara, Dan, strigă Felicia, îndreptându-se

spre uşa de serviciu.

- N-ai uitat nimic? o întrebă el, ieşind din rezervă.

Incă o dată, încerca să-i ţină calea, cu braţele îndepărtate şi ochii strălucind de dorinţă.

- Dan, lasă-mă!

- Eu sunt patronul aici! Fac ce-mi place!

- Lasă-mă-n pace! Sunt aici ca să muncesc, nimic mai mult.

- Ba da! Să munceşti şi să-ţi încasezi salariul, să te întorci acasă şi să-ţi faci vise frumoase. Ştiu toate astea, Felicia. Dar în sfârşit, ce ai? De ce fugi de mine fără încetare? Ar fi timpul să cedezi, să profiţi puţin de viaţă. Am obosit să-ţi tot fac avansuri.

Făcând repede un pas, Dan o luă de umeri şi-o trase spre el. Era enervat şi se arăta brutal.

- Nu mă atinge! Nu sunt o marfă şi nu-ţi aparţin, exclamă Felicia, revoltată.

Il respinse, mirată să-l vadă brusc, mai puţin agresiv. Acest seducător ridicol nu era probabil obişnuit să i se reziste. Dar făcu o grimasă, furios şi umilit.

- Te înşeli, Felicia. Atâta timp cât eu sunt cel care semnează cecurile, fac aici ceea ce-mi place.

- In aceste condiţii, prefer să nu te mai aud vorbind despre asta. Păstrează-ţi cecul!

- Gândeşte-te la copilul tău. Cum îl vei hrăni? Iţi trebuie această slujbă şi eu am întâietate, declară el cu un rânjet.

Felicia se mira că era atât de calmă. Acest bărbat era josnic.

- N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de dezgustător ca tine, se auzi ea bombănind. Eşti mârşav, vulgar, monstruos, stupid. Dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ, ţi-aş spune tot nu!

Livid, Dan se dădu înapoi, ca şi când l-ar fi lovit.

- Crezi că-i poţi vorbi unui bărbat în felul acesta? roşi el.

- Bărbat, tu? O imitaţie ştearsă, dacă vrei să-ţi spun.

- Eşti un...

- ... mizerabil, Felicia.

Nadine se afla în uşă, pregătită să-i vină în ajutor prietenei sale. Ea era cea care tocmai intervenise. Dan era gata să se sufoce de furie.

- Cum îndrăzniţi să-mi vorbiţi pe acest ton? strigă el. Vă daţi seama ce-aţi spus? Ii voi telefona imediat proprietarului şi-l voi anunţa că sunteţi concediate.

- Orice, mai degrabă decât să-ţi suportăm mojiciile o zi în plus! exclamă Nadine, scoasă din sărite.

Inainte ca Dan să-şi fi revenit din surpriză, cele două prietene părăsiră magazinul. In drum, se opriră la creşă pentru a o lua pe Sally, apoi ajunseră la apartamentul pe care-l închiriase Felicia. Imediat, Nadine se grăbi spre bucătărie, domeniul său preferat.

In timp ce Sally făcea baie, Felicia i se alătură Nadinei la bucătărie. Acesta se pregătea să deschidă o sticlă de vin. Cele două tinere femei se serviră şi se aşezară.

- Ce se va întâmpla cu noi? întrebă Felicia. Practic nu mai am nimic în bancă, totul s-a dus în această vacanţă

îngrozitoare.

- Ei bine, vom căuta de lucru, răspunse Nadine calmă, întotdeauna realistă.

Felicia propuse un toast şi Nadine acceptă:

- Pentru sărăcie, spuseră în cor.

Când îşi lăsă paharul pe masă, Felicia zări o scrisoare pe care i-o pusese probabil acolo menajera, înainte de a pleca.

- Priveşte, Nadine, asta vine din „Valea Soarelui“. Poate directorul cabanei a găsit cui s-o închirieze şi-mi rambursează garanţia.

Nadine ridică din nou paharul, bucuroasă.

- Văd spectrul foamei îndepărtându-se, rosti ea pe un ton fals dramatic.

Când Felicia cercetă plicul mai de aproape, zâmbetul îi dispăru. Intr-un colţ al plicului, tocmai observase numele lui Grant Mitchell.

- O scrisoare de la Grant!

- Fostul tău soţ?

- Sst!

Dintr-o privire, Felicia îi arătă uşa întredeschisă de la camera copilei. Nadine se grăbi să se ducă s-o închidă.

- Ce se întâmplă? Grant era în „Valea Soarelui“?

- Ei bine, nu sta acolo privind acea scrisoare ca şi când ar conţine o bombă! Deschide-o şi citeşte-o!

Cu mâinile tremurând uşor, Felicia desfăcu plicul şi citi mesajul. Când termină, i-l întinse fără un cuvânt Nadinei ce fierbea de curiozitate şi care-l parcurse la rândul său.

„Dragă Felicia,

Pentru că ai plecat fără să mă anunţi, n-am avut timp să termin să-ţi vorbesc despre cabana ta de la Deer Meadow. Am reuşit să găsesc adresa ta şi sper că nu-mi vei reproşa că-ţi scriu direct.

In ciuda refuzului oricărui ajutor din partea mea şi a faptului că păreai a nu-ţi păsa de bani, mi s-a părut că înţeleg că eventualele profituri pe care le-ai putea scoate din Deer Meadow nu te-au lăsat indiferentă.

După ce am reflectat cu maturitate asupra problemei, am ajuns la concluzia că cea mai bună soluţie ar fi să te duci acolo, pentru a trăi şi a dezvolta în acel loc o staţiune de schi convenabilă. Ai păstrat multe legături în lumea competiţională şi sunt sigur că, pentru tine, ar fi pasionant şi uşor. Există acolo destul potenţial pentru a trăi în prezent şi, de-acum în câţiva ani, acest loc îţi va aduce o avere. Ştiu că iubeşti muntele şi sunt convins că Deer Meadow va fi locul ideal pentru a creşte o fetiţă.

După cum ţi-am spus deja, sunt puţin jenat de refuzul tău pentru o pensie. Pretind că-ţi datorez un anumit ajutor şi-ţi voi sta la dispoziţie pentru a te ajuta cu sfaturi în această întreprindere.

In seara aceasta plec în Europa şi mă voi întoarce în câteva săptămâni. Telegrafiază-mi cât mai curând răspunsul tău, găseşti aici adresa biroului meu din New York, pentru ca să pot contacta antreprenorii ce vor trebui să facă lucrările şi investitorii care te vor ajuta în finanţarea lor.

Vei găsi de asemenea în plic o hartă a regiunii, asta în cazul în care ai uitat amplasarea cabanei. Dacă

această idee nu te interesează, iartă-mă că te-am deranjat degeaba. Poate ai motive să nu vrei să părăseşti California.

Cu prietenie, Grant.“

Felicia se strădui să recitească scrisoarea încet. Făcând asta,
i se părea că aude vocea lui Grant care îi vorbea. Nu-i venea să creadă! Ce voia de la ea? Oare îşi dădea seama că îi propunea să lase totul şi să meargă să trăiască la cinci sute de kilometri de aici, pe un munte practic pustiu? Cât despre casă, nu fusese locuită de ani de zile.

Chiar din avion, părea o casă veche, bântuită de stafii.

- S-ar spune că tocmai ai văzut o fantomă, remarcă Nadine, aducând-o la realitate. Imi poţi explica ce te tulbură atât de mult? Ar trebui să fii fericită, nu ştiam că eşti proprietara unui munte.

- Este un lucru de care uitasem complet.

Felicia nu reuşea să-i explice prietenei sale sentimentele contradictorii pe care le încerca. Tăcură mult timp, fiecare cu gândurile sale.

In cele din urmă, Felicia vorbi. Intâi încet, apoi cu mai mult entuziasm.

- Ce am de pierdut? N-am nimic. Fără serviciu, cu puţine şanse de a găsi unul, fără familie pe o rază de câţiva kilometri. De ce să nu-mi încerc norocul?

- Te vei duce aclo?

- Da, cred.

Nadine oftă adânc.

- Imi vei lipsi, Felicia.

- Ba nu, vii cu noi! Ţi-ai pierdut slujba din cauza mea. Iţi ofer una pe loc. Ştii să găteşti şi eşti o contabilă excelentă, lucruri pe care eu nu le ştiu. Ce spui?

- De acord! Dar promite-mi că nu voi fi obligată să schiez. Ştii că n-am văzut încă niciodată zăpadă?

- Iţi va plăcea. Sally va fi nebună de bucurie. Cred că toate problemele noastre sunt astfel rezolvate.

Cele două tinere ţinură un alt toast, pentru viitor şi pentru aventura ce li se oferea.

In acea noapte, Felicia nu putu dormi. Se răsucea fără încetare şi-şi punea o mulţime de întrebări. Va fi capabilă să se descurce singură? Grant va veni s-o vadă? Şi dacă da, cum vor merge lucrurile? Nu adormi decât spre dimineaţă, frântă de oboseală, dar mulţumită.

Capitolul 5

Sally era aşezată pe bancheta din spate, mestecând cu sârg o bomboană, în timp ce Nadine ocupa scaunul vecin cu al Feliciei, în faţă. Avea o hartă pe genunchi şi-şi ajuta prietena să se orienteze. Părăsiseră Los Angeles în zori, în ziua următoare celei în care lucrătorii de la o societate de transport a mobilei, le luaseră cele câteva lucruri. Călătoria fusese lungă şi pentru a-şi face curaj, nu încetaseră să cânte şi să glumească.

Prin deşertul Mojave, ajunseră în sfârşit la Bishop unde petrecuseră noaptea într-un motel. Aşezate pe paturi mâncând pui şi cartofi prăjiţi, cele două tinere femei făceau planuri. Sally avea ochii strălucitori şi nu înceta să pună tot felul de întrebări.

-Vom trăi într-adevăr într-un hotel, mamă? Un hotel întreg numai pentru noi?

- Nu este chiar un hotel, draga mea. Este mai curând o casă mare, cu multe camere de dormit. Asta se numeşte cabană.

- Ca în „Valea Soarelui“?

- Poate nu va fi la fel de elegantă ca acolo. In sfârşit, vom vedea. Va fi probabil foarte mult de muncit.

- Vă voi ajuta, promise fetiţa.

In dimineaţa următoare, porniră din nou la drum şi intrară în Sierra Nevada. Curând trebuiră să dea drumul la încălzire şi să îmbrace pulovere. Ceva mai departe zăriră puţină zăpadă, apoi mai multă şi în sfârşit, marginea şoselei era acoperită.

- După acest plan, ar trebui curând să cotim, anunţă

Nadine. Vom vedea cu siguranţă un panou indicând Buckskin Village. Este oraşul cel mai apropiat de domeniul tău, regina mea! In schimb, dacă greşim şi rămânem pe autostradă, vom ajunge la Clarita Valley, metropola din vecinătate. Dă-ţi seama, se găseşte acolo o şcoală, o biserică şi chiar un spital!

Buckskin Village era mult mai puţin bine echipat. Aici se găsea o benzinărie în care se puteau executa şi lucrări de întreţinere pentru maşini, o băcănie şi trei sau patru case vechi. Dar zăpada, care acoperea totul, dădea ansamblului un aer vesel care-i copleşea pe cei ce soseau.

- Să ne oprim o clipă, propuse Nadine. Trebuie să cumpăr provizii.

In timp ce Nadine făcea cunoştinţă cu băcanul, Felicia o duse pe Sally să se plimbe. In spatele pieţei ce folosea de parcaj, se întindea un câmp imens de o extraordinară albeaţă. In acea direcţie se îndreptară şi când ajunseră acolo, fetiţa, strigând de bucurie, începu să se rostogolească în zăpadă. Felicia îşi contempla fiica zâmbind. Niciodată n-o văzuse atât de fericită.

Brusc, fu cuprinsă de un sentiment de linişte sufletească. Peisajul era splendid, cerul era albastru, soarele strălucea şi o nouă viaţă li se pregătea. O viaţă minunată, în care tânăra femeie începuse să creadă cu adevărat.

Când în cele din urmă Nadine ieşi din magazin, încărcată cu cinci sau şase pachete de provizii, mama şi fiica se avântară în întâmpinarea sa, într-o goană

nebună.

- Dumnezeule, Nadine! Ai acolo suficient pentru a face un banchet!

- Ei bine, vom face un banchet, nimic mai simplu. Va fi suficient să ajungem la cabana ta şi acolo vom benchetui.

Toate trei se instalară râzând în maşină şi porniră din nou la drum. Nu mai aveau mult de mers, dar drumul fiind accidentat, Felicia conducea încet, spre marea tristeţe a lui Sally care ardea de dorinţa de a vedea cabana.

Trebuiră să treacă printr-o pădure de brazi, întunecată şi în pantă. Se stârnise vântul şi şuiera printre ramuri. Fiecare strângea din ochi, în speranţa de a zări prima cabana. Nimic. Zăpadă şi brazi cât vezi cu ochii. Nadine scoase brusc un strigăt.

- Priviţi înălţimea aceea abruptă! Este la cel puţin o mie de metri înălţime.

Işi lipise nasul de parbriz şi nu scăpa din ochi imensa formă neagră. Vocea i se frânse, ca şi când se temea de ceva. Felicia încercă să destindă atmosfera.

- Singura dată când a venit aici, am survolat locul din avion. Nu este atât de sinistru cum pare. De alfel, nu mai suntem departe, cabana trebuie să se afle la poalele acestei coline. Trebuie să fie... Oh, Dumnezeule. Iat-o!

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Priveau atent, cu inima strânsă, forma întunecată şi neospitalieră care se ridica

la capătul drumului. Un adevărat vis urât! Cu obloanele care atârnau strâmbe şi acel trunchi de copac impresionant ce bara drumul, locul semăna mai mult cu ascunzişul lui Dracula, decât cu locuinţa visurilor lor. Un adevărat dezastru! Dacă în acea clipă un lup ar fi început să urle la lună, tabloul ar fi fost complet, se gândi Felicia cu ironie. Nu mai lipsea decât o vrăjitoare croindu-şi drum prin aer pe o coadă de mătură! Totul exprima deziluzie şi singurătate.

- Rămâneţi o clipă în maşină, ordonă Felicia cu o voce încordată, pe care-i veni greu să şi-o mai controleze. Mă duc să mă asigur că este în ordine.

Tânăra femeie scotoci în poşetă şi scoase cheia pe care i-o expediase fratele său. Străbătea veranda acoperită cu ace de pin şi cu frunze, o introduse în broasca ruginită şi împinse uşa care se deschise scârţâind. In ciuda siguranţei pe care se străduia s-o arate faţă de celelalte, Felicia nu era în largul ei. Intră în hol.

In mijlocul imensei încăperi, stivuite în dezordine, se aflau bagajele lor şi cele câteva lucruri pe care le expediaseră. Locul era atât de mare, încât pachetele nu formau decât o mică grămadă. Această grămăjoară era distinctă şi curată, ceea ce nu se putea spune despre tot ceea ce se oferea privirii. Pretuntindeni nu erau decât mobile vechi, fără stil, acoperite de praf şi din tavan atârnau imense pânze de păianjen. Felicia se înfioră. Un zgomot uşor o făcu să i se zbârlească părul. Se întoarse, pregătită să fugă şi fu pe punctul să

izbucnească în râs. Nu erau decât Nadine şi Sally, care sfidând ordinele sale, ieşiseră din maşină. Inima Feliciei se strânse. Cum va reacţiona oare prietena ei? Şi sărmana copilă căreia îi promisese cerul şi pământul? Simţi brusc dorinţa de a se duce să se ascundă într-un colţ, pentru a nu le vedea decepţia. Toate speranţele sale îşi luaseră zborul şi cu ele, cele ale prietenei sale. In ce-o antrenase? Incepu să-l blesteme pe Grant în şoaptă. Cum îi putuse face un asemenea lucru? Casa aceasta era o ruină!

Neîndrăznind să se întoarcă, Felicia asculta paşii însoţitoarelor sale. Tocmai pătrunseseră în hol şi-l vizitau în tăcere. Un timp, care păru o veşnicie, nu spuseră nimic. Felicia ar fi preferat proteste şi plânsete. In loc de asta, nu fu decât un murmur nesigur. Tânăra femeie, incapabilă să le consoleze, se apropie de o fereastră, ştergând ochiul de geam cu mănuşa.

La capătul unei pajişti înzăpezite, pornea o pantă uşoară care se ridica în direcţia unui vârf înalt, care se ghicea în depărtare, strălucind în razele soarelui. Pentru un schior, această vedere era plină de promisiuni şi-l făcea să dorească să exploateze împrejurimile. Felicia închise ochii şi îşi imagină locul peste câţiva ani. Grant avea dreptate, se putea face o avere. Va trebui foarte mult timp şi muncă dar, cu siguranţă, rezultatul merita osteneala.

- Asta este a noastră? întrebă cu timiditate Sally.

Fetiţa se apropiase fără zgomot de mama sa şi o observa cu un aer temător. Această întrebare reuşi s-o

facă pe Felicia să-şi revină complet în fire. Da, acest loc era al lor şi va fi într-o zi ceea ce vor face ele din el! Acum, se hotărâse să nu se descurajeze trebuia să rămână să lupte!

- Da, Sally, este a noastră. Nu este mare lucru pentru moment, dar o vom transforma într-un loc superb.

Intorcându-se, observă că Nadine era puţin mai palidă, mai puţin veselă ca de obicei. Biata Nadine, care părăsise totul din loialitate, din prietenie!

- Mă duc să arunc o privire în bucătărie, o anunţă prietena sa, cu un aer deziluzionat.

Felicia oftă. Dacă bucătăria nu era de trei ori mai bună decât holul, era o catastrofă. Zâmbi cu curaj.

- Bine, făcu ea frecându-şi mâinile. Avem trei probleme. Casa este rece, murdară şi în dezordine. De unde începem?

- Dacă am avea lumină şi puţin foc, ar fi deja mai bine, spuse Nadine.

Din fericire, Nadine îşi recăpătase curajul.

- Am putea locui în această încăpere, după ce va fi curăţată, desigur, şi să ne ocupăm de restul mai târziu.

- Pot să vă ajut, mamă?

Sally spusese asta cu o voce sigură, ceea ce o umplu pe Felicia de mândrie.

- Dacă vrei, continuă ea, pot desface pachetele şi să scot păturile.

Deodată, moralul era din nou foarte stabil. Toate trei se avântară cu energie debordantă într-o curăţenie mare.

Nadine se grăbi spre uşile batante cu dădeau în bucătărie, pe partea stângă a holului şi începu să inspecteze domeniul său. După câteva minute, găsi contorul electric şi puse în funcţiune frigiderul în care începu să aşeze mâncarea. Ici şi colo, începură să strălucească nişte becuri electrice. Felicia scoase un oftat de uşurare. Nu totul era atât de plin de praf şi de nefolosit cum se temea.

In timp ce Nadine se organiza, Felicia începu să cureţe holul. Hotărâse că va face aici încăperea principală a cabanei. Toată ziua trecu scuturând praful, măturând şi despachetând valizele. Sally mergea dintr-o parte în alta, cu o cârpă în mână, plină de antren. Totuşi, spre seară, Felicia observă că fetiţa dădea semne de oboseală. Tocmai îi ceruse să se odihnească, în clipa în care fetiţa descoperi sub verandă o stivă mare de lemne. Tânăra femeie aprinse imediat un foc bun în şemineul imens din hol. Brusc, acesta deveni mai primitor.

Mama şi fiica se aşezară în faţa flăcărilor pentru o odihnă binemeritată. Sally avea ochii pe jumătate închişi şi deja dormea. Nadine veni lângă ele. Şi ea părea obosită. Se lăsă pe o canapea veche pe care o expediase aici.

- Este o zi excepţională, declară ea Feliciei. Pentru prima dată în viaţa mea am fost atât de ocupată, încât nici măcar nu m-am gândit la mâncare. Am sărit şi peste prânz şi peste cină.

- Imi pare rău, Nadine. Intr-adevăr, nu credeam că

această cabană va fi într-o asemenea stare. Va trebui să muncim săptămâni, pentru a ajunge la un rezultat convenabil.

- Trebuie să admit că sosirea a fost pentru mine un şoc. Dar când te-am văzut plină de siguranţă, nu mi-a mai fost teamă. Acum, înţeleg. Vom putea face din acest loc o cabană minunată.

Nadine izbucni în râs.

- Sunt sigură, urmă ea, că vom fi aproape gata să primim clienţi, când Sally va ajunge la vârsta de-a merge la universitate. Ce este asta?

Nadine arătă placa şemineului. Zărise acolo un teanc de hârtii.

Felicia se ridică pentru a se duce să vadă. In trecere puse o pătură pe umerii lui Sally, care acum dormea. Fetiţa era făcută ghem, ca un căţeluş şi îşi sugea degetul. Inima Feliciei se strânse. Işi promise s-o facă să uite pe copilă această sosire emoţinantă şi să se ocupe mai mult de ea.

Adună plicurile de pe şemineu, sub privirea moartă a unui cap de cerb împăiat, care îi dădea frisoane.

- Muncitorii de la firma de transport a mobilei au lăsat probabil facturile, o anunţă pe Nadine. Acum, tu te ocupi de aceste lucruri.

- Sunt într-adevăr facturi, spuse Nadine, dar mai este ceva.

O telegramă care-ţi este adresată.

Felicia o deschise curioasă. Textul era foarte scurt:

„Soseşte ajutor. Voi fi acolo pe 16. Grant.“

Când o citea cu o voce tare, Nadine sări în picioare.

- Dar asta este în mai puţin de opt zile! Sosesc primii noştri invitaţi şi nimic nu este pregătit. Ce vom face?

- Nu te nelinişti! Nu este un invitat. Totuşi, trebuie să facem impresie bună, deoarece de la el vom primi ajutor. Dacă vrem ca acest loc să devină un succes, trebuie să-l convingem că noi credem în asta.

A doua zi dimineaţă, când soarele strălucea asupra zăpezii şi îşi împrăştia razele prin ferestrele înalte care încadrau şemineul, încăperea luă o cu totul altă înfăţişare. Felicia, care dormea încă, se trezi complet, când un miros plăcut de şuncă veni să-i gâdile nările. Se grăbi în bucătărie.

Aceasta era o enormă încăpere, cel puţin la fel de mare ca holul de primire şi cu tavanul chiar mai înalt. O latură era ocupată de-a lungul de maşina de gătit şi de alte mobile de bucătărie. Cealaltă latură dădea spre munte, prin intermediul unei ferestre înalte cu geamuri. Soarele inunda ascunzătoarea Nadinei, dar pentru a pune mai bine în evidenţă praful şi murdăria care acoperea toate lucrurile. Cuptorul, un monument din porţelan alb, împrăştia o căldură plăcută.

Cele două prietene, însoţite de Sally, care tocmai se trezise, îşi duseră micul dejun în faţa şemineului din hol, unde ardea încă jarul şi-şi oferiră un timp de linişte, cu o ceaşcă fierbinte de cafea în mână.

- Ar trebui să vopsim puţin bucătăria, remarcă în cele din urmă Nadine, cu voce tare.

- Ne-ar trebui şi un telefon, visă Felicia.

- Vom începe prin a spăla geamurile?

- Inainte să sosească Grant, vreau...

Sally scoase un strigăt puternic. Până atunci, nu dăduse cu adevărat atenţie conversaţiei, dar numele lui Grant fu suficient s-o scoată din toropeală.

- Soseşte profesorul meu de schi? Vine să mă vadă?

Felicia zâmbi. Sally era încă prea mică pentru a înţelege
anumite lucruri; pentru ea era normal ca un bărbat matur să traverseze un continent pentru a o vedea. După ce-şi termină ceaşca, tânăra femeie se ridică.

- Cred că ar fi timpul să începem să muncim. Primul lucru pe care-l vom face, va fi să coborâm acest oribil cap de cerb în pivniţă, dacă există vreuna.

- Mamă, pot să vizitez? Aici este plin de camere, pot să-mi aleg una numai pentru mine?

- Desigur, draga mea.

Felicia era deja pe un taburet, pregătită să scoată trofeul plin de praf din perete. Vorbise fără să se întoarcă şi auzi paşii uşori ai lui Sally îndepărtându-se. Coborând cu precauţie, tânăra femeie găsi cu uşurinţă uşa care ducea la subsol. Ajunsă acolo, aruncă lucrul mizerabil într-un colţ şi căută butonul de electricitate. Când îl găsi şi aprinse lumina, scoase un strigăt de bucurie care o atrase şi pe Nadine. Locul era plin cu mobile rustice frumoase şi canapele din piele! Avea cu ce să decoreze holul mare şi să facă din el o încăpere elegantă.

In timp ce Felicia făcea cu Nadine inventarul a ceea ce găsise, scoţând una după alta husele care protejau

mobilierul,
i se păru că o strigă fiica sa. Cele două femei se grăbiră la parter. Copila deschisese o uşă dispusă simetric celei a bucătăriei şi care dădea spre un coridor lung. De fiecare parte a culoarului, se aflau dormitoare. Sally alergă de la unul la altul, apărând şi dispărând, râzând în hohote. Cele două prietene o urmară şi scoaseră împreună un puternic oftat de uşurare. Viitorul apărea într-o lumină mai bună; toate aceste camere erau mobilate, desigur, într-o manieră rustică, dar absolut acceptabil.

Pentru că începuseră să exploreze casa, nu mai puteau să se oprească din această treabă plăcută. In hol, se afla scara, care în ajun le stârnise curiozitatea. Era exact la dreapta uşii de la intrare şi dădea spre o loggie îngustă şi o uşă enormă. Urcară toate trei şi deschiseră această uşă.

Ea dădea spre un culoar identic cu cel de la parter. La etaj, nu existau totuşi decât patru camere, fiecare cu baia sa. Acesta trebuia să fie spaţiul proprietarului.

- Mă voi duce în oraş şi voi încerca să găsesc ajutor, hotărî imediat Felicia. Locul este mult prea mare pentru ca să putem face totul singure.

Administratorul staţiei de benzină îi dădu adresa a doi oameni tineri care căutau de lucru, pentru a-şi oferi o călătorie. Nu fu nevoie decât de câteva clipe pentru ca Felicia să-i convingă pe Jeff şi pe Andy s-o însoţească . Ei îşi lăsară sacii de dormit într-o încăpere de jos şi, după prima masă pe care le-o servi Nadine, se hotărâră

să rămână toată săptămâna.

Cei doi tineri urcară mobilierul din subsol şi instalară lucrurile tinerelor femei la primul etaj. Felicia se duse la Clarita Valley şi se întoarse cu destulă vopsea pentru a da bucătăriei un aer de sărbătoare. Băieţii fură cei care luară asta asupra lor. In acest timp, cele două prietene dădeau cu ceară şi lustruiau restul cabanei. Se instală o masă mare, în bucătărie, lângă fereastră. Pentru că nu exista sufragerie, invitaţii şi alţi clienţi vor mânca aici.

Felicia munci în restul săptămânii spălând ochiurile de geamuri şi înlăturând tartrul din băi. Era o muncă grea şi puţin plăcută, dar când Jeff îşi instală combina muzicală performantă în holul rebotezat salon, putu muncii în sunetele Orchestrei Simfonice londoneze şi timpul trecu mai repede.

Sosi în sfârşit ziua de 16. Grant nu va întârzia! Felicia verifică încă o dată ceea ce se făcuse, pentru a fi sigură că totul era în ordine. Ii plăti pe cei doi tineri care, plecând, îi făcură promisiunea că dacă va avea într-o zi nevoie de instructori de schi, trebuie să le facă doar un semn. Nadine îi privi plecând şi oftă.

- Sper că Grant îşi va da seama de munca pe care am făcut-o. In cazul în care nu soseşte prea târziu, i-am pregătit o masă festivă!

- Nu te nelinişti, va fi aici la timp. Sally! Vrei să te duci să cauţi nişte crengi de brad, ca să decorăm salonul?

Fetiţa se grăbi afară şi Nadine începu să râdă.

- Acum, că i-ai găsit cu ce să se distreze, ce vei

inventa pentru a fi ocupată?

- Sunt încă multe de făcut. Ultimul retuş. Acele mici fleacuri care fac ca totul să arate altfel. Există tablouri de agăţat, becuri de schimbat, cărţi de pus în bibliotecă şi mai ştiu eu ce?

La ora patru, nu aveau totuşi nici un semn de la Grant şi Felicia nu-şi mai găsea locul. Era gata de câteva ore, casa strălucea. Zgomotul unei maşini o făcu să se grăbească spre scară. Era desigur Grant, dar tânăra femeie nu coborî imediat, voia să-i observe mai întâi reacţia de departe.

El făcu câţiva paşi în încăpere, părea obosit. După ce cercetă îndelung holul, fără ca faţa să lase să i se ghicească sentimentele, îşi agăţă mantoul într-un cuier fixat în perete. Felicia se hotărî să meargă în întâmpinarea sa şi începu să coboare scara.

In aceeaşi clipă, uşa de la intrare se deschise şi apăru o femeie înaltă, complet înfăşurată în blănuri, care ţinea nişte cizme în mână.

- Grant, ordonă ea, ia-le! Dacă ştiam că această casă este atât de mizerabilă, nu mi-aş mai fi dat osteneala să le scot.

Grant o zări pe Felicia.

- Bună ziua, Felicia. Imi pare rău că am întârziat. Am avut o călătorie lungă şi grea.

- Tot acest drum de la Saint-Moritz, pentru a găsi asta! bombăni necunoscuta pe un ton critic.

- Ţi-o prezint pe Ilse Ruller, una din asociatele mele. Ilse, ea este Felicia Hollingsworth, iar acolo jos, fiica sa,

Sally.

Intorcându-se, Felicia o observă pe Sally, care îi cerceta pe cei ce sosiseră din spatele unei sofale. Văzându-se descoperită, fetiţa o luă la fugă cu toată viteza micuţelor ei picioruşe, în direcţia bucătăriei.

- Ce copilă prost crescută! In Germania, am fi trimis-o la culcare fără să cineze.

Domnişoara Ruller părea foarte prost dispusă. Işi scoase cu un gest brusc toca şi o aruncă pe un fotoliu. Făcând asta, eliberase o masă de păr negru care-i cobora până aproape la talie. Făcu câţiva paşi prin încăpere.

- E chiar mai rău decât ne-am imaginat. Nu crezi, Grant?

Grant nu mai era acolo pentru a o auzi. O urmase pe Sally
la bucătărie. Felicia îl auzi glumind cu Nadine. Se duse după ei, pentru a face prezentările. Toată lumea se întoarse în salon şi Grant pregăti cocteiluri.

In timp ce ceilalţi îşi potoleau setea, Ilse, pe un ton dispreţuitor, începu să critice totul. Vorbea cu o voce înăbuşită, nuanţată de un puternic accent german. Remarcând că Felicia se enerva, Grant ridică mâna pentru a o întrerupe.

- In telegramă, le spuse el celor două prietene, vă anunţam ajutor. Eu nu pot rămâne decât câteva zile, deoarece mă aşteaptă în Elveţia, dar Ilse va rămâne atât de mult cât va trebui.

Nadine şi Felicia făcură o grimasă fără să se fi pus de acord.

- Ilse este o specialistă. Se ocupă de un număr impresionant de staţiuni la modă şi vă va arăta cum să vă ţineţi registrele şi să vă organizaţi un sistem de rezervări.

Felicia văzu gura Nadinei strângându-se de dezgust. Grant nu observă nimic şi continuă.

- Este de asemenea expertă în publicitate şi dietetică. Sfaturile sale vă vor fi preţioase.

Nadine nu mai rezistă. Spuse sarcastic:

- Este o adevărată şcoală hotelieră ambulantă!

Dezgustată, Felicia se ridică.

- Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie s-o culc pe Sally.

Nu lipsi decât puţin timp şi când se întoarse, Nadine îşi căutase refugiul în bucătărie. Din loggie, tânăra femeie o auzi pe Ilse plângându-se.

- Cred că ar trebui să începem prin a dărâma casa. Ce crezi, Grant? Locul acesta este lugubru şi nu înţeleg...

Cu spatele la cămin, Grant contempla încăperea. Felicia avu impresia că nu asculta decât pe jumătate. Părea că-i venea greu să-şi formeze o părere. Când o zări pe Felicia, ochii i se îngustară. Oare se gândea la necazurile în care o aruncase? Felicia de-abia îşi reţinea mânia. Tocmai muncise o săptămână fără întrerupere, obosindu-se fără să ţină cont de nimic şi această pretinsă expertă ameninţa să-i dărâme casa!

Masa fu delicioasă, dar deranjată de criticile neîncetate ale Ilsei. La desertul, pe care de-abia îl

înghiţea, Felicia le propuse să le arate camerele. Grant se duse să ia bagajele şi ea îl conduse într-o încăpere cu vedere spre munte. In acest timp, Ilse deschisese toate uşile şi răscolea peste tot.

- Aici este, Grant.

El îşi lăsă valiza şi o privi.

- Nu m-ai felicitat pentru munca pe care am făcut-o, îi reproşă Felicia.

- Incă nu ştiu ce să spun. Inclin şi pro şi contra. Locul acesta are farmec, dar nu ştiu dacă nu se datorează prezenţei tale.

Era puţin prea aproape şi ea trebui să facă un pas într-o parte pentru a-l evita.

- Sunt fericit că n-ai vândut casa, continuă Grant. Este tot ce-a rămas din visele pe care ni le-am făcut cândva. Probabil reprezintă foarte mult pentru tine, altfel nu te-ai afla aici.

Oricum, Felicia nu-i putea mărturisi că era aici prin forţa lucrurilor, pentru că nu ştia unde să se ducă. Dar el, de ce era aici? N-avu timp să-l întrebe. Sosi Ilse, foarte puţin discretă.

- Camera mea nu-mi place! Există alta curată în care să mă pot culca? De ce nu cea care se află în faţa celei a lui Grant?

Felicia se duse să deschidă uşa pe care nesuferita nemţoaică i-o indicase. Aceasta o urmă şi închise uşa după ea.

- Va trebui să pun încălzirea în funcţiune, se scuză Felicia, agitându-se. Nu ştiam că cineva îl va însoţi pe ...

pe Grant, vreau să spun.

- Voiai să spui, pe soţul dumitale? Anumite obiceiuri se pierd greu.

- Grant ţi-a vorbit despre... situaţia noastră?

- Eram acolo când s-a întâmplat totul. Când a primit acea înştiinţare că nu vei veni după el în Europa.

Ilse părea bucuroasă să-i amintească Feliciei acele momente neplăcute.

- Grant locuia, în Germania, într-un hotel în care lucram eu. Dacă asta te poate amuza, să ştii că şi-a petrecut iarna la bar, încercând să te uite. Echipa nu mergea foarte bine şi la sfârşitul sezonului, federaţia s-a despărţit de el. Se poate spune că ai produs o frumoasă dezordine.

- N-aveam această intenţie.

Se putea oare ca în tot acest timp, această femeie să fi trăit cu Grant? Feliciei nu-i venea să creadă. Totuşi, după o clipă, o bănuială uşoară i se insinuă în minte. Ilse reluă, întrerupând eforturile pe care tânăra femeie le făcea pentru a-şi aminti.

In mintea Feliciei, fu ca un declic. Trebui să se sprijine de pervaz. Brusc simţi un gust amar în gură. O clipă, acea scenă, pe care îşi jurase s-o şteargă pentru totdeauna din memorie, îi reveni.

Se întâmplase în Portillo. Felicia petrecuse mult timp în compania doctorului echipei şi ceea ce o anunţase o tulburase. Nu ştia dacă trebuia să strige de bucurie sau să se înfioare de teamă. Intoarsă la hotel, se grăbise în camera lui Grant, pentru a-i anunţa vestea. El era la

telefon şi părea ocupat. Tânăra femeie se refugiase atunci în camera sa şi aşteptase, încercând să-şi păstreze curajul, pentru a nu da înapoi.

In cele din urmă, nemaiputând, ridicase receptorul liniei comune, pentru a vedea dacă era încă ocupat. Cea care vorbea era o femeie cu voce linguşitoare şi puternic accent german. Şi acea voce murmura cuvinte de dragoste.

- Dragostea mea, te iubesc.

In acea clipă, se hotărâse să-i redea lui Grant libertatea. Nu era bărbatul care să se consacre unei familii, unui copil!

Astăzi, Felicia îşi dădea seama că persoana care schimbase jurăminte înflăcărate cu soţul său, cu cinci ani mai înainte, se afla în faţa sa. Era Ilse! Femeia cu care încă trăia!

Capitolul 6

Viaţa devenise un infern! Din bucătărie se auzea zgomotul unei dispute între Nadine şi Ilse. Se presupunea că vorbeau despre meniuri, despre dietetică, dar nu părea a fi cazul. Sub verandă era şi mai rău. Sally şi mama sa se certau de un timp.

- Vreau să ies!

- Dar de-abia te-ai întors, protestă Felicia.

- Vreau să ies iar!

- De ce n-ai spus mai devreme? Mai am şi altceva de făcut decât să-ţi scot şi să-ţi pun combinezonul din cinci în cinci minute.

- Aici nu este nimic de făcut. Voiam s-o ajut pe Nadine să pregătească nişte prăjituri, dar doamna n-a vrut.

- Bine, dacă este aşa, vom face o plimbare la Clarita Valley.

Felicia era la fel de nervoasă ca Sally şi-şi dorea enorm să se îndepărteze de Deer Meadow.

- Unde mergem, mamă?

- Este o şcoală minunată în oraş. Ne ducem să-l vedem pe director.

- De ce?

- Pentru că te plictiseşti şi pentru că trebuie să te întâlneşti cu copii de vârsta ta.

In semn de protest, Sally nu răspunse. Felicia o trase până la maşină şi porniră în tăcere pe drumul spre oraş. Copila stătea îmbufnată în colţul său, Felicia neîndrăznind să vorbească, de teamă să nu-şi schimbe

părerea.

La Clarita Valley, Felicia află că fiica sa era exact la vârsta de a intra la grădiniţa de copii. De fapt, putea să înceapă chiar din acea zi. Tânăra mamă trebui să completeze anumite hârtii, i se dădu orarul autobuzului şi i se luă fiica. Aceasta, care nu mai era deloc îmbufnată, nu îşi luă totuşi la revedere de la Felicia, atât era de dornică să-şi vadă micii colegi.

Felicia se întoarse încet la cabană. Nu dorea câtuşi de puţin să se afle în faţa Ilsei. Decât să intre în casă, mai bine făcu un ocol şi se duse pe pajiştea înzăpezită care se întindea în spatele cabanei.

Când dădu colţul, îl zări pe Grant, care se întorcea de la plimbare. Felicia încercă să se ascundă, dar n-avu timp. Grant o văzuse şi-i făcea semne largi.

Traversă repede câmpul, afundându-se în zăpadă până la genunchi.

- Doream să explorez împrejurimile, declară el. Voiam să găsesc nişte piste de schi fond. Este la mare modă acum şi asta nu poate decât să sporească popularitatea.

Se întorceau încet spre verandă, când Felicia alunecă. Imediat, Grant fu lângă ea şi o susţinu. Acţionase din instinct, ca şi când nu fuseseră despărţiţi niciodată. Pentru scurt timp, acest gest înflăcără imaginaţia tinerei femei. Imaginea Ilsei o ajută totuşi să se elibereze cu duritate. Ce-ar fi fost oare viaţa lor fără Ilse? Felicia oftă. Cu toate că tânăra nemţoaică părea

destul de minuţioasă şi cu totul capabilă să-i seducă soţul, cu siguranţă nu fusese numai vina sa. Grant era la fel de vinovat, voia avantajele căsătoriei, dar fără să sufere inconvenientele ei.

- Vino, îi spuse el brusc, îţi voi arăta câteva locuri pe care le-am marcat şi care vor conveni perfect pentru fond.

- Mai târziu, Grant. Nadine ne aşteaptă pentru prânz.

Felicia ştia din experienţă că era primejdios pentru ea să
rămână prea mult timp aproape de Grant. Când el era acolo, nu se putea împiedica să nu viseze şi revenirea la realitate era întotdeauna penibilă.

De-abia se aşezară la masă, când Nadine o întrebă pe Felicia.

- Unde ai fost de dimineaţă? Ilse ţinea un curs despre vinuri şi brânzeturi şi absenţa ta i-a displăcut.

Ochii îi râdeau. Intre cele două prietene se stabilise o complicitate care le permitea să reziste mai bine inamicului comun.

- Am înscris-o pe Sally la şcoală, declară Felicia.

Ilse îşi lăsă furculiţa şi păru brusc interesată.

- Nu credeam că în această ţară copiii încep atât de tineri.

Ilse o privea pe Felicia cu atâta intensitate, încât aceasta din
urmă roşi, se fâstâci, apoi îşi reveni.

- Directorul mi-a spus că este destul de inteligentă pentru a intra la grădiniţă. Frecventa deja o creşă în

timp ce lucram eu, aşa că are nevoie de prezenţa altor copii. Grant îi aruncă o privire surprinsă.

- Am crezut că am înţeles că nu căutase-şi o slujbă decât recent, pentru a-ţi găsi o ocupaţie.

Felicia hotărî să-i ignore remarca şi-şi continuă povestea.

- Faptul de-a o şti pe Sally fericită într-o şcoală bună, mă va ajuta să perseverez în intenţia de-a amenaja cabana.

Spusese ceea ce trebuia. Grant ciuli urechile, brusc interesat.

- Asta ar însemna că nu erai încă sigură să rămâi? Ai fi putut renunţa?

Nadine interveni.

- Ar fi trebuit să vezi casa în ziua sosirii noastre! Castelul lui Dracula ar fi arătat ca un palat luxos pe lângă ea. Sunt sigură că dacă am fi avut de lucru, sau nişte rezerve în bancă, am fi plecat în fugă. De parcă am fi avut toţi vampirii din Transilvania pe urmele noastre, adăugă ea cu umor.

Ce greşeală! Şi Grant, a cărui privire se plimba neîncetat de la Nadine la Felicia! Se aplecă peste masă şi tânăra femeie avu impresia că se pregătea s-o pălmuiască. Acum, ştia că era săracă şi că-l minţise din nou. Măcar de nu şi-ar pune în minte să caute adevărul.

Pentru a destinde atmosfera şi a-l împiedica pe Grant să-i pună întrebări, Felicia se strădui să zâmbească şi reluă conversaţia pe care o aveau înainte

de nefericita intervenţie a Nadinei.

- De acum, nu cred că vom mai putea părăsi Deer Meadow. Nu este încă un paradis, dar într-o zi va fi. Şi apoi, am muncit deja atât de mult aici, încât ar fi o adevărată prostie să plecăm.

Cina fu replica exactă a prânzului. Ilse nu înceta să vorbească despre hotel, Grant era absorbit în gândurile sale şi n-o asculta. După cafea, Felicia se aşeză lângă foc şi începu să tricoteze. Avea intenţia să-i facă un pulover lui Sally. Ilse îi explica Nadinei cum să spele vasele şi se auzeau certându-se în şoaptă.

- Nu te-aş fi crezut niciodată capabilă de-o viaţă atât de liniştită şi de familie, declară el brusc.

Pusese o placă şi se apropie de ea.

Felicia nu răspunse. Ii era din ce în ce mai greu să rămână singură cu el şi se temea de înfruntările prea apropiate.

- Eşti atât de deosebită de perioada în care trăiam împreună. Nu te gândeai decât la sport, adăugă el.

- Crezi într-adevăr? Ceea ce mi-ai spus este dovada că întotdeauna nu m-ai cunoscut bine.

Grant avu un zâmbet ce-o făcu să roşească până la rădăcina părului.

- Iţi plăceau şi alte lucruri, declară el, încântat s-o vadă tulburată.

Aplecându-se, îndepărtă o şuviţă de păr care ascundea chipul tinerei femei şi o privi cu atenţie şi intensitate, ca pentru a o provoca să-l contrazică. Felicia nu-i putut susţine privirea care-i redeştepta prea multe

amintiri încântătoare, pe care le crezuse alungate pentru totdeauna în adâncul memoriei şi lăsă pleoapele în jos.

- Cum se poate tricota, fără să priveşti acolo?

Felicia îşi lăsase lucrul să cadă pe genunchi. Deschise ochii şi se sili să privească grinzile tavanului. Nu trebuia cu nici un preţ ca Grant să-şi dea seama de influenţa pe care o avusese întotdeauna asupra ei. Il văzu cu coada ochiului apropiindu-se şi înainte să poată face vreun gest, o sărută. Un sărut lipsit de orice tandreţe, ca şi când căuta s-o stingherească şi nu să-i facă plăcere.

- Aminteşte-ţi, Felicia, îi murmură la ureche, eram fericiţi, mai ales noaptea.

Un timp, asta fusese adevărat, apoi fusese acel telefon. Amintirea acelei zile blestemate o făcu să se încordeze şi să-şi recapete sângele rece.

- Tu erai fericit, îi replică pe un ton tăios, şuierător.

Grant se îndepărtă cu o mişcare rapidă. Devenise livid şi-i
era greu să se stăpânească.

- Ce înţelegi prin asta? bombăni el, scos din fire. Vrei să mă faci să cred că n-am ştiut să te fac fericită?

- Dacă totul ar fi fost perfect între noi, am fi trăit încă împreună.

Voia să-l rănească, să se răzbune pe trădarea lui, să-l facă să plătească tristeţea, singurătatea şi dragostea pierdută.

- Este un mod foarte meschin de a descrie ceea ce a fost viaţa noastră, mormăi el, totuşi am avut şi clipe frumoase, nu?

Se îndoia. In sfârşit! După toţi aceşti ani, Felicia găsise mijlocul de a-l descumpăni. El se duse şi se aşeză cu spatele la şemineu, lovindu-şi palma cu pumnul strâns. Niciodată Felicia nu-l văzuse într-o asemenea stare. Fu imediat sigură că se va răzbuna, că îi va plăti cu aceeaşi monedă această rană pe care i-o făcuse în amorul propriu. Trebuia să păstreze acest succes, să nu aştepte ca el să-şi găsească replica.

Adunându-şi lucrul se ridică şi se îndreptă spre scară.

- Urc, declară ea. Nu doresc să mai rămân nici o clipă într-un loc în care sunt deranjată în mod constant.

- Asta dovedeşte că ţi-au mai rămas nişte reacţii! O secundă, am crezut că erai atât de indiferentă, încât nimic nu te putea atinge.

Felicia era gata să riposteze, dar auzi paşii Ilsei venind dinspre bucătărie şi preferă să plece cu demnitate. Când fu în camera sa, i se păru că se afla pe o culme îngheţată şi singuratecă. Frigul era insuportabil. Dimineaţa lăsase una din ferestre deschisă şi aceasta se înţepenise. Imposibil s-o închidă! Se luptă un timp cu suportul fără să-l poată face să cedeze. O clipă, se gândi să-l cheme pe Grant în ajutor, dar renunţă repede. Şi-ar fi bătut joc de ea.

Se dezbrăcă şi îmbrăcă o cămaşă de noapte

călduroasă, o tunică din flanelă albă, care-i dădea un aspect de adolescentă. Privindu-se în oglindă, tânăra femeie zâmbi fără bună dispoziţie. Timpul nu avusese influenţă asupra sa. In ciuda maternităţii, a anilor lungi de luptă pentru a-şi face un loc sub soare şi a durerii cauzate de o viaţă distrusă printr-un divorţ nedrept, rămăsese zveltă şi graţioasă. Acolo, departe de privirile curioase, se schimbase. Toate sentimentele, toate elanurile sufletului, care constituiau atracţia vieţii, toate acestea erau moarte pentru totdeauna. Nici măcar prezenţa lui Grant nu reuşea să-i redea dorinţa de a fi femeie, iubită.

Ghemuită sub plapuma de puf, Felicia auzi căsuţa pregătindu-se pentru noapte. Curând, totul fu liniştit şi încercă să doarmă! In zadar! Era prea încordată şi nervoasă. Puse asta pe seama frigului ce domnea în încăpere, a aerului îngheţat care venea de afară. După un timp, fără să mai reziste, se ridică. Trebuia să reuşească să deblocheze balamalele.

Felicia coborî tiptil în salon. In bucătărie era o cutie cu scule. Totul era calm şi tăcut. Luminile fuseseră stinse şi doar jăraticul din şemineu lumina slab încăperea. Un zgomot uşor o făcu să tresară; era zgomotul unor cuburi de gheaţă într-un pahar. Se întoarse şi-l zări pe Grant. O observa, aşezat în faţa vetrei.

- Caut nişte scule, murmură ea. Fereastra mea nu se mai închide şi s-a făcut un frig îngrozitor.

El nu răspunse imediat, mulţumindu-se să-şi

aţintească asupra ei o privire a cărei intensitate o tulbură pe Felicia. Işi duse mâna la piept şi scoase un strigăt slab.

- Credeam că o atmosferă glacială ţi se potriveşte perfect, îi replică Grant cu o voce gâtuită.

Felicia se întoarse şi plecă în căutarea imensului cufăr de metal. Se pregătea să-l ridice, când se simţi îndepărtată de un braţ ferm.

- Lasă, mă voi ocupa eu de asta.

Grant luă trusa aparent fără efort, şi se îndrepta deja spre scară. Ajunşi în cameră, ea închise uşa pentru a nu le trezi pe Sally şi Nadine.

Incăperea era mobilată cu lucrurile pe care le adusese din Los Angeles. Nu era decât mobilier de ocazie, dar Felicia avea gust, răbdare şi pricepere. Alesese fiecare obiect cu grijă, din stejar solid şi plăcut de atins şi-l restaurase ea însăşi. Astfel, anii de părăsire şi de luciu prost dispăruseră în folosul unei patine naturale şi plăcute la vedere.

Grant nu aruncă decât o privire decorului. Merse drept la fereastră şi începu imediat să lucreze. După un timp, înjură, scăpă o sculă, o ridică şi i-o întinse Feliciei.

- Ţine asta un minut, îi ordonă el, fără să se întoarcă.

Tânăra femeie luă şurubelniţa şi aşteptă. Era mai frig decât
mai înainte şi se înfioră. Grant se opri imediat şi se apropie.

- Vei contacta o pneumonie. Lasă-mă să te încălzesc.

O luă în braţe, dar fără pasiune. Incepu să-i

fricţioneze umerii şi spatele, cum o făcea odinioară înaintea unei curse. Atingerea degetelor era dură, aproape insuportabilă. Felicia se încordă.

- Nu te-ai schimbat, îţi place la fel de puţin masajul. Incepu să-i maseze gâtul cu un gest automat pe care Felicia

şi-l amintea bine. După un timp se simţi mai bine şi observă mai ales că degetele lui Grant deveniseră mai mângâietoare. Se eliberă încet, de teamă să nu-l înfurie.

- Culcă-te, o sfătui Grant luând şurubelniţa, pot termina fără ajutorul tău.

Când termină, veni şi se aşeză pe pat.

- S-a făcut. In curând, va fi cald.

Era adevărat, Felicia simţea deja o diferenţă. Totuşi, nu se putu stăpâni să nu strănute. Grant zâmbi şi începu din nou s-o maseze, ciupind fiecare muşchi şi dându-i drumul imediat. Era plăcut şi Felicia nu se împotrivi.

- Ţi-e cald?

- Da.

Ii venea greu să vorbească, era oarecum ca un vis.

- Eşti mai relaxată?

- Oh, da.

Vocea lui Grant devenise catifelată şi Felicia începea să-şi piardă capul. Toţi aceşti ani de singurătate! Era prea mult pentru cineva atât de tânăr. Şi Grant care profita de asta!

- Vrei să mă opresc? îi propuse el.

- Nu, murmură grăbită.

- In curând te vei simţi şi mai bine.

Vocea sa conţinea promisiunea unor delicii de care tânăra femeie fusese mult timp lipsită. Cum să reziste la atâta persuasiune, la atâta blândeţe? Fără să se gândească, îşi înnodă braţele în jurul gâtului său. Ea îl atrase sau el se apropiase? Ce importanţă avea! acel sărut pe care şi-l dorea mai mult decât orice, îl primi cu încântare, chiar cu pasiune. Erau din nou unul al celuilalt, unul pentru celălalt.

Când el se întinse pentru a o contempla mai bine, ochii le trădau acea dragoste pe care nu încetaseră niciodată s-o simtă unul pentru altul. Grant întinse braţul şi stinse lumina.

In timp ce-o îmbrăţişa, Felicia era pradă unor sentimente contradictorii. Dorea mai mult decât orice să se cuibărească în braţele sale, dar se temea să trăiască acele momente pasionante pe care Grant putea s-o facă să le cunoască... Dar acum, numai prezentul conta. Când el îndepărtă încet materialul gros al cămăşii sale, Felicia se înfioră. „Doar această noapte, dă-mi doar această noapte pentru ca să trăiesc din nou, pentru ca să mă simt femeie, lasă-mă să renasc în braţele lui“, se rugă în tăcere.

Dar între ei cuvintele erau inutile şi Grant părând să fi ghicit instinctiv rugămintea sa mută, o strânse mai puternic lângă el. Asemenea unui foc mistuitor, pasiunea îi consuma în întregime.

Grant o posedă cu violenţă, cu îndrăzneală, ca şi când voia s-o facă din nou fericită. Fericirea atât de intensă pe care-o încerca îi smulse Feliciei gemete şi, epuizată, căzu într-un somn profund.

In zori, când încă dormea cu pumnii strânşi, fu trezită de un sărut tandru.

- Trezeşte-te, trebuie să plec.

- Să pleci? De ce? exclamă Felicia, adormită.

Oclipă, se crezu întoarsă cu cinci ani în urmă. Il auzi pe Grant râzând în penumbră.

- Totuşi, trebuie să mă întorc în camera mea. Nu cred că ţii ca să ştie toată lumea că ne-am petrecut noaptea împreună.

- Nu, desigur, acceptă ea, uşor liniştită.

Sfârşitul visului! Dar nu-i purta pică. Dimpotrivă, îi era recunoscătoare că se gândea la ceilalţi, la Sally care nu va întârzia să sosească în fugă pentru a cere un sărut.

Incă nu se făcuse ziuă şi prin ochiurile de geam se zăreau ultimele raze ale lunii lenevind pe culmi. Incăperea era luminată de o lumină albăstrie, ireală, aproape magică.

Grant se aplecă spre ea şi-i atinse uşor buzele cu o dezmierdare tandră.

- La revedere, Felicia. Semeni cu cea pe care am cunoscut-o. Te rog, rămâi astfel!

După ce o sărută, plecă, parcă regretând.

Când, mult mai târziu, Felicia deschise ochii, îl căută pe Grant cu mâna. Nu mai era acolo, dar cearşafurile erau călduţe încă. Simţi deodată dorinţa de a-şi striga bucuria. Era mult timp de când nu fusese atât de fericită. Zâmbi. Oare ce oră putea fi? Tânăra femeie nu

dormise niciodată atât de bine.
I se părea că Grant o părăsise de ore. Intorcându-se, observă că nu era o impresie, era târziu.

Petrecu mult timp în baie, apoi se îmbrăcă foarte grijuliu. Un pulover lung de mohair, peste nişte pantaloni foarte noi. Cu atât mai rău pentru muncă! Astăzi îşi va lua timpul de-a profita de Deer Meddow. Ii trebuia o pauză, după zile de muncă fără oprire, petrecând prea mult timp pentru a se ocupa de amănunte care puteau aştepta. Poate Grant o va însoţi.

Când coborî în bucătărie, o găsi pe Nadine, roasă de curiozitate. Felicia îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză fredonând.

- Spune-mi, Frumoasa din pădurea adormită, ţi-ai uitat datoria? Te caută de ore întregi.

- Cât este ceasul? Unde este Sally?

- Am condus-o la şcoală.

Felicia avu un aer atât de îngrijorat, încât Nadine izbucni în râs.

- Nu, n-a plecat fără să mănânce! I-am servit un mic dejun copios şi am aşteptat să sosească autobuzul pentru a o lăsa. De altfel, nici măcar nu mi-a spus la revedere, atât de grăbită era să stea de vorbă cu noii ei prieteni.

Puţin după aceea, sosi Ilse, teribil de enervată, vorbind fără sens tot felul de lucruri în acelaşi timp.

- Nu sunt destule pături şi nici perne! Lipsesc de asemenea prosoape. Felicia, ar trebui să-ţi numeri din nou lenjeria.

- Bună ziua, Ilse. Nu găseşti că această dimineaţă este perfectă? Dacă am face o pauză şi am profita de vremea frumoasă?

Ilse rămase cu gura căscată. Semăna cu o bătrână învăţătoare pe punctul de a mustra o elevă distrată.

- Mi s-a spus totuşi că doreşti să te ajut să pui la punct acest loc, cât mai repede posibil. Ce fericire că unii se trezesc devreme şi muncesc!

Brusc, Felicia observă că nu-l văzuse încă pe Grant.

- Unde este Grant? întrebă, privind în jur.

- A plecat în zori, îi răspunse Ilse. A coborât în oraş pentru a obţine un deviz de la întreprinderea de lucrări publice.

Felicia nu dorea câtuşi de puţin să se supună unuia din cursurile plictisitoare ale Ilsei. Nadine o simţi probabil, deoarece îi aduse încă o cafea şi de asemenea clătite. Prietena sa o observa zâmbind. Trebuie să fi simţit că astăzi Felicia era altfel, că se întâmplase ceva.

Tânăra femeie făcu să dureze micul dejun cât mai mult timp posibil.

Din nefericire, trebuia să înceapă să muncească. Cele trei femei îşi petrecură restul dimineţii în bucătărie, studiind un sistem de rezervări pus la punct de Ilse în Germania. Din când în când, Felicia se ducea sub verandă, în speranţa de a-l vedea pe Grant sosind. Profită de asta pentru a cerceta munţii, promiţându-şi să meargă cât mai curând posibil să schieze cu el. Veni prânzul, fără ca el să apară. Ilse vorbea în continuare, cu acelaşi flux verbal greoi şi încet, reluând fără

încetare explicaţii pe care cele două prietene le pricepuseră de mult.

Spre sfârşitul după-amiezii, în timp ce făceau o pauză pentru a se restabili, Felicia auzi în sfârşit motorul maşinii lui Grant. Işi lăsă ceaşca şi se grăbi în întâmpinarea lui. Spre marea sa surpriză, cea care intră prima fu Sally.

- Domnul Mitchell a venit să mă ia de la şcoală, mamă. A intrat în clasă cu directorul. Toţi colegii mei au văzut că nu minţisem, că aveam într-adevăr un instructor pentru mine singură! Nu-i aşa, domnule Mitchell?

Grant o urmase pe Sally în tăcere. Spre marea stupefacţie a Feliciei, părea prost dispus. Intorcându-se spre tânăra femeie, îi explică motivele agitaţiei lui Sally.

- Imi terminasem întâlnirile la Clarita Valley şi trebuia oricum să trec prin faţa şcolii. Atunci mi-a venit ideea s-o iau pe Sally cu mine. Era chiar timpul. Directorul mi-a dat aceste hârtii pentru tine. Sunt nişte chestionare de completat şi să i le trimiţi cât mai repede posibil.

Ii întinse un vraf de hârtii şi ieşi imediat, refuzând să-i întâlnească privirea.

Restul zilei trecu în dispoziţie proastă. Evident, evenimentele nopţii trecute nu-l afectaseră deloc pe Grant. Felicia nu fu prea mirată. Căuta şi-i găsea o mulţime de scuze, unele mai plauzibile decât altele. Trebuia să lupte împotriva lui însăşi şi să refuze să

admită că era atras încă de o femeie pe care o alungase din memorie. Hotărî să-i lase timp să se obişnuiască puţin cu această situaţie nouă, să aprecieze ceea ce se petrecuse între ei, să înveţe să aibă din nou încredere în ea.

El petrecu un timp în camera sa, unde fusese instalat telefonul, dând nişte telefoane şi nu-l deranjă, nu încercă nici măcar să-i vorbească. Mai târziu, făcu o scurtă plimbare cu Sally şi când se întoarse, Grant nu era nicăieri de văzut.

După ce Sally cină, Felicia îi făcu baie şi o culcă. Apoi se duse să li se alăture celorlalţi. Cina fu liniştită. Grant aproape nu vorbi deloc. La desert, le împărtăşi propunerile ce le primise în oraş.

- Antreprenorii locali vor face lucrurile foarte bine, dar consider că sunt foarte scumpi. Pentru a amenaja în vara aceasta două sau trei pârtii, ar putea urca la mai multe mii de dolari.

Felicia tresări.

- Dar n-am această sumă!

- Şi sunt sigur că n-o vei accepta niciodată de la mine.

Vorbise cu o voce tăioasă, care făcu pe toată lumea să ridice
capul. Feliciei, care nu înţelegea motivele proastei sale dispoziţii, îi fu greu să-şi stăpânească mânia şi ripostă:

- Nu m-am gândit niciodată că ai putea să mi-i oferi!

- Voi găsi pe cineva care să fie mai obiectiv. In acest fel, nu vor exista legături emoţionale care să strice

această afacere excelentă.

Felicia nu ştia ce să creadă. Nu reuşea să admită că Grant se schimbase atât de repede. Oare asta era răzbunarea sa? Se hotărâse s-o facă să plătească acea clipă de rătăcire? Grant se ridică de la masă, palid şi nervos.

- Iertaţi-mă, spuse spre cei din jur. Mă duc să beau un coniac şi să citesc puţin.

In timp ce Nadine şi Ilse strângeau masa, Felicia îl urmă în hol. N-avea nici o intenţie de a-i cere socoteală şi era pe punctul de a urca la etaj, când el o apostrofă.

- N-ai uitat nimic? Acele hârtii de pe masă. Sally trebuie să le ducă înapoi la şcoală, mâine dimineaţă.

- Ah, da! Le voi completa în camera mea.

Căzu un buştean şi lumină cu scânteierile sale tot salonul. Zgomotul pe care-l făcu trosnind o sperie pe Felicia şi îl distră pe Grant. Ca şi când teama ei, era plăcută sufletului său.

- Trebuie să-ţi vorbesc, declară Grant, urmărind-o pe scară.

Indată ce fură în camera Feliciei, aceasta ştiu că ceva foarte grav îl înfuriase. Tuna şi fulgera.

- Eşti cea mai mare mincinoasă pe care am cunoscut-o vreodată! o atacă el de la intrare. Soseşti în „Valea Soarelui“ îmbrăcată luxos şi pretinzi a fi mulţumită în timp ce nu întârzii să aflu că n-ai nici o leţcaie. Şi totuşi, nu vrei banii mei. Credeam că era din delicateţe, dar acum ştiu! După ceea ce mi-ai făcut, nu

este de mirare că te simţi vinovată!

Felicia avea impresia că asistă la un dialog al surzilor. Nu înţelegea nimic din aceste acuzaţii.

- Despre ce vorbeşti? îl întrebă, încercând să-şi păstreze calmul.

Grant îi smulse hârtiile din mână.

- Despre asta! Am aruncat o privire peste formularele pe care mi le-a dat directorul şcolii. Se găsesc aici lucruri foarte interesante, de exemplu, data de naştere a lui Sally.

Felicia se prăbuşi pe pat, în timp ce Grant, nebun de furie, continuă:

- Acum sunt la curent cu o altă înfăţişare a ta! Ştiu exact când s-a născut Sally şi când a fost concepută.

Cum să-i explice? Şi de altfel, privind ura ce-i strălucea în ochi, merita osteneala?

- Chiar cu această dovadă sub ochi, nu-mi vine să cred, se dezlănţui el. Niciodată nu mi-aş fi imaginat să fie posibil aşa ceva. Frumos ţi-ai mai bătut joc de mine!

- Grant, încearcă...

- Nu! N-ai scuze. Tu ne-ai irosit vieţile.

Grant reacţiona exact cum se temuse Felicia. Ea fusese cea care se sacrificase, care alesese această viaţă grea. Toate acestea pentru a-i permite lui să trăiască aşa cum îşi dorea, fără copil, fără legături de nici un fel. Dar nu putea şi nici nu voia să-i mărturisească asta.

- In sfârşit, ştiu ce s-a întâmplat, de ce ai fugit.

Nu, încă nu ştia! Exista scorneala cu al doilea soţ.

Cum va reacţiona oare, aflând că nu era decât o amăgire, o scuză pentru a evita s-o urmărească? Crezând-o căsătorită, nu făcuse nici un efort pentru a o întâlni. Dacă ar fi ştiut că era tatăl lui Sally, totul ar fi fost altfel şi Grant ar fi vrut să-i impună această greutate suplimentară. Ce să facă?

Grant n-o lăsă să se gândească prea mult timp, pentru el, concluziile erau clare.

- Când mi-ai scris acea scrisoare de despărţire, purta-i copilul altcuiva. Eram încă împreună şi pretindeai că eşti fericită, dar aveai un amant! Iată de ce m-ai părăsit. Nu te voi ierta niciodată!

Capitolul 1

Felicia se lăsă pe spate pe pat şi plânse până i se tăie respiraţia. Instalat pe un fotoliu, Grant părea deodată mai calm. Această explozie de mânie parcă îl calmase puţin.

Până la urmă, suspinele Feliciei deveniră mai rare şi, treptat, îşi regăsi calmul. Era nefericită, umilită, dar avea o anumită obişnuinţă care-i arăta că ce era mai rău trecuse. Totuşi, ceea ce nu putea suporta, era că el se putuse crede că-l înşelase. Şi când te gândeşti că, o clipă, îşi imaginase că totul era încă posibil între ei! Acum nu! Pentru nimic în lume! Mai ales după cele ce-i spusese.

Nemilos, Grant reluă:

- Spune-mi Felicia, cine era acel bărbat? Il cunoşteam? Unde vă întâlneaţi?

Tânăra femeie se ridică şi-l privi atent. Nu s-ar fi gândit niciodată că un bărbat se putea coborî să profereze asemenea grozăvii. Cu o voce surdă, Grant continuă:

- Era un turist, un angajat al hotelului? In tot cazul, n-a rămas mult timp cu tine. Şi în plus, nu se ocupă nici de copilul său. A dispărut şi iată-te singură!

- O am pe fiica mea. Asta este ceea ce doream, şopti ea.

- Zău? Şi un soţ, nu voiai? Nu vorbesc despre acel secelerat care te-a părăsit, mă gândesc la un bărbat responsabil.

- Taci! N-ai dreptul să mă insulţi.

- Nu pe tine te insult, ci pe fostul tău soţ. Cât a trebuit să-ţi placă, dacă refuzi să auzi adevărul despre el!

- Nu-i adevărat!

Nu mai era nici un mijloc de a-l face să înţeleagă că greşea, de a-l obliga să înceteze cu acuzaţiile sale josnice. Felicia vedea bine că nici măcar adevărul n-ar fi făcut nimic. Se ridică, pradă unei mânii imense. Această gelozie absurdă faţă de un bărbat care nu exista, meschinăria acestor acuzaţii, acea făţărnicie nefondată care-l făcea s-o condamne fără dovezi, erau monstruoase. Simţi brusc dorinţa de a-l răni la rândul ei, dar nu cu vorba, ci cu primul obiect care i-ar fi căzut în mâini.

Grant sesizase probabil ameninţarea în privirea ei, deoarece, când scoasă din sărite se apropie de el, îi imobiliză imediat încheieturile mâiniilor.

- Cu calm, Felicia. Numai adevărul răneşte.

- Ieşi de aici! începu ea să strige, eliberându-se furioasă.

Grant ascultă şi ieşi trântind uşa. Exact în momentul în care
aceasta se închise, o cizmă aruncată de Felicia, tocmai se trânti în ea. Tânăra femeie era nebună de furie, dar în timpul orelor lungi ale nopţii, avu timp să se calmeze şi, treptat, tristeţea luă locul revoltei. Plânse mult şi dormi puţin. Visul nopţii precedente, acea slabă speranţă într-o viaţă mai frumoasă, se sfârşise atât de

repede, încât cu greu putea crede în dragostea pe care o citise totuşi în ochii lui Grant. Felicia se simţea mânjită, ca şi când într-adevăr făcuse greşelile de care o acuza Grant.

Dimineaţă, Felicia se trezi trasă la faţă. Se fardă, dar nu reuşi să ascundă urmele acelei nopţi albe. La masă, la micul dejun, fu tăcere, o stinghereală insuportabilă. Toată lumea părea nervoasă şi Grant nu încetă s-o observe pe ascuns.

Doar Ilse era mereu aceeaşi. Această atmosferă de nefericire părea s-o încânte. Când se ridică de la masă, se duse în faţa lui Grant, cu o licărirre ironică în privire. Işi pieptănase părul în cozi lungi şi le înfăşurase într-un coc. Cu bluza largă ţărănească, părea o chelneriţă dintr-un han bavarez. Ii aruncă Feliciei o privire sarcastică în timp ce i se adresă cu o voce blândă lui Grant.

- Trebuie să mă însoţeşti la Clarita Valley, Grant. Am o mulţime de cumpărături de făcut şi am zărit acolo un motel adorabil unde putem mânca de prânz. Felicia mi-a propus ieri să fac o mică pauză, cred că este timpul să profit de aceste câteva ore pe care mi le-a acordat cu atâta amabilitate.

Grant fuma o ţigară.

- Este o idee bună, făcu el, îndreptând fumul în direcţia Feliciei.

Ilse se aplecă deasupra lui şi i-o luă dintre buze.

- Nu este bine! Mi-ai promis că nu mai fumezi.

Cu un zâmbet triumfător, destinat Feliciei, desigur, strivi chiştocul în scrumieră. Grant începu să râdă.

- Ştii bine că asta mi se întâmplă doar când sunt nervos. Haide, să ieşim, asta îmi va schimba ideile.

Zilele următoare, Ilse şi Grant plecau şi veneau cât era ziua de lungă. Aproape nu se mai vedeau pe la cabană, unde nici nu mai mâncau, practic. Când, întâmplător, se aşezau la masă cu Nadine şi Felicia, era pentru a povesti încântaţi plimbările lor şi a le descrie locurile pe care le vizitaseră. In unele seri se întorceau atât de târziu, încât toată lumea era culcată. Nu o dată, din pat, Felicia îi auzi râzând încet pe culoarul de jos.

Felicia îşi petrecea zilele în camera sa, cosând la maşină perdele din bumbac imprimat, pentru încăperile de jos. Lucra cu precize şi exactitate, dar puţin ca un robot, fără să gândească. In această stare de spirit o găsi Nadine într-o zi.

- Felicia, de ce nu te opreşti puţin? Toată lumea este plecată.

Felicia îşi frecă ochii şi se lăsă pe spate, râzând.

- Despre ce vorbeşti?

- Ilse l-a luat din nou pe fostul tău soţ. Au plecat nu ştiu unde să schieze. Probabil nu-i vom mai vedea toată ziua.

- Lui Grant îi place să se distreze.

- Crezi că într-adevăr se distrează? După părerea mea pretinde doar, şi numai în speranţa de a te face geloasă.

- Nu sunt atât de sigură de asta. Nu mă pot împiedica să nu-mi pun întrebări despre relaţia lor. Mai ales de când am descoperit că se cunoşteau bine

înainte de despărţirea noastră.

Nadine făcu o grimasă.

- Cu siguranţă, Ilse ţi-a povestit asta. Ea este cea care îşi dă toată osteneala pentru a-i convinge pe ceilalţi că este ceva între ei.

- Şi tu, ce crezi?

Nadine începu să umble, gândindu-se. Când vorbi, fu mai mult pentru prietena sa.

- După părerea mea, Grant nu aşteaptă decât un semn din partea ta, pentru a veni în fugă. Dacă vrei, va veni înapoi la tine.

- Acum câteva zile aveam şi eu aceeaşi părere, dar de când...

Nadine veni să se aşeze lângă Felicia.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă ea. Am remarcat că te evită, dar n-am reuşit să ghicesc de ce. A descoperit adevărul în legătură cu Sally?

- De fapt, este chiar mai rău. Este convins că este fiica altuia, a unui amant imaginar, pe care l-aş fi cunoscut în timpul căsătoriei noastre. Că pentru a-l urma pe acest bărbat, am cerut divorţul.

- Dumnezeule! De asta a făcut toată această comedie cu Ilse, pentru a se răzbuna? Crezi într-adevăr că nu se va întoarce la tine?

- Nu serveşte la nimic să încercăm să redobândim trecutul, fericirea pe care am cunoscut-o. Acum cinci ani, Grant n-ar fi acceptat să fie tată pentru fiica sa şi nu s-a schimbat. Îi place la fel ca întotdeauna să

călătorească şi să se distreze.

- Oare cum poţi renunţa atât de repede? Este tatăl fiicei tale! Şi în plus, este cel mai seducător bărbat pe care l-am văzut. Dacă Dan Fowler i-ar fi putut măcar semăna...

Amândouă începură să râdă la amintirea nesuferitului director al magazinului.

- Dacă Dan te-ar putea vedea acum, remarcă Felicia, ar fi şi mai îndrăzneţ. De la sosirea ta, ai pierdut probabil cel puţin zece kilograme. Te-am prevenit că muntele îţi va face bine.

- Din nenorocire, nu sunt încă perfectă. Este păcat că aerul de munte nu are aceleaşi efect asupra ta. Dacă te-ai vedea! Eşti atât de palidă! De ce nu te duci să te plimbi? Ai cea mai mare nevoie de asta.

- Poate ai dreptate. Mă voi duce să fac puţin schi fond.

Felicia nu practicase niciodată acest sport. Când îşi puse
încălţările joase, i se păru ciudat. Chiar şi legăturile schiurilor, care îi lăsau călcâiul liber să se ridice, îi pricinuiră la început necazuri. Se avântă totuşi cu curaj, pe cărarea care mergea de-a lungul pajiştei împingând în beţe cu fiecare braţ pe rând.

Era frig şi norii ascundeau soarele. Zăpada era perfectă, granuloasă, aerisită, dar bine îngheţată. Tânăra femeie nu întârzie să-şi găsească ritmul de croazieră rapidă şi să se îndepărteze spre poalele muntelui.

Ziua trecu foarte repede. Exerciţiul îi făcea foarte bine Feliciei, mai ales pentru că o împiedica să se gândească la nefericirile sale. Totuşi, curând, cerul se întunecă şi trebui să se gândească la întoarcere. Se îndepărtase prea mult de cabană şi-i era frică să nu rămână blocată, dacă venea vreo furtună.

Din vârful colinei unde se afla, Felicia zări o uşoară pârtie care putea să evite o întoarcere lungă, luând-o înapoi pe urmele ei. In clipa când se lansă pe pantă, avu ghinionul să-şi agaţe un schi de un buştean. In ciuda vitezei mici, nu se putu redresa imediat şi căzu stângaci, rostogolindu-se fără oprire până la poalele colinei. Când în cele din urmă se opri, unul dintre picioare era îndoit sub corp.

Felicia începu prin a se aşeza, bombănind. Dar când vru să se ridice, glezna o duru atât de rău, încât era gata să ţipe. O cuprinse panica. Nimeni nu ştia unde era, curând se va înnopta şi va fi şi mai frig. Nu era sigură că poate ajunge la cabană.

Ajutându-se de piciorul sănătos, Felicia se ridică şi încercă să facă un pas. Imposibil! O durere insupurtabilă îi strângea glezna, atât de puternică încât îi tăie respiraţia. Căzu înapoi pe sol.

După un timp, nedorind să-şi petreacă noaptea sub cerul liber, tânăra femeie făcu o altă încercare. De data aceasta folosindu-se de băţ ca de o cârjă. Reuşi să înainteze câţiva metri, dar trebui să se oprească repede, atât de epuizată era. Zărind un mic grup de brazi, Felicia se apropie pentru a căuta un adăpost

precar. Acest ultim efort îi luă şi puţinele forţe care îi rămăseseră şi se prăbuşi pe o ramură groasă. Vedea totul învârtindu-se în jurul său.

Curând se înnoptă. Fără lună, fără stele pe cer! Şi frigul care o pătrundea îngrozitor! După o clipă de teamă pe care cu greu şi-o putu stăpâni, Felicia se organiză cât putu mai bine. Işi înfăşură capul cu fularul, pentru a nu lăsa să se piardă căldura corpului şi încercă să rămână trează. I se spusese întotdeauna că acesta era somnul ce putea fi fatal.

Timpul trecea neîndurător. Felicia pierdu noţiunea timpului. La intervale regulate, se ridica încet şi-şi lovea coapsele cu braţele. Picioarele îi erau amorţite şi vârfurile degetelor o usturau. Pentru a-şi da curaj, începu să fredoneze. Cântece vechi din vest, pe care le cânta echipa deplasându-se. Curând, vocea i se stinse. I se frângea inima să aştepte astfel,

pierdută în imensitatea nopţii. Cel mai rău era că nu ştia dacă
i se va veni în ajutor. Grant şi Ilse lipseau, Nadine nu ştia să schieze şi n-o putea lăsa pe Sally singură. Fu gata să adoarmă, îşi reveni tocmai la timp, apoi aţipi! In vis, fratele său o chema, Grant îi dădea ultimele sfaturi înainte de cursă, Sally râdea. Sally! Nu trebuia să doarmă. Felicia strânse puţină zăpadă şi se frecă pe faţă. Dar curând căzu într-o letargie periculoasă.

De mai multe ori, tânăra femeie încercă în zadar să se trezească, de fiecare dată se prăbuşea din nou. In ultimul somn auzi o voce...

- Felicia? Unde eşti, Felicia?

Incă un vis.

- Felicia? Sosesc. Unde eşti?

Ce frumos era visul în care Grant îi venea în ajutor. Ce plăcere să-i audă vocea, să creadă că o căuta. Felicia închise ochii şi-şi dori ca amăgirea să continue.

- Felicia!

Acum părea atât de aproape.

- Grant? Tu eşti, Grant? Sunt aici!

Nu era o halucinaţie. O căuta. Auzea perfect scârţâitul schiurilor pe zăpada îngheţată şi care trosnea. Cobora colina pe care coborâse ea însăşi.

- Grant, tu eşti? Te rog, sunt aici.

Crezuse că a strigat, dar nu scosese decât un murmur răguşit.

- Dumnezeule, Felicia ce s-a întâmplat?

Grant era în faţa ei gâfâind, respirând greu, ca şi

când făcuse un efort teribil. Felicia încercă să se ridice, dar nu reuşi.

- Mi-am sucit gleza. Nu mai pot să schiez.

Râdea şi plângea în acelaşi timp, prea tulburată pentru a fi coerentă. Nu mai conta ce credea despre ea, era enorm de recunoscătoare.

- Am crezut că mor, Grant! Nu mă gândeam decât că nu voi fi găsită în viaţă. Mi-e atât de frig.

- Este în ordine, Felicia, acum sunt aici. Ţine, bea repede, asta te va încălzi.

Felicia bău o înghiţitură de lichid şi începu să tuşească.

- Arde! protestă ea.

- Este rom cald. Mai bea, apoi foloseşte-l pe degetele amorţite, pentru a-ţi încălzi mâinile.

Era tare, dar cald. Tânăra femeie se simţi puţin mai bine. Işi scoase mănuşile şi-şi puse mâinile pe recipient. O furnicătură îi arătă că sângele începea să circule. In tot acest timp, Grant îi fricţiona picioarele şi spatele.

- Să vedem piciorul.

- Au! Mă doare!

- Dacă nu poţi să mergi, va trebui să te car.

Grant o ridică pe Felicia şi o luă în braţe. Nu era grea, dar pentru un schior care circula noaptea în plin munte, reprezenta totuşi o povară. Cu toate acestea, Grant nu se plânse nici măcar o dată şi nici măcar nu se opri din înaintarea grăbită. Felicia auzea lângă ureche zgomotul puternic pe care-l făceau plămânii săi epuizaţi. Se clătină de mai multe ori, dar se îndreptă. Când în cele din urmă zăriră luminile cabanei, făcu o

pauză.

- Am sosit la timp, comentă el, pe un ton detaşat, temperatura a scăzut cu mai mult de zece grade, n-ai fi rezistat niciodată peste noapte.

Felicia îşi recăpătase curajul. Prezenţa lângă ea a acestui bărbat înalt şi puternic o liniştea mai mult decât nişte lungi discursuri.

- Mulţumesc, murmură ea simplu.

- Când Ilse şi cu mine ne-am întors pentru cină, Nadine era înnebunită de îngrijorare.

Voia neapărat să pună salvarea sa pe seama altora. Tristă, Felicia se refugie în tăcere.

Incepu să ningă şi când, după ce-şi reluase drumul, Grant deschise uşa cabanei, semăna cu un enorm om de zăpadă. Toată lumea se grăbi în întâmpinarea lor, punând o mulţime de întrebări. Grant o aşeză pe Felicia pe un fotoliu şi începu să calmeze spiritele.

- Totul este în ordine. Felicia îşi va reveni, n-aveţi nici un motiv să vă neliniştiţi. Sally, când vei sfârşi să-ţi săruţi mama, fugi şi pregăteşte-i o baie caldă. Ştii s-o faci?

Foarte mândră de încrederea ce i se arăta, copila alergă pe scară, fără să mai întrebe nimic. Indată ce dispăru la etaj, Grant redeveni preocupat. Era mult mai îngrijorat decât îndrăznise să arate în faţa fetiţei.

- Nadine, trebuie să facem ceva cât mai repede să-i urce temperatura corpului. Fierbe apă şi du-o în camera

ei cu rom, zahăr şi unt.

- Nu găseşti că te necăjeşti prea mult pentru o proastă care s-a pierdut în zăpadă? întrebă Ilse pe un ton morocănos, furioasă să nu fie ea centrul atenţiei.

Grant i-o tăie cu bruscheţe.

- Ilse, te simţi capabilă să culci un copil? In loc să bombăneşti, culc-o mai bine pe Sally. Incearcă măcar o dată să fii amabilă, îi este foarte teamă pentru mama sa.

Ilse se încordă, dar nu îndrăzni să protesteze. Ii precedă pe scară. Sally îi aştepta pe palier.

- Mamă, totul este pregătit. Pe mâine, să te odihneşti bine.

O luă pe Ilse de mână şi plecă docilă.

Grant o duse pe Felicia în baie şi o aşeză pe marginea căzii.

- Dezbracă-te şi intră în apă, îi ordonă el.

Inainte ca ea să reacţioneze, părăsise încăperea.

Apa caldă avu un efect miraculos. Curând, Felicia aproape nu-şi mai simţi glezna. In schimb, sângele începu să circule uşor, producându-i în vârful degetelor înţepături care erau gata s-o facă să strige de durere. I se părea că nu se va încălzi niciodată. O cuprinse o frică retrospectivă. Dacă ar fi adormit, s-ar fi sfârşit cu ea!

- Bine, ajunge, declară Grant intrând.

Această pătrundere bruscă o făcu pe Felicia să-şi revină. Işi acoperi pieptul cu mâinile. Grant începu să râdă.

- Nu fi ipocrită. Te-am văzut goală destul de des pentru ca să n-ai de ce te formaliza.

- Dă-mi un prosop, îi ceru ea.

Felicia începu să se şteargă, în timp ce Grant, nerăbdător, privea tavanul oftând. Până la urmă, enervat s-o vadă atât de înceată, se apropie şi începu s-o fricţioneze energic. Acţiona metodic, fără să trădeze nici cea mai mică emoţie. Cât de departe erau sentimentele pe care le arătase faţă de ea, câteva zile mai înainte!

- Te-ai încălzit. Imbracă-ţi cămaşa de noapte şi culcă-te. Când trecu prin faţa lui şchiopătând uşor, o reţinu şi-i puse
la loc o agrafă în părul rebel.

- Bretonul este prea lung.

- Ştiu, am fost prea ocupată pentru a mă îngriji de asta.

In timp ce Felicia se instală în pat, Grant începu să pregătească un punci. Nadine adusese două ceşti, dar el nu umplu decât una şi i-o întinse fără să spună un cuvânt. O supraveghea încruntat, asigurându-se că-l bea până la ultima picătură.

Alcoolul îi făcu foarte bine, limpezindu-i mintea. Până în acel moment, Felicia nu se gândise decât la ea, la aventura care era gata să se termine rău. Acum, îl observa pe Grant şi-şi dădu seama cât de obosit era. Această cursă în noapte îl epuizase. Şi-l imagina mergând pe urmele ei, în întuneric, fără să ştie dacă avea norocul s-o găsească, strigând-o în noapte. O

cărase apoi kilometri întregi, fără să încetinească, aproape fără să se odihnească, urmărind un singur scop, s-o salveze.

Felicia îşi reproşă că nu-i mulţumise cu mai multă căldură. Ii datora viaţa! Aplecându-se, îşi puse mâna pe braţul său.

- Mulţumesc, murmură ea. Mulţumesc pentru că ai venit să mă cauţi.

- N-a fost mare lucru. Am avut noroc să sosesc la timp. Nimic mai mult.

Spusese asta cu o răceală ce lăsa să se înţeleagă că ar fi făcut la fel pentru oricine.

- Mulţumesc de asemenea că nu-mi ţii lecţii, reluă Felicia. Ştiu că n-ar fi trebuit să plec singură şi că ar fi trebuit să iau o trusă de prim ajutor.

- Incerc să uit că ţi-am fost antrenor. Acum eşti adultă, nu mai ai nevoie de sfaturile mele.

Se întoarse spre tavă şi-i pregăti un alt pahar. Mâinile îi tremurau uşor. Emoţie? Oboseală?

- Cred că nu te vei grăbi să pleci, şopti ea pentru a rupe tăcerea.

- Nu voi rămâne decât câteva minute. Vreau să-ţi văd culorile revenindu-ţi pe chip.

Işi aţintise privirea asupra peretelui şi vorbea cu o voce gâtuită.

- Nu te teme, nu-mi voi impune prezenţa ca altădată.

Altădată! O încălzise, îi alungase anii lungi de singurătate,
redeşteptase sentimente pe care ea le credea stinse

pentru totdeauna. In acea zi o readusese de asemenea la viaţă! Cât de departe păreau toate astea! Acum, era convins că-l trădase. Felicia era gata să izbucnească în plâns. Totul se terminase, de acum nu mai avea nici o speranţă. Se stăpâni totuşi, nevrând să-i ofere bucuria de a-i privi durerea.

- Nu despre asta vorbeam, ci de plecarea ta din Deer Meadow. Mi-ai afirmat că nu vei putea rămâne mult timp.

- Ei bine, am în sfârşit veşti în legătură cu finanţarea despre care ţi-am vorbit. Indată ce se va face, voi pleca. Nu este uşor să trăieşti aici. Mai ales în apropierea ta.

- Nici pentru mine nu este mai uşor! Cuvintele tale m-au rănit. Cum ţi-ai putut imagina asemenea lucruri?

Inima îi bătea nebuneşte. De ce acest mutism? O vorbă, un gest şi asta putea să însemne fericirea regăsită! De ce oare revenise în viaţa sa, când făcuse totul pentru a uita, dacă era doar pentru a o face să sufere din nou? Văzându-i expresia încăpăţânată, Felicia înţelese că nu va face nici un gest.

- De data aceasta nu mai poţi să minţi. Am prea multe dovezi. Este scris acolo, negru pe alb, de directorul şcolii. Cea mai frumoasă dovadă a infidelităţii unei soţii!

O înfruntase, cu amărăciune, dar nu îndrăznise încă s-o privească. Acuzaţia lui era absurdă, fără îndoială.

- De ce nu mă laşi să-ţi explic?

- Nu mai vreau să aud minciuni!

Grant o prinse de umeri şi o scutură ca şi când voia s-o facă să înţeleagă mai bine.

- Nu vor mai fi minciuni!

Alcoolul îi dădea un curaj pe care nu-l avusese niciodată până atunci. Ii va vorbi, îi va mărturisi în sfârşit ceea ce avea pe suflet de atâta timp. Grant nu-i dădu timp. Dându-i brusc drumul, îşi încrucişă braţele şi murmură încet:

- Dacă aş fi fost mai puţin slab! Dacă măcar n-ai mai reprezenta nimic pentru mine. Dar nu, eşti încă la fel de frumoasă şi te cred. Fiecare din minciunile tale devine adevăr, până când descopăr că iar ţi-ai bătut joc de mine.

Ce să-i răspundă? Adevărul? Imposibil, nu era în măsură să-l accepte. Felicia oftă. Intr-adevăr se terminase. Se înşelase sperând.

Se auzi un ciocănit în uşă. O lovitură seacă, ce-i făcu să tresară. Se îndreptară puţin şi îşi întoarseră privirile unul spre celălalt. In ochi aveau o mulţime de întrebări pe care ar fi vrut să şi le pună.

Grant îşi drese vocea şi întrebă:

- Cine e acolo?

Uşa se deschise brusc şi intră Ilse, cu un aer bănuitor. Inainte de a vorbi, îi cercetă, ca şi când se aşteptase să-i găsească îmbrăţişaţi. Ochii îi aruncau fulgere şi reuşea cu greu să se stăpânească. Zâmbi, mai degrabă se strâmbă şi ignorând-o pe Felicia, i se adresă lui Grant.

- Acum, că întreaga casă s-a liniştit, ar fi bine să ne ocupăm de anumite lucruri.

- Care, Ilse?

- Corespondenţa la care trebuie neapărat răspuns. Printre altele, o scrisoare de la acest bărbat din San Francisco, ce încearcă fără succes să te găsească.

Grant oftă. Era mort de oboseală şi de-abia stătea drept. Totuşi se ridică.

- Ah, da. Trebuie să văd asta... Este răspunsul pe care-l aşteptam, Felicia. Acest bărbat vrea să investească într-o afacere ca a ta. Dacă merge cu noi, înseamnă că în curând vei fi foarte bogată.

Bogată! Ce importanţă avea asta? De ce nu fericită? Asta îşi dorea.

Grant o urmă pe Ilse şi Felicia rămase din nou singură, cu gândurile sale negre. Grant îi va pune afacerile în ordine, apoi va pleca. Rămăsese aici prea mult timp. Pentru el, orice sejur fusese întotdeauna prea lung! Dintr-o zi în alta, va părăsi Deer Meadow şi Felicia va rămâne singură pentru totdeauna.

Capitolul 8

A doua zi era sâmbătă. Sally nu se duse la şcoală şi Felicia se hotărî să se ocupe puţin de ea. Avea impresia că o neglijase prea mult timp. In plus, era bine ca fetiţa s-o vadă luând parte la activităţile casei. Ii fusese foarte frică pentru mama ei, în ajun şi asta îi va dovedi că totul era bine.

- Vino, draga mea, acum când părul ţi-e spălat, îl vom tunde.

Felicia o aşezase pe Sally pe un scaun, în faţa oglinzii din baie, cu un prosop mare în jurul umerilor, exact ca la coafor.

- L-am lăsat prea mult să crească, îi spuse ea, pieptănând-o. Şervetul era deja acoperit cu şuviţe mici negre. Felicia
studie chipul fiicei sale în oglindă. Evita să caute o asemănare cu Grant, dar din oglindă erau chiar ochii lui care o priveau. Intoarse capul şi se preocupă de munca sa.

- Iată, este aproape gata. Incă puţin aici şi apoi aici... Mai avea puţină greutate în a se mişca. Glezna, fără s-o doară cu adevărat, totuşi o jena. Sally îi observă mersul.

- Crezi că ţi se va vindeca piciorul, mami?

- Bineînţeles! In această dimineaţă mi-am pus un plasture, dar sunt sigură că mâine nu va mai apărea.

La uşă se auzi o tuse uşoară.

- Iertaţi-mă doamnelor că vă întrerup şedinţa.

Era Grant, pe care nu-l auziseră sosind şi care stătea rezemat de tocul uşii.

- Mă tunde, îl anunţă Sally cu o voce încântată.

- Văd...

El aruncă o privire spre turbanul pe care-l purta Felicia şi care indica faptul că va face şi ea acelaşi lucru. Văzându-l că nu pleacă, tânăra femeie avu intuiţia că vrea să-i vorbească. Nu putea fi decât ceva foarte important, altfel ar fi vorbit fără jenă în faţa lui Sally. Se grăbi să termine tunsoarea fiicei sale.

- Ei bine, eşti gata. De ce nu te duci să-ţi usuci părul la gura sobei?

- Acum te tunzi şi tu? Exact ca mine?

- Exact ca tine, draga mea. Ca întotdeauna.

Fetiţa plecă în fugă şi Felicia se aşeză în faţa oglinzii. Cum Grant nu făcea nici un efort pentru a începe conversaţia, îşi văzu de treabă. Grant urmărea foarfecele cu o privire fascinată. După un timp, Felicia nu mai rezistă. Orice, mai curând decât această tăcere, se gândi ea, tensionată.

- Vezi, ţi-am urmat sfatul. Găseai bretonul prea lung şi l-am sacrificat.

- Era atât de lung, încât mă temeam să nu te loveşti de vreun perete, fără să-l vezi.

Părea într-o excelentă dispoziţie în acea dimineaţă, dar îi zâmbea politicos, cum o făcea oricărei cunoştinţe, fără nici o căldură. Un alt mod de a-şi ascunde duşmănia.

- Ai ceva să-mi spui?

- Este în legătură cu Leslie Talbot, bărbatul din San Francisco.

- Investitorul?

- Da. Vrea să vină şi să viziteze.

- Oh, nu! Când?

- Va sosi mâine seară.

- Ei bine, vom încerca să-l primim cum se cuvine.

Felicia nu-şi putuse ascunde lipsa de entuziasm. Nimic nu era gata şi risca să găsească Deer Meadow oribil.

- Există o altă problemă...

Grant părea stânjenit şi ezita să continue, Felicia lăsă foarfecle şi se întoarse.

- Da? Despre ce este vorba?

- Când i-am scris prima oară, în legătură cu investiţia într-o viitoare staţiune de schi, i-am spus că proprietara acesteia este soţia mea. Am adăugat că nu voiam să te finanţez eu însumi, deoarece mă gândeam că un investitor străin va fi mai imparţial, va lua hotărâri mai logice şi...

- Şi...

- Ei bine, am impresia că m-a înţeles greşit. Crede că încă suntem căsătoriţi.

- Va fi suficient să-i explici situaţia, va înţelege cu uşurinţă.

- Acum, când i-am citit scrisoarea, nu sunt atât de sigur de asta.

- Ce vrei să spui?

- Este convins că avem nevoie de aceşti bani pentru că suntem un cuplu tânăr şi că încercăm să pornim în viaţă punând pe picioare o mică afacere de familie. Se pare că soţia sa şi el au cunoscut aceleaşi probleme în

tinereţe, când au pus bazele unei afaceri cu confecţii. Aşa au făcut avere. Domnul Talbot este destul de sentimental.

- Şi când va auzi vorbindu-se de divorţul nostru dezgustător, nu se va mai gândi să investească.

- Sunt sigur de asta. Este un bărbat foarte conservator, care crede în valori depăşite, ca familia, stabilitatea socială.

Felicia se întoarse spre oglindă şi-şi continuă treaba în timp ce se gândea. Nu ştia ce să creadă despre ideea lui Grant. Acesta, văzând-o preocupată, insistă.

- Sincer, nu văd pe nimeni care să te poată ajuta din punct de vedere financiar cum ar face-o domnul Talbot. Il pasionează schiul şi este foarte bogat. Felicia, ai nevoie de aceşti bani înaintea verii şi ai mare nevoie de ei, dacă vrei să fii în măsură să deschizi iarna viitoare.

- Eşti pregătit să-mi sugerezi să-i jucăm o comedie? Să minţim?

Ironia întrebării îi scăpă complet lui Grant.

- Nu-mi place să mint... începu el.

- Dar îţi spui că având ajutorul meu de expertă, am putea încerca!

De data aceasta, Grant nu putea să nu observe, dar ignoră sarcasmul şi continuă să pledeze pentru ideea sa.

- Nu va fi decât o minciună mică. In definitiv, când am cumpărat acest loc, eram soţ şi soţie.

Tânăra femeie se lăsă pe spătarul scaunului. Această situaţie îi displăcea în cel mai înalt grad. Oftă.

- Contrar a ceea ce crezi, eu am deformat adevărul numai pentru a proteja pe cineva. N-aş face un asemenea lucru dacă asta ar trebui să aducă prejudicii cuiva. Te-ai gândit la Sally? Cum am putea-o lăsa în afara acestor lucruri?

Grant zâmbi. Simţea că aproape câştigase. Răspunse atât de repede încât Felicia îşi dădu seama că prevăzuse probabil situaţia copilei.

- Vor sosi noaptea, când Sally doarme. Luni, ea va fi la şcoală. Va fi suficient ca Nadine sau Ilse să se ocupe de ea la întoarcere, pentru ca totul să se desfăşoare bine.

- De ce nu i-am pune la curent?

Hotărât lucru, ideea nu-i plăcea deloc Feliciei. Admiţând chiar că totul ar merge foarte bine, ce se va întâmpla mai târziu, o dată acordul semnat? Grant va pleca şi într-o zi, domnul Talbot va afla adevărul. Şi ea va fi cea condamnată.

Grant, luând tăcerea ei drept o acceptare, se duse imediat să le anunţe pe Nadine şi pe Ilse şi să le dea lecţii. Restul week-endului se desfăşură în pregătiri. Aceşti oaspeţi importanţi trebuia primiţi cât mai bine posibil. In timp ce Nadine şi Felicia aranjau o cameră, Grant îşi urcă lucrurile la etaj, spre furia Ilsei, care nu îndrăznea totuşi să protesteze.

Duminică seara, totul era gata. Cabana nu fusese niciodată atât de primitoare. Focul trosnea în cămin, dinspre bucătărie venea un miros îmbietor, Sally dormea; Nadine şi Ilse se retrăseseră în camerele lor.

Felicia, nervoasă, tricota în faţa şemineului şi Grant veni să i se alăture.

- Totul pare perfect. Mai ales tu. Rochia îţi vine de minune.

Complimentul era atât de neaşteptat încât Feliciei îi fu greu
să-şi păstreze sângele rece.

- Iată-te pe neaşteptate elogios. Cum de merit această cinste?

- In timpul sejurului oaspeţilor noştri, va trebui să încetăm discuţiile, să uităm reproşurile.

- Este atât de bine, am obosit să ne certăm.

- Există lucruri care nu vor fi uşor de uitat.

- Ei bine, este suficient să pretindem că s-au uitat. Va face parte din mica noastră comedie.

Se auzi un zgomot de motor şi Grant îi făcu semn să vină lângă el la uşă.

- Ei sunt, îi murmură.

O femeie scundă, cu părul cărunt, înfăşurată în blănuri, suia scara verandei. Era urmată de soţul ei. Grant făcu prezentările şi domnul Talbot îi strânse îndelung mâna.

- Sunt foarte încântat să te cunosc, tinere. Am auzit mult vorbindu-se despre dumneata şi despre staţiunile pe care le-ai pus pe picioare în Europa. Mi-am dorit întotdeauna să fac parte dintr-un asemenea proiect încă de la început.

- Cu Deer Meadow, nu veţi fi deziluzionat.

- Doamnă Mitchell, v-o prezint pe soţia mea, Eleanor Talbot.

- Spuneţi-mi Felicia, se grăbi să răspundă tânăra femeie, care nu mai putea suporta numele lui Grant.

Acesta, jucându-şi rolul de gazdă, îşi trecu braţul în jurul umerilor Feliciei. Ea se eliberă încet.

-Trebuie să vă fie frig după un drum atât de lung. Veniţi şi vă aşezaţi lângă şemineu, vom pregăti nişte vin cald.

Când se duse la bucătărie pentru a lua tava pe care o ţinea pregătită de mult timp, Grant îi făcu cu ochiul. Părea mulţumit că mica lor stratagemă mergea atât de bine. Imediat ce se întoarse, el îi luă ingredientele din mână şi începu să amestece vinul, scorţişoara, zahărul şi lămâia.

- In Europa, în munţi, amestecul se încălzeşte scufundând în el un fier înroşit în foc, le explică Grant. Aici, îl încălzim la flacără.

Grant era perfect şi Felicia simţi că i se strânge inima. Aceşti oameni erau adorabilişi nu-i făcea plăcere să-i înşele. După ce-i servi, Grant începu să le descrie ce se gândea să facă din cabană şi din munte. Le descrise pârtiile ce puteau fi amenajate, locurile bune pentru instalarea dispozitivelor cu cablu pentru urcarea schiorilor. Studiase totul în cele mai mici amănunte şi vorbea despre aceste planuri cu un entuziasm molipsitor. Familia Talbot părea să-i aprecieze elocinţa.

- Nu sunt visuri, domnule Talbot, interveni Felicia. Putem realiza toate acestea.

Fără să-şi dea seama, îşi trecu braţul pe sub cel al lui Grant şi vocea luase un ton de mândrie, care păru să placă vizitatorilor.

- Imi plac oamenii care se angajează cu energie într-o acţiune! îi răspunse Talbot. Grant, a mai rămas puţin din acel vin delicios? Ai o soţie minunată.

Grant făcu o pauză, cu urciorul mic în mână.

- Câtă dreptate aveţi, domnule Talbot. Şi dacă aţi şti cât este de sinceră!

Ipocritul! Felicia profită de un moment de neatenţie al familiei Talbot, pentru a-l ciupi cu cruzime de braţ.

- Ce-aţi spune de o mâncare pregătită cu brânză topită în vin? întrebă ea privind în jur cu un aer angelic.

Grant o privi mânios. Familia Talbot se ridicase, încântată. Inainte ca pretinsul soţ să aibă timp să se răzbune, tânăra femeie se grăbi în bucătărie.

Când se întoarse cu cratiţa aburindă şi când o puse pe reşou, încăperea începu să se înmiresmeze şi ea descoperi că murea de foame. Dacă n-ar fi fost de jucat această comedie stupidă, seara ar fi putut fi o reuşită. Era sigură că familia Talbot ar fi înţeles foarte bine divorţul lor, păreau atât de buni.

- Atenţie, anunţă Grant râzând, dacă cineva scapă pâinea în cratiţă, trebuie să-şi sărute partenerul.

Domnul Talbot ridică furculiţa goală cu un aer dezolat şi se duse zâmbind să-şi sărute soţia. Acesta fu semnalul unei frumoase bătălii. Grant se străduia să facă să-i cadă pâinea din furculiţă Feliciei şi de fiecare dată, bineînţeles, îi cerea stăruitor datoria. La început, tânăra femeie se apărase puţin, oferindu-i doar obrazul, dar după un timp, ajutată şi de vin, cedă cu o plăcere neascunsă. Totuşi, prelungindu-se, această situaţie

începu s-o enerveze. Grant nu juca cinstit, ştia efectul pe care-l producea asupra ei şi profita în mod laş. Asta, plus oboseala din timpul zilei, o făcură pe Felicia să înceapă să tremure. Atât de puternic, încât îşi sparse paharul. Surprins, Grant o luă o clipă de mână, până când se calmă. Gestul său nu făcu decât s-o indispună.

Eleanor Talbot alese acel moment pentru a anunţa că se duce la culcare. Drumul fusese lung, era târziu şi doreau să se odihnească.

- Ii voi însoţi pe invitaţii noştri, draga mea. Urcă, sunt lângă tine imediat.

- Micul dejun va fi pregătit după gustul dumneavoastră, îi anunţă Felicia pe cei din familia Talbot. Va fi suficient să mergeţi la bucătărie şi să faceţi cunoştinţă cu Nadine, prietena mea şi bucătăreasa.

- Bună seara, Felicia. Mulţumim că ne-ai primit atât de bine. Ne simţim deja ca acasă.

Fără să mai aştepte, Felicia se îndreptă spre scară. Ii era de-ajuns această comedie, i se părea ridicolă şi regreta amarnic faptul că se pretase la aşa ceva. Spre marea sa surpriză, Grant o urmase.

- Nu-mi voi lăsa soţia iubită să plece fără să-i dau un ultim sărut.

Ce îndrăzneală!

Până unde se gândea să împingă această farsă? De voie, de nevoie, trebui să cedeze. Familia Talbot îi contempla, cu o privire emoţionată. Pentru ei, Felicia şi Grant le aminteau, probabil, tinereţea lor.

Profitând de întunericul care domnea lângă scară

Felicia făcu tot ce putu mai bine pentru a-l ţine pe Grant la distanţă, nu fără greutate. Când îi dădu drumul, îi murmură:

- Aşteaptă-mă, sosesc.

Felicia se simţi roşind şi fugi, cu capul în jos. Era nebună de furie. Grant nu se gândea totuşi că va juca rolul soţiei iubitoare în mod real! Nu dorinţa îi lipsea, însă păstra o amintire prea neplăcută a modului în care fusese tratată după acea faimoasă noapte. Nu se punea problema să se mai repete.

După câteva minute, se ciocăni la uşă. Era Grant, desigur, care nu aşteptă răspuns pentru a intra. Părea foarte bine dispus.

- Cred că va merge, îi spuse frecându-şi mâinile.

- Sunt sigură că le place cabana.

- Şi eu, sunt sigur că planurile mele îi interesează.

- Pe cine n-ar interesa? Aveam nişte idei la început, dar mult mai puţin strălucite ca ale tale. In această seară m-ai făcut să înţeleg că din acest loc se poate face ceva deosebit.

- Ştiam că vei reuşi să-i convingi că eşti o soţie fericită. La urma urmei, ai reuşit să mă faci şi pe mine să cred asta.

Felicia se ridică, furioasă.

- Trebuia să menţionezi iar asta!

- Iartă-mă. Este adevărat, va trebui să continuăm să jucăm cuplul ideal, să uităm ce s-a întâmplat între noi, să pretindem că acel bărbat n-a existat niciodată.

Felicia era lividă. Cât timp o va mai face să ia asupra

sa greşeli pe care nu le făcuse?

- Dacă-mi amintesc bine, tu eşti cel care a hotărât că nu vom vorbi despre nimic în timpul sejurului familiei Talbot.

- Am încercat, dar nu reuşesc să scap de imaginea acestui necunoscut. El ne-a distrus căsătoria şi va fi mereu prezent între noi.

De ce oare inventase acel personaj? se lamentă Felicia. Cât de simplu ar fi fost totul fără scandal, mai ales cu Ilse în casă? Pentru a fi liniştită, nu putea totuşi să-l acuze de trădare şi să-l anunţe că era tatăl lui Sally şi că plecase pentru a putea fi mamă. Asta n-ar face decât să complice situaţia.

In ciuda hotărârilor bune, nu se putea stăpâni să nu se apere.

- Uită-l. N-a existat niciodată. Nu m-am recăsătorit niciodată şi în consecinţă, n-a existat un al doilea soţ.

O clipă, Grant rămase fără glas, timpul de-a înţelege ce-i spusese. Apoi explodă:

- Vrei să spui că nici măcar nu te-a luat de soţie? Era, aşadar, o altă minciună? A trebuit să te descurci singură, chiar în momentul naşterii şi n-a crezut de cuviinţă să recunoască fata. Dacă totul este adevărat, cum îndrăzneşti să-l aperi încă?

- Nu apăr pe nimeni. De altfel, nu mi-ai dat niciodată ocazia asta. Dacă mi-ai fi dat până la urmă o şansă să mă explic, ţi-ai fi dat seama repede că-ţi imaginezi lucruri care nu s-au întâmplat. Dacă...

Grant ridică mâna atât de repede, încât Felicia crezu

c-o va lovi. Tăcu brusc, în culmea neliniştii. El făcu un pas înainte şi o cercetă cu un aer ciudat. Grant nu mai părea stăpân pe el însuşi, şi era pentru prima dacă când Felicia îl vedea astfel.

- Dacă vrei într-adevăr ca acest bărbat să nu mai existe, îi spuse el cu o voce răguşită, dacă doreşti să te cred când afirmi că l-ai uitat, este simplu. Să petrecem noaptea împreună şi să vedem dacă nimic nu ne desparte.

Inaintase şi încerca, cu stângăcie, s-o prindă în braţe.. Niciodată Felicia nu-l văzuse comportându-se astfel. El, de obicei atât de calm, atât de sigur de el, îşi pierduse orice control asupra lui însuşi. O clipă, crezu că era din cauza alcoolului. Dar nu, nu băuse aproape nimic. Işi dădu brusc seama cât de mult se schimbase Grant. Se putea să fi fost din cauza durerii? Modul de a se comporta o făcu să se îndoiască. Trebuia să fi fost mai degrabă orgoliul.

Deodată, o cuprinse un sentiment de revoltă. Şi ea? Ce se întâmplase oare cu mândria ei? Cine suferise, fără sprijin, fără bani, fără prieteni? Nu, Grant era prea egoist! Fără trădarea lui, ar fi putut fi fericiţi cu fiica lor.

Felicia îl respinse cu duritate. Prea mult, era prea mult!

- Nu mă atinge! Să nu mă mai atingi niciodată! Dacă faci un singur gest, dacă mai intri o singură dată în camera mea, te vei căi. Nu vreau să te mai porţi cu mine în acest mod. Şi nu cred că prezenţa familiei Talbot mă va reţine!

Grant se oprise, stupefiat de această izbucnire. Părea că-şi revenise brusc în fire, că-şi dăduse seama de ceea ce tocmai spusese şi de ceea ce avusese intenţia să facă. Se încruntă, deschise gura pentru a vorbi, nu putu şi ieşi trântind uşa.

Mult timp după plecarea sa, Felicia încercă să adoarmă, fără să poată. Reuşi doar în zori şi petrecu o noapte agitată. Îl iubea încă, mai mult ca niciodată, dar vedea bine că această dragoste era imposibilă. Grant refuza s-o asculte, s-o creadă.

***

A doua zi dimineaţă, Felicia, tristă, coborî în salon să bea o cafea cu familia Talbot. Ilse nu întârzie să vină să li se alăture, dar măcar o dată, fu ciudat de calmă. Puse mâna pe o ceaşcă de cafea şi se duse să se aşeze într-un colţ, fără să spună un cuvânt. Nu păru să revină la viaţă decât când îşi făcu apariţia Grant.

- Bună ziua, sper că nu-mi reproşaţi că am dormit puţin prea mult. Felicia v-a explicat probabil că aveam nevoie de multă odihnă.

Ilse aruncă o privire dezgustată în direcţia celei pe care se părea că o considera ca pe o rivală şi ridică din umeri. Aproape imediat, se ridică şi se duse la bucătărie, făcând să pocnească tocurile pe duşumea. Felicia speră ca familia Talbot nu remarcase această ieşire teatrală.

- Vă invit la o plimbare pe munte, îşi anunţă invitaţii. Cred că Felicia va prefera să rămână la cabană, are încă atâtea lucruri de făcut.

Familia Talbot, care doar pentru asta venise, păru

încântată de idee. In timp ce toţi trei se pregăteau, Felicia se duse lângă Nadine, la bucătărie.

- Lasă-mă să spăl vasele. De câteva zile munceşti prea mult. Du-te şi te odihneşte, o sfătui Felicia.

Nadine n-aşteptă să i se spună de două ori şi fugi în camera sa, încântată de această pauză în timpul unei zile grele. După un timp, sosi Ilse. Il ajutase pe Grant să scoată schiurile.

- Am venit să-mi termin cafeaua, îi spuse brusc Feliciei.

Aceasta îi adresă cel mai amabil zâmbet.

- Ai părăsit atât de repede masa, am crezut că eşti bolnavă.

- Imi era greaţă, răspunse Ilse, servindu-se. Dar asta nu era de la mâncare, ci de la a vă vedea jucând această comedie ridicolă. Domnul şi doamna Mitchell, ah!

- Ilse, ştii bine că trebuie să ţinem secret acel divorţ.

- După părerea mea, este o idee stupidă.

- Poate, dar nu văd în ce măsură te deranjează. Grant şi cu mine nu facem nimic care să stingherească pe cineva.

- Grant şi cu mine! reluă ea cu aer dezgustat. Ai un mod de-a spune asta. Soţii model! Din fericire, eu ştiu...

- Ce vrei să spui?

Felicia nu mai zâmbea. Atitudinea Ilsei o enervase în cel mai înalt grad. La urma urmei, din cauza ei se întâmplase totul, nu va face o scenă de gelozie! Şi totuşi, exact asta făcea. Ilse reluă:

- Aţi urcat aseară împreună şi v-aţi prefăcut că împărţiţi aceeaşi cameră, dar nu este decât o comedie.

- Frumoasă descoperire! V-am spus şi Nadinei şi dumitale. Pentru familia Talbot jucăm rolul unui cuplu, nimic mai mult.

Ilse nu părea să fi auzit, continua să vorbească având o privire furioasă.

- Grant mi-a promis că nu se va petrece nimic între voi. Dimineaţă l-am întrebat iar şi mi-a jurat că şi-a ţinut cuvântul.

- Bineînţeles. Dar ce te priveşte asta? Ilse, sunt conştientă că această comedie este odioasă pentru toţi, dar este vorba doar de câteva zile, o zi sau două, nu mai mult.

- Ei bine, mie mi-e de-ajuns! exclamă Ilse.

Puţin câte puţin, cele două tinere femei ridicaseră tonul. In ciuda tuturor eforturilor, Felicia nu se putea împiedica să n-o urască pe această femeie care-i distrusese căsnicia. Totuşi, până atunci, făcuse un efort teribil pentru a-şi ascunde ura. Dar dacă Ilse devenea grosolană, Felicia nu se va lăsa insultată fără să spună un cuvânt. In definitiv, era la ea acasă, şi nu ceruse niciodată ajutorul acestei intruse.

Ilse, la fel de furioasă ca Felicia, lovi în masă cu ceaşca şi începu să ţipe.

- Dacă familia Talbot rămâne mai mult timp decât s-a prevăzut, voi pleca în Europa cu Grant! Nu mai pot să suport stratagema asta blestemată.

Ieşi, asemenea unui uragan, trântind uşa, lăsând-o

pe Felicia oscilând între dorinţa de a o pune la locul ei şi aceea de a izbucni în râs.

Deoarece situaţia era absurdă. După ce-i sedusese soţul, Ilse îşi permitea să vină la ea, să facă scandal! Tânăra nemţoaică probabil înnebunise! Nu, la urma urmei, Ilse era doar nefericită. Fără îndoială, nu ştia cât de mult o detesta Grant pe Felicia. Brusc, aceasta izbucni în plâns.

Era prea nedrept. Ilse fusese cea care, în complicitate cu Grant, îi provocase nenorocirea şi iată că după atâţia ani, reapăruseră în viaţa sa pentru a o face să sufere.

Cu inima grea, tânăra femeie părăsi bucătăria şi se duse să se refugieze în camera sa.

Capitolul 9

Luni dimineaţă, Felicia se afla în salon singură cu Eleanor Talbot. Ea tricota în faţa şemineului şi bătrâna doamnă veni să se aşeze în faţa sa, pe un fotoliu.

- Ce v-ar plăcea să faceţi astăzi? o întrebă Felicia.

Ar fi vrut să afle data plecării lor, proasta dispoziţie a Ilsei începea s-o îngrijoreze.

- Vom face o plimbare cu maşina, singuri. Am dori să facem un înconjur al muntelui, pentru a ne da seama de situarea geografică a Deer Meadowului.

Această femeie modestă şi liniştită o surprindea totuşi pe Felicia. Părea că-şi urmează mereu soţul cu docilitate, dar tânăra femeie era sigură că toate hotărârile cuplului depindeau de ea.

Grant nu întârzie să sosească şi Eleanor îi puse o mulţime de întrebări referitoare la staţiunile învecinate. El se aşeză lângă Felicia, dar la o distanţă respectabilă. Zâmbitor, îi dădu doamnei Talbot toate explicaţiile pe care le dorea.

- Leslie s-a îndrăgostit de acest loc, mărturisi până la urmă doamna Talbot. Incepe să considere Deer Meadow mai mult ca o întreprindere familială, decât ca o afacere obişnuită.

Grant şi Felicia schimbară o privire complicе. Eforturile lor vor fi în cele din urmă încununate de succes!

- Tricotezi acest pulover pentru fetiţa voastră? întrebă doamna Talbot. Este adorabilă, am zărit-o aseră, înainte de a se duce la culcare. Noi n-am putut avea

niciodată copii şi vă invidiem că aveţi o fetiţă atât de frumoasă. De aceea soţul meu ţine atât de mult să vă ajute.

Leslie Talbot sosi curând şi începu să-i explice soţiei sale programul din acea zi. Era exact ceea ce-i spusese ea câteva clipe mai înainte Feliciei, dar doamna Talbot se prefăcu încântată şi surprinsă de ideile bune ale soţului său. Işi exercita autoritatea asupra lui, fără ca el să observe; într-adevăr avea un caracter puţin obişnuit. Felicia o îndrăgi şi mai mult.

Curând, ei se ridicară şi se pregătiră de plecare. Grant nu se mişcase, o observa pe Felicia. Mica frază referitoare la fetiţa lor îl frapase, fără îndoială. Imediat ce familia Talbot se îndepărtă, plecă şi el.

- Am de lucru, spuse, voi fi în camera mea.

Felicia ar fi vrut să mai rămână puţin. Era dornică să-i cunoască părerea despre şansele lor de succes. Pentru ea, afacerea era aproape sigură, dar avea nevoie să i se întărească această certitudine.

Munci toată dimineaţa în pivniţă şi nu urcă decât la ora prânzului. Acesta fu un calvar. De-o parte Ilse, îmbufnată, de cealaltă Grant, care mânca fără să spună o vorbă. Mai târziu, Felicia se hotărî să-şi petreacă după-amiaza relaxându-se.

Nadine, plictisită de comportarea Ilsei şi-a lui Grant, plecase să se plimbe, aşa că Felicia se refugie în salon şi asculta muzică, aşteptând întoarcerea lui Sally. De altfel, aceasta nu întârzie să apară. Alergase de la locul de oprire al autobuzului, până acasă şi era toată roşie

de agitaţie.

- Mamă, să mergem să ne plimbăm! Vreau să schiez cu tine.

Felicia se aplecă asupra fiicei sale şi o sărută cu dragoste. In asemenea momente, îşi dădea seama de fericirea sa. Fără să ştie, Grant îi făcuse cel mai frumos cadou din lume: pe Sally.

Când Grant sosi în salon, Sally se grăbi spre el. Fusese prea mult timp ţinută la distanţă, din cauza familiei Talbot şi dorea enorm să-i vorbească.

- Grant, vrei să schiezi cu mine? Mama şi cu mine vrem să ne antrenezi, nu-i aşa mamă? De la sosirea ta, nu mi-ai dat nici o lecţie.

Ilse îi urmase pe Grant în încăpere. Ii observă o clipă pe Sally şi pe Grant cu un aer dezgustat.

- Ce scenă fermecătoare, murmură ea, printre dinţi.

Văzând că Grant nu-i dădea atenţie, îl apostrofă cu un ton
profesional.

- Trebuie să-mi arăţi proiectele de buget, Grant. Dacă familia Talbot cere amănunte, trebuie să fiu pregătită să răspund.

Felicia tresări. Ea era cea care împrumuta, ea era cea cu care voia să se asocieze Talbot. Ce căuta Ilse în această poveste? Hotărî că era timpul să se afirme.

- Mă voi uita la toate acestea după-amiază, declară cu fermitate.

Grant păru surprins, privirea i se plimba de la una la cealaltă. Părea că observă pentru prima dată că Ilse

încerca să se impună. Totuşi, era evident că ultimele hotărâri îi reveneau Feliciei. In timp ce se gândea, o luă pe Sally în braţe. Acest gest îi aminti Feliciei noaptea în care îi venise în ajutor. Cât de puternic părea alături de fiica sa.

- Iată ce vom face, declară el până la urmă. Sally n-a schiat de prea mult timp. Cred că va trebui să mă ocup serios de ea. In acest timp, voi veţi putea studia cifrele pe care le-am pregătit. Şi eu doresc să mă relaxez. Haide, Sally, la drum.

Pentru Felicia era evident că Grant, văzând furtuna care se apropia, nu dorea să servească de arbitru între Ilse şi ea. Cu siguranţă, de aceea se hotărâse să lipsească împreună cu copila.

Inainte de a pleca, le aduse un teanc de hârtii. Sally era deja afară, cu schiurile în mână. Felicia îi privi echipându-se de la una dintre ferestre.

-Ai face într-adevăr orice pentru a-l vedea întorcându-se la tine, nu-i aşa Felicia?

- Cum?

- N-ai mândrie! Mai întâi îl părăseşti şi fugi cu un necunoscut şi acum încerci să-l recucereşti.

- Se pare că uiţi, Ilse, că suntem divorţaţi. Totul s-a terminat între noi.

- Dar ai neapărată nevoie de el! insistă Ilse. Iţi trebuie cineva care să ţină cabana. Singură, nu vei reuşi.

- Asta spui tu! Să nu uiţi niciodată că sunt singura proprietară la Deer Meadow şi perfect capabilă să asigur bunul mers. Grant n-are nici o intenţie să se

ocupe de asta. Mi-a servit numai ca sfătuitor, cum a făcut-o de altfel în nenumărate rânduri.

- Ştiu asta, îi cunosc planurile, dar tu eşti cea de care mă tem. Il vrei din nou al tău şi te văd uneltind lucruri ciudate pentru a reuşi asta.

- Ti-am spus deja că toate acestea nu te privesc! exclamă Felicia, enervată.

Ilse veni lângă ea la fereastră. Işi aţinti mult timp privirea asupra celor doi schiori care se îndepărtau.

- Lucruri ciudate, repetă ea în şoaptă.

Apoi, întorcându-se brusc spre Felicia, continuă:

- Sunt convinsă că vei încerca să-l faci să creadă că Sally este copilul său!

Felicia fu atât de surprinsă, încât rămase cu gura căscată. Deveni atât de palidă, încât Ilse îşi dădu brusc seama, că tocmai făcuse o descoperire uluitoare.

- Am ghicit bine, nu-i aşa? Sally este chiar fiica sa?

Felicia trebui să se ţină de masă pentru a nu cădea. Cel mai
drag secret al ei, fusese descoperit!

- Nu vreau ca el să ştie asta! Oricum, nu i-o vei dezvălui? „Dumnezeule, fă ca această femeie geloasă să fie
rezonabilă!“ Ea nu mai lupta... Ilse se calmă imediat.

- Nu-i voi spune nimic. Dimpotrivă, vreau să plece de aici cât mai repede posibil şi pentru totdeauna. Il vreau pe Grant departe de tine, evoluând în lumea pe care o iubeşte şi în care îi face plăcere. De ce ar trăi în acest loc pierdut, cu o familie care l-ar acapara? Nu, nu-ţi fie

teamă, nu i-o voi dezvălui niciodată.

Ilse privi din nou pe fereastră.

- Oare cum am putut fi atât de oarbă în acest caz? exclamă ea. Era aici, sub ochii mei şi n-am văzut nimic. Credeam că tu încerci să-i apropii unul de celălalt, dar ei erau atraşi. Vocea sângelui, tatăl şi fiica. Dacă descoperă asta vreodată...

Vocea îi trăda o mare spaimă şi Felicia nu se putu stăpâni să nu caute să afle mai multe.

- Ce-ar face? o întrebă, uşor încordată.

- Dacă descoperă să Sally este fiica sa? Este simplu, va primi un şoc puternic. Mă întreb de ce nu i-ai spus nimic. Aştepţi poate momentul potrivit?

Privirea îi devenise neîncrezătoare.

- Mi-am impus mereu tăcere şi nu consider să mă schimb acum, afirmă Felicia.

Ştia că devenise imposibil să-i mărturisească lui această legătură de rudenie. O clipă, se gândise la această posibilitate, dar tânăra femeie abandonase repede ideea, în ziua în care o acuzase că-l înşelase. El credea că fetiţa era a altuia şi nimic nu-l va putea face să-şi schimbe părerea.

Feliciei îi fusese foarte frică. O clipă, crezuse că Ilse îi va dezvălui secretul. Acum, era conştientă că amândouă aveau acelaşi scop: să-i ascundă lui Grant adevărul. Era cel mai bun mijloc de a-l feri de remuşcări, de a-i permite să trăiască viaţa care îi convenea de minune.

Ilse şi Felicia se înfruntau. Pe chipuri li se citea o

teribilă animozitate. Uşa se deschise şi familia Talbot îşi făcu intrarea. Probabil simţiră imediat că ceva nu era în ordine, deoarece se grăbiră să se ducă în camnerele lor. Profitând de acest incident, Felicia se hotărî să nu mai rămână acolo; această conversaţie o tulburase. Se apropie de cuier şi-şi luă hanoracul.

- Voi face o plimbare, Ilse. Spune-i Nadinei să-i facă baie lui Sally. Te vei putea ocupa de cină.

Deodată, Felicia nu se mai preocupa să ştie dacă invitaţii săi vor fi bine trataţi. Părăsi cabana şi se îndreptă spre şosea. Işi căuta liniştea, voia să fie singură, să admire frumuseţea peisajului. Din nefericire, nu încetă să se gândească la Grant.

Ilse părea să creadă că Grant va rămâne dacă afla că Sally era fiica sa, îşi era teamă ca el să nu se hotărască să se ocupe, în sfârşit, de soţie şi copil. Felicia nu reuşea să creadă asta. Nu-l vedea făcând nu asemenea lucru. N-ar suporta niciodată să-l vadă pe Grant rămânând din obligaţie. Dacă evoluase, se maturizase, ar fi fost diferit, dar era un altul? Nu avea oare despre el o părere care data de acum cinci ani? O idee complet deformată de amintiri şi durere? Ce să creadă?

Nu, era imposibil. El nu vorbise niciodată de familie. Tot ceea ce dorea, era să continue să-şi ducă viaţa uşoară pe care o trăia de atât de mult timp.

Când apuse soarele, seara începu să devină rece. Curând, frigul deveni insuportabil, pierdută în gândurile sale, Felicia nu observă nimic. Faţa şi mâinile îi erau amorţite, dar continua să meargă.

Se schimbase enorm de la naşterea lui Sally, se gândi ea. Datorită ei, Sally o făcuse mai blândă, o făcuse să aprecieze micile momente care făceau marile bucurii ale vieţii. Invăţase să tricoteze, să asculte muzică, să decoreze un apartament. Felicia se maturizase, evoluaseră de asemenea şi scopurile sale. Nu mai avea nevoie de ceea ce pretindea atunci de la viaţă. Dar Grant? Oare anii făcuseră din el un altul?

La aceste întrebări, Felicia nu putea răspunde. Se întoarse din drum şi reveni la cabană. Incepu să meargă repede, îi era frig. Cu toate acestea, era fericită că făcuse plimbarea. Ideile îi erau mai limpezi acum.

Când ajunse la cabană, Nadine o culca pe Sally şi Eleanor Talbot gătea. Felicia se grăbi s-o ajute, puţin ruşinată s-o vadă pe bătrâna doamnă muncind sub acoperişul său. Când traversă salonul, o observă pe Ilse într-o conversaţie însufleţită cu Grant.

Mâine, va avea şi ea o conversaţie însufleţită cu Grant. Il va întreba ce spera de la viaţă, care îi sunt dorinţele şi visurile. Oare de ce n-o făcuse mai devreme?

- Dumnezeule, Felicia, eşti îngheţată. Ai buzele vinete.

Eleanor părea într-adevăr îngrijorată. Se apropie de tânăra
femeie şi-i luă mâinile.

- Mă simt bine, mulţumesc. Mă voi încălzi într-o clipă. Vin să vă ajut.

In timpul cinei, Ilse fu cea care vorbi în cea mai mare parte a timpului. Nu înceta să povestească

experienţele sale de administrator, să descrie cabanele pe care le condusese în Pădurea Neagră. Il întreba neîncetat pe Grant, fără îndoială pentru a arăta mai bine cât de intimi erau.

- Ce preferi Grant, Davos sau Zermatt? Şi Saint Moritz? După mine, găsesc că Engelberg devine din ce în ce mai bună. Ce crezi?

Toată lumea se uita fix în farfurie, chiar şi Grant evita să răspundă. Tânăra nemţoaică devenea dezagreabilă şi nu părea să-şi dea seama. La sfârşit, Leslie Talbot fu cel care întrerupse acest val nesfârşit de banalităţi.

- Dragul meu Grant, aveai dreptate. Locul acesta este perfect pentru schi fond şi sunt sigur că acest sport va deveni din ce în ce mai popular. Inainte de a pleca, mi-ar plăcea să vizităm locul pe care vrei să-l transformi în rezervaţie naturală.

- Când v-aţi gândit să plecaţi? întrebă brusc Ilse, sfidând orice politeţe.

- Vom rămâne până în week-end, răspunse doamna Talbot, puţin mirată de această intervenţie.

Ilse îi aruncă o privire furibundă lui Grant. Acesta, îngrozitor de jenat, se întoarse spre bătrânul domn.

- Nu vă voi putea duce acolo. Am nişte afaceri presante în Europa. Trebuie să mă întorc acolo curând.

Felicia începuse să bănuiască subiectul ce trebuia să-l fi discutat la gura sobei. Ilse avusese ultimul cuvânt, vor părăsi Deer Meadow.

Se hotărî să-i dea o lecţie Ilsei, să-i facă puţină frică.

- Trebuie neapărat să pleci, dragul meu? întrebă ea cu cea mai dulce voce.

Ilse pălise, ceea ce o bucură. In ciuda aerelor sale hotărâte, nu era sigură de ea. Felicia zâmbi, marcase un punct. Chiar dacă bucuria sa trebuia să fie de scurtă durată, nu-i displăcea să-i strice cina acestei creaturi insuportabile.

Uimit de această subită amabilitate, lui Grant îi trebui un anumit timp să răspundă.

- Da, după cină, anunţă el în sfârşit. Voi conduce până la Los Angeles în această noapte şi voi lua un avion spre Europa, mâine dimineaţă.

Felicia păli. N-ar fi crezut niciodată că totul va merge atât de repede. Rezistă vitejeşte.

- Ei bine, vom încerca să ne descurcăm fără tine, declară ea, prefăcându-se indiferentă.

Grant îi aruncă o privire curioasă. Deschise gura, dar preferă să tacă.

Aşadar, pleca şi de-a binelea. Felicia îl privi ca şi cum nu l-ar mai vedea niciodată. De asta era sigură. De ce revenise în viaţa sa, o făcuse să sufere din nou, dacă era doar pentru a o părăsi?

Acum, toată lumea vorbea odată, cu excepţia Feliciei care-l sorbea din ochi pe Grant. Nu-l va mai vedea. Simţi că insistenţa sa îl stânjenea. Incercă să-şi întoarcă privirea, dar nu reuşi. Cu siguranţă, era ultima dată când îl vedea şi nu-i putuse spune nimic. La desert, el se ridică şi se duse să-şi pregătească valizele. Fără să poată face nimic, Felicia era gata să plângă.

- Haide, nu trebuie să fii într-o asemenea stare, Felicia. Se va întoarce curând.

Adorabila Eleanor! Nu, nu se va mai întoarce niciodată. „Îl pierd pentru totdeauna“, nu înceta ea să-şi repete, încercând să-şi ascundă lacrimile.

O oră mai târziu, Grant coborî cu două valize. Familia Talbot era aşezată lângă uşă, pentru a-i spune adio. Felicia îi urmă şovăind, îi era teamă că nu se va comporta bine, că va lăsa să i se vadă tristeţea.

Eleanor se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută cum ar fi făcut o mamă.

- Sper că ne vom vedea adeseori. Dumneata şi fermecătoarea dumitale soţie faceţi acum parte din familie. Cu altă ocazie, sper s-o cunoaştem mai bine pe fiica voastră. Este în întregime portretul dumitale, are ochii tatălui său.

Grant îi aruncă o privire rapidă Feliciei.

- Intr-adevăr, trebuie să aibă ochii tatălui său, răspunse el, pe un ton greu de subînţelesuri.

Felicia simţi dorinţa să urle.

- Tinere, interveni domnul Talbot, să ştii că vom face această afacere cu voi. Imediat după ce mă întorc, îi voi cere bancherului meu să vă contacteze.

In clipa în care Grant pe pregătea să-i mulţumească, se produse o mare agitaţie, pe culoarul de jos. Se târau nişte bagaje. Ilse apăru în uşă, trăgând după ea o valiză şi o geantă mare. Era înfăşurată într-o imensă capă gri, care o făcea să pară şi mai înaltă. Ii aruncă Feliciei o privire victorioasă.

- Pleci şi tu? murmură tânăra femeie, albă la faţă.

- Soţul tău mi-a propus cu amabilitate să mă conducă la aeroport. Trebuie să mă întorc acasă. Mă aşteaptă o mulţime de treburi.

Chipul Nadinei se lumină de un zâmbet larg. Această plecare o mulţumea.

- Drum bun, Ilse! şi... noroc! exclamă ea.

Işi însoţise urarea cu o mică săritură, care aduse o licărire răutăcioasă în ochii tinerei nemţoaice. Aceasta părea să-i reproşeze că nu împărtăşea tristeţea Feliciei. Pentru ca triumful să-i fie absolut, şi-ar fi dorit ca măcar să zâmbească.

Felicia, deşi fericită de această plecare, nu putea împărtăşi bucuria prietenei sale. Faptul că Grant pleca dovedea că nu se schimbase, că visele ei fuseseră greşite. Ca înainte, nu putea sta în loc. Aceste câteva zile în acelaşi loc, îi epuizaseră răbdarea. La urma urmei, era mai bine aşa, despărţirea va fi mai puţin penibilă.

Ilse îşi ridică fără efort valiza şi o duse afară. Grant se pregăti s-o urmeze, ca şi domnul Talbot. Eleanor îşi reţinu soţul şi-l dojeni:

- Haide, Leslie, lasă-le timp să-şi spună la revedere!

In acelaşi timp, o împinse pe Felicia afară.

Veranda era întunecată şi îngheţată. Auzind paşi, Grant se oprise. Felicia fu sigură că, în ciuda nopţii, ştia că era ea. Nu se auzea nici un zgomot. De-abia aşteptând, Ilse se agita în maşină. Această linişte i se părea Feliciei insuportabilă.

- Mulţumesc pentru că ai venit să mă ajuţi, reuşi ea să articuleze.

El nu răspunse, dar Felicia îi simţi privirea care o străpungea. Reluă:

- Ştiu că îţi place să te mişti. Apreciez cu atât mai mult faptul că ai rămas aici atât de mult timp.

- A fost uşor. Ai făcut din această cabană un loc foarte greu de părăsit. De aceea, familia Talbot este atât de entuziasmată. Ai transformat o ruină în cămin. Vei reuşi Felicia, să fii sigură de asta.

- De ce pleci, dacă este atât de greu?

- Pentru că trebuie. Modul în care mă priveai la masă, era gata să mă facă să-mi schimb părerea, chiar dacă eram conştient că era o comedie în folosul familiei Talbot. Mă tulburi profund, Felicia şi, dacă aş rămâne mai mult timp, n-aş fi rezonabil.

Işi lăsase valizele şi făcu un pas spre ea. Chipul nu-i era decât o pată albă în întuneric, dar Felicia se simţea cercetată, studiată. Deschise gura pentru a vorbi, incapabilă să păstreze această tăcere, şi strănută. I-ar fi spus până la urmă tot ce înţelesese pe drum.

Din cealaltă parte, inevitabila Ilse nu întârzie să se facă auzită.

- Grant, trebuie să plecăm!

- O clipă, tună în direcţia ei. O clipă, reluă mai amabil pentru Felicia.

O prinse de umeri şi o strânse lângă el. Clipă minunată, în care erau singuri pe lume! Felicia strănută a doua oară, apoi a treia oară.

- Ei bine! exclamă el. Pot să plec. Imi aminteam că întotdeauna strănutai de trei ori. Aşteptam urmarea.

Tânăra femeie se simţea prea rău pentru a râde, sau măcar pentru a plânge. Se îndepărtă încet de el, cu ochii plini de lacrimi. Ce bătaie de joc! Ea care sperase... Nu, nu mai trebuia să se lase purtată de visuri fără viitor, nu trebuia să-şi trădeze tristeţea. Asta va fi pentru mai târziu, când va fi singură.

Singură! De cinci ani îşi suporta singurătatea! Aşa, puţin mai mult, puţin mai puţin...

Grant îi luă mâna şi inima începu să-i bată cu putere în piept.

- Ai să răceşti. Ai face mai bine să intri.

In clipa când se întorcea pentru a-l asculta, el se aplecă şi o sărută uşor pe obraz. Oare îi simţise lacrimile?

- Grant! Trebuie să plecăm.

Era Ilse, care venea să-l ia. Văzându-l singur cu Felicia, nu se putu stăpâni să nu adauge cu răutate.

- Dacă vom sosi prea târziu, cu siguranţă nu ne vor reţine camera.

Perechea dispăru în noapte. Se auziră portiere trântite, zgomotul motorului, apoi linişte. Felicia era într-adevăr singură.

Se încordă. Avea familia Talbot, trebuia să se stăpânească să-şi ascundă tristeţea timp de o viaţă!

Capitolul 10

Felicia se întoarse în cabană şi-şi frecă mâinile, ca şi când nimic nu se întâmplase. Căldura din holul mare şi primitor o revigoră.

- Au plecat, anunţă ea pe un ton ce se voia indiferent. Şi acum, între noi două, Nadine!

Prietena sa, care juca împreună cu familia Talbot cărţi, înălţă capul, mirată.

- Începând din această clipă, anunţă Felicia, iau bucătăria în mâinile mele. De la sosirea noastră, n-ai avut o zi de vacanţă şi este timpul să te gândeşti la asta. Mâine, vei lua maşina mea şi vei pleca să te plimbi. Du-te la Bishop să vezi bucătăria visurilor tale, fă cumpărături, ieşi, distrează-te şi să nu te întorci decât peste câteva zile.

Felicia era cea care avea nevoie de aer, care îşi dorea la nebunie să evadeze, să scape din această ambianţă în care totul îi amintea de Grant.

- Ce idee bună! exclamă Nadine. Dacă nu era atât de întuneric, aş fi plecat acum.

Intorcându-se spre Eleanor, îi explică.

- Am primit un catalog de la un magazin din Bishop, cu nişte mobile de bucătărie fantastice.

Felicia spera că obligându-se să facă treaba Nadinei, va fi prea ocupată pentru a gândi. Totuşi, după plecarea prietenei sale, descoperi rapid că risca să nu poată face totul. Sally răcise şi nu se dusese la şcoală, ceea ce-i dădu planurile peste cap.

De dimineaţă până seara se agita în casă, se ocupa de copilă, care rămăsese în camera sa, gătea, încerca să facă sejurul familiei Talbot plăcut. In ciuda delicateţei lor, nu putea să le ofere nişte servicii mediocre. In plus, Felicia dorea să se simtă ca acasă, să nu resimtă plecarea Nadinei ca pe o invitaţie de-a face la fel. Aşa că înmulţi onorurile şi atenţiile care îi puteau face să se simtă confortabil.

Seara, trebuia să întreţină conversaţia, să-i ajute să-şi petreacă timpul, să-i asculte povestind ce au făcut în timpul zilei, despre locurile pe care le vizitaseră, să de a da atenţie sugestiilor pe care le făceau uneori la întoarcerea din excursiile lor. Deseori, la sfârşitul serii, Felicia se ducea la culcare fără să aranjeze bucătăria. Pica de somn.

Sâmbătă, Sally se simţi mai bine şi trebui să-şi dubleze atenţiile faţă de ea, distrând-o, împiedicând-o să se plictisească. Atunci când Felicia urca pentru a zecea oară la etaj cu un album de colorat în mână, doamna Talbot o opri în trecere. Părea îngrijorată.

- Dacă nu te odihneşti puţin, Felicia, te vei îmbolnăvi şi dumneata. Faţa îţi este obosită, ochii încercănaţi. Nu credeam că vei ajunge astfel.

- Totul este în ordine, Eleanor, te asigur. Imi fac doar griji pentru fiica mea.

- Şi eu îmi fac pentru dumneata! Lasă-mă să mă ocup eu de Sally în locul dumitale.

- Nu! Oricum trebuie să urc să caut ceva.

Felicia nu dorea câtuşi de puţin ca, fără răutate, bătrâna doamnă s-o întrebe pe Sally despre tatăl său.

- In acest caz, am o idee, se încăpăţână Eleanor. Voi pregăti eu cina de adio.

- Adio?

- Da, plecăm mâine dimineaţă devreme. Adorăm acest loc, dar ne aşteaptă treburile.

Pentru că o văzuse în activitate, Felicia ştia că bătrâna sa prietenă nu se pricepea practic să gătească, dar acceptă totuşi propunerea sa cu recunoştinţă. Era într-adevăr epuizată şi orice ajutor era preţios.

- Indată, voi face nişte cumpărături. Trebuie să sărbătorim cum se cuvine plecarea dumneavoastră.

Alcătuise deja un meniu simplu şi uşor de realizat, care nu va cere prea mari eforturi din partea Eleanorei.

La ora hotărâtă, cina era gata. Felicia deschise o sticlă pe Pinot Noir, cadou de la Grant, şi Leslie Talbot fu cel care ţinu primul toast.

- Pentru gazda noastră, pentru ochii ei frumoşi şi pentru zâmbetul său.

Eleanor gustă din vin, apoi o observă o clipă pe Felicia înainte de a vorbi.

- Ochii săi fumoşi sunt prea strălucitori şi zâmbetul nu este decât în aparenţă. Felicia mocneşte o gripă.

- Şi eu care încercam să fiu romantic, se plânse soţul său râzând.

- N-am impresia că Felicia se simte foarte romantică în acest moment, mai ales cu soţul atât de departe de

ea.

Când Felicia deschise gura pentru a protesta, Eleanor Talbot o opri cu un gest.

- Nu te-ai plâns niciodată Felicia, dar ştiu că ai nevoie de el, asta este evident. De când a plecat, pari pierdută.

Felicia se simţi stânjenită. Ii era ruşine de comedia pe care i-o juca acestei femei atât de drăguţe. Şi dacă le-ar mărturisi totul? Erau atât de buni, cu siguranţă nu se vor supăra. Işi drese vocea şi-i dădu drumul:

- Ei bine, am ceva important să vă dezvălui. Un lucru pe care trebuie să-l ştiţi înainte de a pleca. Sper doar să nu-mi reproşaţi prea mult. Nu ştiu foarte bine cum să încep. Eu...

Eleanor o întrerupse imedat.

- Felicia, nu este necesar. Noi îţi acordăm în întregime încredere. Poate mai târziu, când vom fi mai legaţi, ne vei povesti totul. Văd bine că ai probleme, chiar dacă încerci să le ascunzi, muncind fără încetare. Dar dacă ni le spui acum, poate vei regreta. Sunt necazuri pe care finanţarea noastră nu le poate rezolva. Soluţia este în dumneata. Bineînţeles, asocierea noastră se menţine încă. Iţi repet, avem încredere absolută în dumneata.

Felicia se simţi ciudat de emoţionată. Ii iubea mult pe cei din familia Talbot; în câteva zile, îi deveniseră aproape ca nişte părinţi.

- Chiar dacă n-aţi investi în acest proiect, veţi

rămâne prietenii noştri pe vecie! exclamă ea. Promiteţi-mi că veţi mai veni să ne vedeţi.

- Vom mai veni, îi spuse Leslie. Şi, cum am anticipat, te vom finanţa. Banii vor fi aici în curând.

- Draga mea Felicia! Nu te nelinişti. Deer Meadow este deja al doilea cămin al nostru. Vom veni deseori în vizită, adăugă Eleanor

Felicia era atât de mişcată de atâta amabilitate, încât trebui să părăsească masa pentru a se duce să-şi şteargă lacrimile.

Nu va mai fi singură! Va avea familia Talbot pentru a o îndruma. Chiar dacă ştia că trăiau departe şi nu veneau foarte des, va şti că erau aproape de sufletul ei. Tânăra femeie încercă să-şi stăpânească emoţia, fără a reuşi. Prea mult timp şi-o reţinuse.

Felicia nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Dispăruse din viaţa sa când nu era decât un bebeluş. Mama sa divorţase curând şi nu se recăsătorise niciodată, trăind din pensia pe care i-o acordase fostul soţ. Era o femeie căreia îi plăceau mondenităţile şi pe care nu te puteai bizui cu totul. Fratele Feliciei plecase la colegiu, muncise, se căsătorise. Se iubeau mult, dar nu se vedeau niciodată.

Felicia nu cunoscuse căldura atmosferei familiale, trebuise să se bazeze întotdeauna pe ea însăşi. Doar atunci când Grant intrase în viaţa sa se simţise în sfârşit susţinută, protejată. De când plecase, era din nou singură, fără sprijin.

Leslie Talbot veni s-o caute şi o aduse în salon. Pentru a-şi ascunde emoţia, glumea.

- Ştiam că ne iubeşti mult, dar nu ne aşteptam la o asemenea demonstraţie. Nu te înţeleg, Felicia. Soţul dumitale ar putea pune de două ori mai mulţi bani în acest proiect.

- Da, dar venind de la dumneavoastră, demonstrează o mai mare încredere. Acum, ştiu că am avut dreptate să cred în asta, să perseverez.

***

Dimineaţa, când sună deşteptătorul, pentru Felicia fu ca şi când capul îi fusese strâns într-o menghină. Totul se învârtea în jurul ei. Reuşi să se ridice cu mare greutate şi să coboare. Trebuia neapărat să-şi ia rămas bun de la familia Talbot.

Pe masa din salon, găsi un bilet de la Eleanor, care îi spunea că porniseră la drum foarte devreme. Era încă aproape noapte, Sally dormea. Felicia urcă din nou să se culce şi încercă să adoarmă.

Mai târziu, când Sally o strigă, tânăra femeie nu se simţea mai bine. Trebuia totuşi să se ocupe de fetiţa sa. Se ridică din nou şi pregăti micul dejun. I se părea că nu-şi va termina niciodată obligaţiile din timpul zilei. Pentru a evita să se gândească la durere şi la capul care i se învârtea, se aruncă nebuneşte într-o curăţenie exagerată.

Când Nadine se întoarse de la Bishop, Felicia era în bucătărie pe punctul de a ridica o tavă. Era atât de

grea, sau ea era atât de slăbită, încât nu reuşea.

- Dumnezeule, Felicia, ce se întâmplă?

Felicia nu putu nici măcar să răspundă. Vocea nu-i era decât un murmur.

- Dar eşti bolnavă! Trebuie să te culci. Lasă tava aia, mă voi ocupa şi de Sally.

Fără să mai aştepte, Nadine luă lucrurile în mâini. Curând, Felicia era culcată, înghiţise o tabletă şi moţăia.

Toată noaptea fu scuturată de accese de tuse înspăimântătoare.

A doua zi, fu mai rău. Ii devenise imposibil să se mişte. O durea fiecare membru. Ochii o făceau să sufere cumplit şi de-abia putea merge. In această stare o găsi Nadine.

- Nu este o răceală, Felicia. Este o gripă şi va trebui să te îngrijeşti zdravăn.

- Dar, Sally...

- Sally este la şcoală, nu te nelinişti.

- Şi oamenii aceia care trebuie să vină să pună mocheta? Trebuie...

- Trebuie să dormi.

Deşi medicamentele îi făcuseră bine, nu era deloc odihnită, dar n-avea nici o intenţie să asculte. Trebui totuşi, era prea slabă pentru a rezista presiunilor prieteneşti ale Nadinei.

Trecu o zi, apoi alta. In ciuda vizitelor doctorului şi a îngrijirilor Nadinei, sănătatea nu i se îmbunătăţea. Incepu să aibă coşmaruri, unele mai oribile decât altele.

Intr-o noapte, în timp ce visa că se pierduse într-un pustiu şi murea de sete, începu să strige numele lui Grant, convinsă că va veni s-o salveze. Vocea Nadinei o scoase din agitaţie.

- Soseşte, Felicia. I-am telefonat.

- Cine?

- Grant. I-am găsit numărul de telefon în agenda ta, cel de la biroul din New York. M-au sunat să-mi spună că au reuşit să ia legătura cu el. Va veni.

- Dar Nadine, nu trebuia!

- N-ai încetat să-l chemi în visurile tale. Sunt sigură că nu te poţi vindeca decât prin el.

Felicia nu ştia ce să creadă. Nu mai avea putere să discute. Căzu curând într-un somn agitat.

Mult mai târziu, când se trezi, fără să fie măcar sigură că era aceeaşi zi, cineva tocmai deschidea uşa. Deşi camera era cufundată în întuneric, îl recunoscu imediat pe Grant. Gâfâia, ca şi când ar fi alergat pe scări. Era încă îmbrăcat cu mantoul.

- Grant?

- Sst! Nu vorbi!

- Nu trebuia să vii. Mâine mă voi simţi mai bine şi mă voi putea ocupa de toate. Se exprima cu greu. Cuvintele ieşeau încet.

- Sunt fericit că mă chemai. Este plăcut să te simţi dorit.

Felicia îi luă mâna.

- Sunt mulţumită că te văd, murmură ea.

Se auzi un zgomot de paşi. Mai erau nişte persoane acolo, pe care nu le distingea.

- Nadine, întrebă Grant, ce temperatură are?

- In dimineaţa aceasta avea încă patruzeci de grade.

- Are febră pentru că încăperea asta nu este suficient aerisită!

Vocea Ilsei! Brusc, Felicia se simţi îngrozitor de rău. Aşadar, Grant o adusese cu el.

- Ieşi, Ilse! ordonă Grant. Am acceptat să vii ca să mă ajuţi, nu să devii dezagreabilă.

Când fură din nou singuri, Grant împinse un scaun la capătul patului şi se aşeză.

- Imi pare rău, Grant. Aveai atât de mult de lucru în Europa.

- Nu mai am, totul s-a terminat.

- Cum, s-a terminat?

- Am semnat toate actele necesare. Agentul meu va face restul.

- Ce înseamnă asta?

- Că am vândut totul. Nu mai vreau să alerg prin lume. Am hotărât să mă instalez undeva şi să nu mă mai mişc de acolo. Vom face din această regiune, cea mai frumoasă staţiune de schi din lume.

- Aici? Vei rămâne aici?

- Tu m-ai făcut să înţeleg cât este de plăcut să am un cămin. Mulţumită ţie, am descoperit în sfârşit locul visurilor mele.

Oare ce voia să spună? O iubea încă? Felicia era prea obosită pentru a gândi.

- De ce aici?

Chipul lui Grant, până atunci calm şi blând, se aprinse.

- Ştiu că ai prefera să fii cu altul, dar el nu este aici şi nu va veni niciodată. De asta am venit, ca să te ajut.

- Despre cine vorbeşti?

- Despre tatăl lui Sally. Ştiu că încă te gândeşti la el. Nu suporţi ca cineva să-l vorbească de rău, îl aperi în ciuda a ceea ce ţi-a făcut.

Era gelos! Nu încetase să fie timp de cinci ani. Trebuia să-i spună totul, mai ales să-i mărturisească faptul că nu iubise niciodată pe un altul, ci doar pe el!

Deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Felicia începu să tuşească.

- Acum, odihneşte-te. Incearcă să dormi. Eşti încă prea obosită pentru a te preocupa de viitor. Vom mai vorbi despre asta în altă zi.

- Nu pleca!

- Rămân lângă tine.

Treptat, respiraţia i se făcu mai puţin aspră, apoi adormi. De data aceasta, fără coşmaruri, nu mai trebuia să viseze, visul se materializase.

Il judecase greşit. Voia un cămin, o viaţă stabilă, un copil. Voia să creeze o afacere de familie şi să asigure vitorul pentru ai săi. Puteau lua totul de la început şi să fie în sfârşit fericiţi.

Dar Sally? Ce va spune el când va afla că era fiica sa şi că-l privase de ea atât de mult timp? Nu se va supăra, nu-i va reproşa toţi aceşti ani pierduţi? Felicia se înfioră în somn. Mânia lui Grant va fi teribilă.

Şi va avea dreptate! Până la urmă, nimic nu era din vina sa. Felicia îl condamnase fără dovezi, se îndoise de el. Nu se gândise nici o clipă să-i ofere o alegere. Şi aceste minciuni! El detesta s-o vadă minţind. Când va afla adevărul, o va urî şi o va părăsi.

Felicia se agăţase de cearşafuri, şifonându-le cu mâinile înfierbântate. De ce oare nu-i acordase încredere? Nu era ca mama ei, ar fi trebuit să aibă încredere în el. Şi nici măcar nu-i lăsase timp să-i dovedească faptul că se schimbase!

- Felicia!

Era el! Era încă acolo, neliniştit.

- Pune termometrul ăsta în gură.

Cât părea de obosit. La fel ca în ziua în care ea se rătăcise în zăpadă.

- Grant, trebuie să mă înţelegi. Nu credeam că mă iubeai suficient, pentru a-ţi schimba modul de a trăi.

Cuvintele se îngrămădeau şi Feliciei i se părea că nu va avea niciodată timp să-i explice.

- Stai liniştită, ţine gura închisă.

- Dacă am făcut asta, a fost pentru a te proteja, pentru a nu-mi reproşa tot restul zilelor.

Grant n-o mai asculta. Pusese ordine în pături şi o menţinea pe perne. Cum putea consimţi ca aceste fraze fără şir să poată însemna ceva pentru el? In delirul său,

Felicia nici măcar nu-şi dădea seama. Ar fi trebuit să fie calmă, să vorbească fără grabă. Era incapabilă de asta.

Şi totuşi, avea în minte o idee fixă: să-i spună totul şi să termine o dată pentru totdeauna.

Speriată, se smulse şi-şi scoase termometrul din gură.

- Oh, Grant, ai să mă urăşti!

Acum, Felicia încerca să se ridice şi lui Grant îi venea greu s-o reţină.

- Nu mă vei ierta niciodată! Ştiu că nu mă vei înţelege, dar nu mă părăsi!

Grant o ţinea în braţe şi începu să strige.

- Nadine! Nadine, vino repede!

Nadine nu trebuie să fi fost prea departe, deoarece sosi imediat.

- Găseşte-mi nişte pături sau o îmbrăcămite călduroasă. Şi ceva de încălţat. O iau pe Felicia cu mine.

- Ce?

- Trebuie internată în spital. Cu viscolul ăsta, nu vom găsi niciodată un doctor care să se deplaseze. Temperatura este crescută încă.

In timp ce Nadine o îmbrăca pe Felicia, Grant nu înceta s-o strângă lângă el. Ii vorbea în şoaptă, o încuraja să fie înţelegătoare şi să nu se împotrivească, s-ar fi spus că se adresa unei copile.

- Iată, eşti gata să înfrunţi frigul. Acum să fii cuminte, mă întorc imediat. Trebuie să mă duc să dau drumul la motor şi să încălzesc maşina.

De-abia ieşi, când intră Ilse, cu faţa roşie de mânie.

- Ce mai pregăteşti? Nu eşti mulţumită să-l faci să se întoarcă sub un pretext nepotrivit, trebuie să-l determini să iasă afară în mijlocul unui asemenea viscol! Cum poate ceda astfel? Trebuie să-şi fi dat totuşi seama că joci teatru. Eşti în stare de orice pentru a-l vedea întorcându-se la tine. Mă dezgusti!

Prin ceaţa care o înconjura, Felicia percepu ura pe care o conţinea acest discurs. Ar fi vrut să-i răspundă, să se apere, dar nu era capabilă.

Grant, întors în sfârşit, o îndepărtă cu asprime pe Ilse şi puse mâna pe Felicia. O înfăşură într-o pătură şi o ridică în braţe. Dar când să iasă pe uşă, Ilse îi tăie calea.

- De ce te ocupi de ea? Nu vezi că-şi bate joc de tine, că te-a privat de singurul lucru care v-ar fi putut lega? Nici măcar nu ştii că Sally este fiica ta!

In cameră se lăsă o tăcere mormântală. In ciuda febrei, Felicia îl simţea pe Grant tremurând uşor. Când, în sfârşit, vorbi, o făcu cu o voce ciudat de calmă, fără replică.

- Când mă voi întoarce de la spital, Ilse, vreau să fii plecată.

Felicia ridicase capul şi-i aruncă Ilsei o privire încărcată de
reproşuri.

- De ce ai făcut asta? reuşi să murmure. Mi-ai promis. Este prea crud.

- Stai liniştită, Felicia. Nu merită osteneala să te necăjeşti.

Indată ce fură în maşină, el demară. Nu spusese nimic şi
chipul îi era indiferent. Felicia ar fi vrut să fie moartă. Leşină lângă portieră.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, maşina aluneca încet pe zăpada îngheţată. Ningea şi mai tare. Grant acorda toată atenţia condusului şi privea fix drumul, pe care-l ghicea prin fulgii deşi de zăpadă, ce cădeau. In mod curios, Felicia se simţea mai bine.
Departe, în faţa lor, zăriră o lumină. Un girofar galben care mergea în aceeaşi direcţie. Grant înjură şi frână, ceea ce avu ca
efect să ducă maşina de-a curmezişul drumului. Era un enorm plug de zăpadă care înainta încet, aruncând într-o parte un şuvoi de zăpadă proaspătă.

- Ce ghinion! Nici un mijloc de a-l depăşi. Dacă nu părăseşte drumul, putem să stăm ore întregi aici.

Se întoarse spre ea şi o privi, verificând dacă îi era cald. Vocea i se domoli.

- Nu te nelinişti, căldura funcţionează bine, nu rişti nimic.

- Grant, lasă-mă să-ţi vorbesc. Ai să mă asculţi? Aş vrea să ştii cum s-au întâmplat lucrurile. Vrei să încerci să mă înţelegi?

- Pui tot atâtea întrebări ca fiica ta, spuse el râzând. Ca fiica noastră.

Devenise brusc serios. Privirea i se făcu întrebătoare.

- Fiica noastră? o întrebă el în şoaptă.

- Da, este într-adevăr copilul nostru.

O sărută pe cap şi-şi privi mâinile gânditor.

- Aşadar, n-a existat niciodată un alt bărbat?

- Nu, era un pretext.

- De ce l-ai inventat?

- Trebuia să găsesc un mijloc de a te părăsi înainte să descoperi că eram însărcinată. Nu voiam să mă urmăreşti şi să încerci să mă faci să-mi schimb părerea. Eram convinsă că nu voiai copii. Ştiam că-ţi plăcea viaţa pe care o duceam, că-ţi plăcea de asemenea compania altor femei.

- N-au existat niciodată alte femei, în afară de tine!

Felicia râse fără bucurie.

- In acea perioadă o cunoşteai deja pe Ilse. Am auzit-o la telefon, mărturisindu-ţi că te iubea.

- Este păcat că n-ai cunoscut-o mai curând. Acum, ai fi ştiut că este în stare să spună orice.

Faptul că râdea, o făcu pe Felicia să-l creadă. Dacă s-ar fi înfuriat, ar fi protestat, nu l-ar mai fi văzut niciodată, deoarece, atunci ar fi ştiut că minţea. Pentru că incidentul i se părea atât de banal, se simţi încurajată în dorinţa de a-l crede.

- Ai dreptate, admise ea. Eram tânără, este singura mea scuză. N-am ştiut să-ţi acord încredere. La urma urmei, poate te-ai fi obişnuit cu ideea de a fi tată.

- Trebuie să recunosc, nici măcar astăzi nu pot să spun cum aş fi reacţionat atunci.

Această sinceritate îi plăcu Feliciei, dar o sperie puţin.

- Vrei să insinuezi că ne-am fi putut despărţi în acelaşi fel?

- Poate. Fără îndoială, ai dreptate când vorbeşti despre bărbatul care eram atunci. Nu ştiam ce voiam de la viaţă. Până la plecarea ta, cred că nu mi-am dat seama nici măcar de profunzimea sentimentelor pentru tine

Incetă să vorbească şi un timp fu atent doar la condusul maşinii. Lumina de la tabloul de bord îi permitea Feliciei să-l observe. Părea pierdut în gânduri.

- Inţelegi, reluă el, nu vreau în nici un caz să te simţi vinovată de ceea ce ai făcut. Tu voiai copilul nostru şi erai gata să-l aperi împotriva tuturor, asta incluzându-mă şi pe mine. Mă cunoşteai bine şi ai acţionat excelent. Voi fi sincer: nu eram pregătit s-o accept pe Sally.

- Şi acum, eşti pregătit?

- Da, răspunse el pe un ton grav. Pentru început, probabil nu voi fi un tată foarte bun, dar voi învăţa foarte repede.

Plugul de zăpadă era gata să facă stânga-mprejur. Grant opri maşina lângă un morman de zăpadă. Se întoarse şi zâmbi Feliciei.

- Acum, eu sunt cel care te întreabă, mă vei ierta vreodată? Să ştii, va trebui să învăţ de asemenea să

devin şi un soţ corect.

Felicia nu mai simţea febra.

- Dacă te sărut, reluă el, vei strănuta iar?

- Cred că m-am vindecat de acest defect, răspunse ea râzând.

O luă în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul îi era umil şi blând în acelaşi timp.

- Hei! Vă gândiţi să petreceţi noaptea pe drum?

Era conducătorul plugului de zăpadă, care văzându-i că nu se mişcă, venise să vadă ce s-a întâmplat. Abordase un aer puţin amuzat care-i făcu să zâmbească. Curajosul bărbat probabil nu întâlnise prea des îmbrăţişări sub zăpadă.

Grant reluă volanul şi conduse nestânjenit până la spital. Acolo, un medic o luă în primire pe Felicia. După un timp, îl chemă pe Grant.

- N-are nimic domnule, era ultimul puseu de febră care precede sfârşitul unei gripe serioase, nimic mai mult. Vă puteţi duce soţia acasă. Vă voi da un medicament, în cazul în care ar avea mici probleme.

In timp ce el se duse să caute leacul, Grant se aşeză lângă Felicia.

- O vom revedea în curând pe Sally a noastră, îi spuse.

Felicia îi luă mâna.

- Este atât de bine să te aud numind-o astfel!

Grant zâmbi.

- Vezi, Sally va fi întotdeauna favorita mea, un caz

special, şi asta chiar dacă vom avea alţi copii. Pentru noi, ea va fi mereu imaginea tinereţii noastre, a iubirii pe care am împărtăşit-o şi care va rămâne veşnică.

Internul se întoarse. Îi dădu o sticluţă lui Grant.

- Iată, dar sunt sigur că nu va avea nevoie de ea. Acum se simte bine.

Felicia ridică ochii spre Grant. Ochi ce nu mai străluceau de febră, ci de iubire.

- Este adevărat, mă simt bine. Începând de astăzi, mă voi simţi întotdeauna bine.

Grant îi dădu braţul. Chipul îi era serios.

- Să ne întoarcem, ne aşteaptă căminul nostru.

Sfâr[it